

**Ετοιμάζουν ήδη
νέο ασφαλιστικό
νομοσχέδιο!**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**ΨΗΦΙΣΤΗΚΕ Η
ΚΑΤΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ**

**Κάλπικες
εγγυήσεις,
θρόμικη
δημαγωγία**

**Εξαίρεσαν τις
συντεχνίες**

**Με
εισοδηματικά
κριτήρια η
βασική σύνταξη**

**Ταξικός
συνδικαλιστής
μάλαμα**

**Κυνικές
ομολογίες του
Γ. Κουτρουμάνη**

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-10

**Από τον
«αποπληθωρισμό»
στην
«εσωτερική
υποτίμηση»**

**Φτάνουν τα
«παλιά» μέτρα**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Βρόμικα
πολιτικά
παιχνίδια με
το μεροκάματο**

ΣΕΛΙΔΑ 13

**Δώρο στη
συνδικαλιστική
γραφειοκρατία**

ΣΕΛΙΔΑ 7

**Η Διά Βίου
Εκπαίδευση
Απασχολήσιμων
στο υπουργικό
συμβούλιο**

ΣΕΛΙΔΑ 11

**Ισραήλ-Τουρκία
Business as
usual!**

ΣΕΛΙΔΑ 5

**Να κατεδαφίσουμε
το σύστημα
που κατεδαφίζει
τη ζωή μας**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

10/7: Μπαχαμάς: Ημέρα ανεξαρτησίας (1973), Αλβανία: Ημέρα στρατού 10/7/1971: Βόμβες σε σιδηροτροχιά ΕΗΣ και αυτοκίνητο «Εσσο Πάππας» 10/7/1974: Σύλληψη μελών ΠΑΚ 10/7/1976: Εκρηξη-διαρροή στο Σεβέτο (Ιταλία) 10/7/1985: Βύθιση πλοίου «Rainbow Warrior» (Greenpeace) από γάλλους πράκτορες 11/7: Ημέρα πληθυσμών, Μογγολία: Εθνική γιορτή (1921), Βέλγιο: Ημέρα Φλαμανδών 11/7/1938: Πέντε αμερικάνικα ορυχεία καταλαμβάνονται από εργάτες (Μεξικό) 11/7/1942: Αρχή διαγμών Εβραίων Θεσσαλονίκης 11/7/1966: Σύλληψη ομοσπονδιακών (Θεσσαλονίκη), 128 πολίτες και 72 χωροφύλακες τραυματίες 11/7/1980: Δολοφονία Βασίλη Τσιρώνη 11/7/1988: Εννιά νεκροί, 71 τραυματίες στο «City of Rogos» 11/7/1994: Βόμβα σε πολυεθνική ασφαλιστική (ΕΛΑ) 12/7: Κεντρική Αφρική, Τσαντ, Κονγκό: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 12/7/1967: Ταραχές Νιου Τζέρσεϊ, 23 νεκροί και 725 τραυματίες 12/7/1979: Βόμβα στην «Αερολιμήν Αθηνών» (ΕΛΑ) 12/7/2003: Βόμβα στην «Αlicco» (ΛΕΔ) 12/7/2005: Βόμβα σε εργοτάξιο «Ακτωρ» (ΛΕΔ) 13/7/1793: Δολοφονία Ζαν Μαρά 13/7/1949: Από ραδιοσταθμό ανταρτών (Βουκουρέστι), ο Ζαχαριάδης καταφέρεται κατά Τίτο για διακοπή ενίσχυσης ανταρτών, συνεργαζόμενος με Αμερικανούς 13/7/1988: Ληστεία ΕλΤα (17N) 14/7: Γαλλία: Ημέρα Βαστίλης, Ιράκ: Ημέρα δημοκρατίας (1958), Κιρμπάτι: Ημέρα ανεξαρτησίας, Σουηδία: Ημέρα σημαίας 14/7/1896: Γέννηση Buena Ventura Durruti 14/7/1921: Σάκκο και Βαντσέτι καταδικάζονται σε θάνατο 14/7/1924: 3.000 νεκροί σε σύγκρουση επαναστατών με στρατεύματα (Σάο Πάολο) 14/7/1969: Εκρηξη βόμβας, τραυματισμός Σάκη Καραγιώργα, εξάρθρωση ΔΑ 14/7/1971: Βόμβα (ΛΕΑ) στην αίθουσα διαλέξεων Ελληνοαμερικανικής Ένωσης 14/7/1977: Βόμβες (ΕΛΑ) σε American Express και Πι-Εξ, εμπρησμός αυτοκινήτου Βορειοαμερικανού, αποτυχημένη απόπειρα στον Πειραιά 14/7/1992: Απόπειρα κατά Ιωάννη Παλαιοκρασσά (17N) 15/7/1901: Απεργία 74.000 χαλυβουργών (Πίταμπουργκ) 15/7/1935: Συγκρούσεις βασιλοφρόνων-δημοκρατικών (Πάτρα) 15/7/1965: Ιουλιανά 15/7/1970: Καταδίκες Θεολόγου Φαραδέλη, στελεχών ΚΚΕ, ΔΕΑ και ΠΑΜ 15/7/1974: Πραξικόπημα Κύπρου 15/7/1999: Σύλληψη ηγέτη «Φωτεινού Μονοπατιού» Οσκαρ Ραμίρες Ντουράντ («Φελισιάνο») 16/7: Βολιβία: Ημέρα Λα Πας (1548) 16/7/1918: Εκτέλεση τσαρικής οικογένειας Ρωσίας 16/7/1919: Ο ελληνικός στρατός πυρπολεί χωριά νότια του Μενδερές, εκδιώκοντας χιλιάδες αμάχους 16/7/1946: Δύο πρώτες εκτελέσεις εμφυλίου (Επατύργιο) 16/7/1972: Σύλληψη εννιά Ελλήνων και τεσσάρων Γερμανών («Κίνημα 20ής Οκτώβρη») 16/7/1991: Απόπειρα κατά Ντενίς Μπουλούκμπασι (17N) 16/7/1991: Τέσσερις βόμβες σε γραφεία ασφαλιστικών εταιριών (ΕΛΑ) 16/7/2002: Σύλληψη Διονύση Γεωργιάδη, Χριστόδουλου και Βασίλη Ξηρού για 17N 16/7/1993: Αθώωση Αλαφούζου για πλοίο «Ασπρονήσι» (λαθρεμπόριο πετρελαίου).

● Μήπως αντί για «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΝΤΟΚΡΑΤΙΑ», που έγραφε η στήλη της Κοκκινούσκουφίσας την προηγούμενη εβδομάδα, να προτιμήσουμε το ΔΝΤΙΣΤΑΝ, που είναι και πιο σύντομο; ●●● Νομίζω πως αποδίδει και καλύτερα τη σημερινή θέση του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας ●●● Έχουν βρει σάκο του μποξ και εκτονώνονται οι Πασόκοι ●●● Την πέφτουν με μπινελίκια στον Ξυνίδη, ενώ μπροστά στο Γιωργάκη κάθονται σουζα ●●● Ας μη διαμαρτύρεται, όμως, ο Ξυνίδης, γι' αυτό το λόγο ανασύρθηκε από το πουθενά και τοποθετήθηκε σ' αυτή τη θέση ●●● Ο Λυκουρέντζος ήθελε και ψηφοφορία για την εκλογή του ως γραμματέα της ΝΔ ●●● «Ασ' το Ανδρέα», του είπε ο Σαμαράς κι αυτός... το άφησε ●●● Εκλέχτηκε με την ξεφτίλα της «βοής» ●●● Ακόμα πιο ξεφτίλας ο Μαρκόπουλος ●●● Που δήλωνε ότι θα είναι οπωσδήποτε υποψήφιος για το γραμματικό και όταν βγήκε από το γραφείο του Σαμαρά είχε κάνει γαργάρα με ταβανόπροκες ●●● Καλά, μόνος του ψάχνει το ελληνοαγγλικό λεξικό ο Γιωργάκης;

●●● Δεν εξηγείται αλλιώς το ότι μιλάς στη Βουλή αποκαλούσε συνεχώς τη διαφάνεια «διαύγεια» ●●● «Όλοι αξιολογούνται καθημερινά», αλλά «ανασχηματισμοί δεν γίνονται κατά παραγγελία», δήλωσε ο Γιωργάκης στην «Ελευθεροτυπία» ●●● Μ' άλλα λόγια «το κράτος είμαι εγώ» ●●● Ας έχουν το νου τους οι υπουργοί, γιατί θα τους ανασχηματίσω ξαφνικά ●●● Ο Μαχμούτ Αμπάς παρευρέθηκε στην κηδεία του ηγέτη του «Μαύρου Σεπτέμβρη» Αμπου Νταούντ ●●● Τι γύρευε ο ξενόδουλος ξεφτίλας στην κηδεία ενός βετεράνου μαχητή; ●●● Να κλέψει λίγη από τη δόξα του

παρελθόντος, για να συνεχίσει το προδοτικό του έργο ●●● «Είμαστε εδώ για να νικήσουμε», διακήρυξε ο νέος αρχιστράτηγος των αμερικάνικων κατοχικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν ●●● Ασε, μεγάλε, τα ίδια έλεγε και ο προκάτοχός σου και είδαμε τα καζάνια του ●●● Νύχτα σε βλέπουμε να φεύγεις και συ ●●● «Αν σήμερα η αγγλική γλώσσα είναι για όλους τους λαούς του κόσμου η πρώτη ξένη γλώσσα που προτιμάται από ανάγκη, ας κάνουμε την ελληνική την πρώτη ξένη γλώσσα που θα προτιμάται από άποψη» ●●● Τι ακριβώς εννοεί η... ποιήτρια Αννούλα; ●●● Αν δεν κάνουμε λάθος (που

δεν κάνουμε) όταν ήταν επίτροπος στην Ευρωλάνδη, είχε προτείνει να καθιερωθούν τα αγγλικά σαν δεύτερη επίσημη γλώσσα της χώρας ●●● Εν πάση περιπτώσει, ποια ακριβώς είναι η «άποψη» βάσει της οποίας θα μαθαίνουν κάποιοι τα ελληνικά; ●●● Live your myth in Greece, που έλεγε και η διαφήμιση του ΕΟΤ; ●●● Οι Πασόκοι πάντως δεν στερούνται χιούμορ ●●● Αποκαλούν τους υπουργούς της κυβέρνησης «Στελδ» ●●● Σαν τα «αόρατα» αμερικάνικα μαχητικά αεροπλάνα ●●● Είναι σίγουρος ο Τσίπρας ότι θέλει εκλογές, όπως είπε στο «Βήμα»; ●●● Σιγά τα λάχανα, τζάμπα μάγκας εύκολα γίνεσαι ●●● Σαν τον Πολυζωγόπουλο, για παράδειγμα, που φεύγοντας από την ΟΚΕ βρήκε την ευκαιρία να εκδικηθεί τον Παπανδρέου ●●● Ετσι κι αλλιώς στη ναφθαλίνη θα μπει, γιατί να μην κάνει «ηρωική» την αποστράτευση του; ●●● Πάει η Βραζιλία, πάει και η Αργεντινή, το χειρότερο όμως ήταν να βλέπουμε την ανθρωπότητα γελάδα να πανηγυρίζει στην εξέδρα ●●● Φτου, γκα ντεμιά ●

◆ «Εγώ είμαι σίγουρη ότι μέσα σε 2-3 χρόνια ο ΦΓΠΑ θα πέσει». Το εκστόμισε η Λούκα Κατσέλη, σε μια από τις πολλές ραδιοτηλεοπτικές εμφανίσεις της την προηγούμενη εβδομάδα (ΑΝΤ1 ράδιο). Τι αξία έχει; Καμία. Σε 2-3 χρόνια ούτε η Κατσέλη ούτε το ΠΑΣΟΚ θα είναι στην κυβέρνηση. Κι αν είναι, ποιος θα θυμάται τι είχε πει μια υπουργός σε μια ραδιοφωνική της συνέντευξη τον Ιούλη του 2010. Εδώ το ΠΑΣΟΚ στήριξε ολόκληρη την προεκλογική καμπάνια του στο «λεφτά υπάρχουν» και σε δυο μήνες έκανε τη μέρα νύχτα. Για την Κατσέλη (και για κάθε Πασόκο) σημασία σήμερα έχει να καλλιεργούν φρούδες ελπίδες. Παρηγοριά στον άρρωστο μέχρι να βγει η ψυχή του, που λέει και η λαϊκή παροιμία.

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ <<Κ>>

- Ο.Κ.Β. 20 ευρώ
- Ο.Π.Μ. 300 ευρώ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

◆ Επιμένει να λέει ψέματα ο Παπανδρέου. Και στη συνέντευξή του στην «Ελευθεροτυπία» επανέλαβε το γνωστό (και πολύ χοντρό) ψέμα, ότι αν κήρυττε στάση πληρωμών, δεν θα υπήρχαν λεφτά για να πληρωθούν μισθοί και συντάξεις. Ενώ ακόμη και οι αρχάριοι στα οικονομικά ξέρουν ότι στάση πληρωμών θα σήμαινε ότι δεν πληρώνονται οι δανειστές και όχι οι μισθοί, οι συντάξεις και άλλες δαπάνες του κράτους, οι οποίες εξασφαλίζονται από τα φορολογικά έσοδα. ◆ «Η ανακύκλωση του πολιτικού σκηνικού για τη δημιουργία τεχνητών υποστυλωμάτων σε ένα ετοιμόρρο-

πο πολιτικό σύστημα εξουσίας έχει κοντά ποδάρια. Το παλιό, ακόμα κι αν φοράει τη μάσκα του καινούργιου, δεν ξεγελά», δήλωσε ο Αλέξης Τσίπρας στο «Βήμα». Ποιους φωτογραφίζει ως «τεχνητά υποστυλώματα»; Τους «ανανεωτικούς» του Κουβέλη ή τον Αλαβάνο και τους «αναστροπομετωπικούς»; Μήπως και τους δύο; Δύσκολοι καιροί για πρίγκηπες. ◆ Ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Πανεπιστημικού Σταδίου Ιωαννίνων διορίστηκε ο Γιάννης Μωραϊτής, επικεφαλής της προσωπικής φρουράς του προέδρου της Δημοκρατίας Κ. Παπούλια. Το γεγονός αποκαλύφθηκε τη μέ-

ρα που ο Πάγκαλος εξαπέλυε μύδρους για το διορισμό διάφορων «ημετέρων» νεοδημοκρατών πολιτικών στην εταιρία ΑΓΡΟΓΗ. Νόμιμοι ήταν οι διορισμοί στην ΑΓΡΟΓΗ, για το ηθικό σκέλος της υπόθεσης φωνάζουν οι Πασόκοι. Προφανώς, για τον αρ-

χιμπάτσο του Παπούλια δεν τίθεται θέμα ούτε νομιμότητας ούτε... ηθικής.

◆ «Είναι δρόμος χωρίς προοπτική, τον οποίο και άλλοι στο παρελθόν βάδισαν και όταν συνειδητοποίησαν το αδιέξοδο επέστρεψαν στη ΝΔ. Οσο πιο γρήγορα αυτό γίνει αντιληπτό, τόσο καλύτερα», δήλωσε απευθυνόμενος στη Ντόρα ο σαμαρικός Μόσχος Χαρακόπουλος. Στους «άλλους» περιλαμβάνονται οι σημερινοί πρόεδρος (ΠΟΛΑ) και αντιπρόεδρος (ΚΕΠ) της ΝΔ. Το σκέφτηκε λιγάκι ο Λορυσσιός βουλευτής ή του ξέφυγε;

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Είναι απολύτως φυσιολογικό να έχει απογοητευθεί βαθιά ο Έλληνας πολίτης από ένα πολιτικό σύστημα που θεωρεί ότι τον πλάσσει. Και είναι υγιές ότι ζητεί την αλλαγή. Και αυτή την εντολή λάβαμε και υλοποιούμε με σκληρή σύγκρουση απέναντι σε αντιλήψεις και συμφέροντα. Εχω πει ότι είναι ανάγκη να είμαστε αντεξουσιαστές στην εξουσία. Όλες μας οι κινήσεις, οι πρωτοβουλίες, οι δράσεις, εκεί στοχεύουν.

Γ.Α. Παπανδρέου

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Στη συνείδηση του εκλογικού σώματος από την εποχή του σημερινού «εκσυγχρονισμού», το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ με αδελφά κεντροδεξιά κόμματα μοιάζουν. Οι μέθοδοι και το ήθος της διακυβέρνησης μπορεί μόνο να διαφέρουν κάπως (;) κατά περιόδους.

Κ.Ι. Αγγελόπουλος (Επενδυτής)

Στην πραγματικότητα, η Ευρωζώνη και το ΔΝΤ έχουν μετατρέψει την ελληνική κοινωνία σε πειραματόζωο. Μία ματιά

στα διεθνή ΜΜΕ επιβεβαιώνει ότι αυτή την περίοδο στην Ελλάδα δοκιμάζονται οι κοινωνικές αντοχές στις σχεδιαζόμενες πολιτικές σκληρής λιτότητας.

Σ. Λυγερός (Επενδυτής)

Από το Λονδίνο ως τη Νέα Υόρκη και από το Παρίσι ως το Βερολίνο το ίδιο βιοί: Τίποτα δεν θα είναι πια όπως παλιά. Καπιταλισμός, δημόσια οικονομικά, αγορά στο εξής θα λειτουργούν στο ίδιο μοτίβο, με κανόνες, ηθική, και για το γενικό συμφέρον.

Η ισχύς άλλαξε το τοπίο. Ο πολιτικός άνδρας φούσκωνε το κορμί του και ο κερδοσκόπος έτρεπε. Αλλά τίποτα από όλα αυτά δεν έγινε. Οι αγορές στράφηκαν εναντίον αυτών που τις είχαν σώσει, των κυβερνήσεων. Και σήμερα, τα χρηματοοικονομικά ή τραπεζικά λόμπι εργάζονται για να υπονομεύσουν τα άτολμα-σχέδια ρύθμισης που έφεραν στο τραπέζι οι κυβερνήσεις. Ακόμα χειρότερο είναι ότι, από την έρευνά μας γύρω από αυτή την πολύ ισχυρή ομάδα πίεσης, αναδίδεται ένα άρωμα αδελφοποίησής της με την πο-

λιτική εξουσία.

Liberation (Ελευθεροτυπία)

Αυτό που είναι λυπηρό είναι η μεθόδευσή που έγινε ως προς το Μνημόνιο και τη δανειακή σύμβαση. Ενώ κατατέθηκαν ως κύρωση διεθνών συμβάσεων και υπεγράφησαν από την Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση ως διεθνείς συμβάσεις, τελικά δεν κυρώθηκαν ως τέτοιες αλλά έγιναν νόμοι. Αν κυρώνονταν θα έπρεπε να τις ψηφίσουν τα 3/5. Δεν έφταναν οι ψήφοι, διότι η ΝΔ δήλωσε ότι δεν θα ψηφίσει το Μνημόνιο, και έχουμε μια έμμεση καταστρατήγηση της δια-

δικασίας του Συντάγματος.

Γ. Κασιμάτης

Φοβάμαι ότι τώρα βρισκόμαστε στα πρώτα στάδια μιας τρίτης ύφεσης. Περισσότερο θα μοιάζει μάλλον με την πιο σοβαρή Μεγάλη Ύφεση. (...) Και ποιος θα πληρώσει τον θρίαμβο αυτής της ορθοδοξίας; Η απάντηση είναι δεκάδες εκατομμύρια εργάτες, πολλοί από τους οποίους θα μείνουν άνεργοι επί χρόνια, ενώ κάποιοι απ' αυτούς δεν θα εργαστούν ποτέ ξανά.

Πολ Κρούγκμαν

Από τον «αποπληθωρισμό» στην «εσωτερική υποτίμηση»

Όπως είναι γνωστό, ο επικεφαλής του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος-Καν είναι ο πρώτος που εισήγαγε στη φιλολογία των τελευταίων μηνών στην Ελλάδα τον όρο «αποπληθωρισμός». Όταν τα κυβερνητικά στελέχη πάσχισαν ακόμη να πείσουν τους εργαζόμενους ότι εκείνο που χρειάζεται είναι δημοσιονομικό συμβάσμα και πως μόνο γ' αυτό πεσοκόβονται μισθοί στο δημόσιο και συντάξεις, ενώ οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα δεν πρόκειται να χιχτούν, ο Στρος-Καν μίλησε για «αποπληθωρισμό», δηλαδή για ανάγκη μείωσης των μισθών παντού, που υποτίθεται ότι θα οδηγήσει και σε μείωση των τιμών.

Εκτοτε κύλησε πολύ νερό στ' αυλάκι. Οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα χτυπιούνται πανοιχοτρόπως, σύμφωνα με όσα έχουν αποτυπωθεί στο Μνημόνιο: πάγωμα μισθών για τρία χρόνια, αμοιβή κάτω από τα βασικά μεροκάματα για τους νέους μέχρι 25 ετών, μαθητεία, μείωση στο μισό της αποζημίωσης λόγω απόλυσης, διπλασιασμός του ποσοστού των ομαδικών

απολύσεων (συν τα δημοσιονομικά μέτρα, βέβαια).

Σε πρόσφατη συνέντευξη του στους Financial Times, ο Στρος-Καν έκανε ένα βήμα παραπέρα, εγκαταλείποντας τον όρο «αποπληθωρισμός» και μιλώντας για «εσωτερική υποτίμηση». Η Ελλάδα –είπε– ως μέλος της ευρωζώνης δεν μπορεί να κάνει υποτίμηση. Επομένως, η λύση είναι η «εσωτερική υποτίμηση». Και για να μη μείνει σε κανέναν απορία τι εννοεί, έσπευσε να το διευκρινίσει: «μειώνοντας δηλαδή τα πραγματικά εισοδήματα, η χώρα θα ανακτήσει τη χαμένη ανταγωνιστικότητά της». Διότι, πάντα κατά τον Στρος-Καν, «η ελληνική οικονομία έχασε 5-6 μονάδες ετησίως σε σύγκριση με τη Γερμανία τα τελευταία 5-6 χρόνια και σήμερα υπάρχει διαφορά 25-30 μονάδων στην ανταγωνιστικότητα. Σε αυτό το πρόβλημα πρέπει να δώσει λύση η Ελλάδα, αν θέλει να παρουσιάσει και πάλι ανάπτυξη και να δει πιο φωτεινό μέλλον από το σημερινό».

Όλα αυτά με τις μονάδες ανταγωνιστικότητας είναι γε-

λοιότητες. Αν είναι δυνατόν η Ελλάδα να πλησιάσει σε ανταγωνιστικότητα τη Γερμανία. Όλοι αυτοί οι δείκτες αποσκοπούν μόνο στο στήσιμο του ιδεολογικού πλαισίου για το χτύπημα των μισθών και των μεροκάματων, ώστε να ανέβει η κερδοφορία των καπιταλιστικών επιχειρήσεων στις συνθήκες της κρίσης.

Στην ίδια γραμμή κινείται και η κυβέρνηση, θεωρώντας ότι τώρα το βασικό της καθήκον είναι να χτυπήσει τους μισθούς και τα μεροκάματα στον ιδιωτικό τομέα. Ουμώστια τι έλεγαν την περίοδο που υπέγραψαν το Μνημόνιο; Οτι κατάφεραν να «σώσουν» τον 13ο και 14ο μισθό, διότι έπεισαν τους εκπροσώπους της τρόικας ότι στην Ελλάδα οι μισθοί είναι χαμηλοί και γ' αυτό δεν παίζουν κανένα ρόλο στη μείωση της «ανταγωνιστικότητας». Δείτε πως παρουσιάζει τώρα τα πράγματα ο Παπακωνσταντίνου: «Το γεγονός ότι καταφέραμε να διασώσουμε τον 13ο και τον 14ο μισθό στον ιδιωτικό τομέα έγινε γιατί πάνω στο τραπέζι μπήκαν άλλα ζητήματα που έχουν να

κάνουν με την βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της χώρας, μεταξύ των οποίων είναι και μία αγορά εργασίας, στην οποία προσαρμόζονται πιο εύκολα οι μισθοί και βεβαίως και μία εξέλιξη του μισθολογικού κόστους, η οποία δεν ακυρώνει όποιες βελτιώσεις της ανταγωνιστικότητας γίνονται από άλλες μεριές» (συνέντευξη Τύπου στις 5.7.10).

Η «ανταγωνιστικότητα» συνδέεται ευθέως πλέον με το χτύπημα των μισθών και την «ελελιξία» στην αγορά εργασίας. Κι αυτό είναι απολύτως λογικό για ένα καπιταλιστικό καθεστώς. Η «ανταγωνιστικότητα» συνδέεται με τη δυνατότητα του κεφάλαιου να βγάζει το μέγιστο ποσοστό του κέρδους. Το ποσοστό του κέρδους έχει σχέση και με το επενδυμένο κεφάλαιο. Όταν, λοιπόν, η αγορά στενεύει, το επενδυμένο κεφάλαιο «αργεί» και η αποκόμιση του μέγιστου κέρδους μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης. Γι' αυτό πέφτουν και θα συνεχίσουν να πέφτουν άγρια πάνω στους μισθούς και τις εργασιακές σχέσεις.

■ Διέξοδος στην κάληπη

«Η προσφυγή στη λαϊκή ετυμολογία θα ήταν μια φυσιολογική εξέλιξη», αποφάνθηκε ο Α. Τσίπρας (συνέντευξη στο «Βήμα» της περασμένης Κυριακής). Και για να γίνει πιο σαφής έδωσε το περίγραμμα των πολιτικών προσδοκιών (και επιδιώξεων) του ΣΥΝ (δεν γράφουμε και του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί δεν ξέρουμε αν μέχρι τις επόμενες εκλογές θα υπάρχει το συμμαχικό σχήμα στο σύνολό του): «Το ζήτημα είναι να ωριμάσουν οι κοινωνικές διεργασίες ώστε από την κάληπη να προκύψουν εξελίξεις διεξόδου. Δηλαδή μια αληθινή προοδευτική κυβέρνηση που να θέλει και να μπορεί να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα εξόδου από την κρίση. Με απεμπλοκή από τον οδυνηρό μηχανισμό στήριξης, με διεκδίκηση αναδιάρθρωσης του χρέους σε ευρωπαϊκό επίπεδο, με τολμηρό πρόγραμμα ανόρθωσης της οικονομίας και προστασίας της κοινωνίας».

Ωραία λογάκια που όταν τα υποβάλλεις σε κριτική αποκαλύπτουν μια πραγματικότητα που δεν διαφέρει σε τίποτα από τη σημερινή. Διότι τι σημαίνει «διεκδίκηση αναδιάρθρωσης του χρέους σε ευρωπαϊκό επίπεδο»; Σημαίνει να ζητήσεις απ' αυτούς που σου επέβαλαν τη συγκεκριμένη επιτροπεία ν' αλλάξουν γνώμη. Και γιατί ν' αλλάξουν γνώμη όταν εσύ σέβασαι το πλαίσιο που αυτοί ελέγχουν, δηλαδή την ΕΕ και την ευρωζώνη; Το μόνο που μένει είναι ένα αντιδραστικό κήρυγμα, τυλιγμένο σε λαμπερό χαρτί, μπας και τοιμήσουν κάποιοι απελπισμένοι Παισόκοι και ψηφίσουν ΣΥΝ στις επόμενες εκλογές.

■ Καυγάδες και ουσία

Του τα είχε φυλαγμένα του Παπακωνσταντίνου ο Ρέππας, διότι τις τελευταίες μέρες ο υπουργός Οικονομικών έχει κατ' επανάληψη τοποθετηθεί δημόσια για θέματα αρμοδιότητας του υπουργού Δικτύων (ΟΣΕ και άλλες ΔΕΚΟ), χωρίς προηγουμένως να έχει συνεργαστεί με το συνάδελφό του. Καλώς γνώστης των τερπιπιών της προπαγάνδας, έσπασε την πολύμηνη σιωπή του, για να συγκαταλέξει και τον εαυτό του στους «διαφωνούντες» με την οικονομική πολιτική. «Δεν κουνάμε το δάχτυλό μας στους πολίτες, γιατί μπορούμε κι αυτοί να τείνουν το χέρι τους και να μας απαντήσουν με το σύνολο των δαχτύλων τους. Δεν φταίει το σύνολο των εργαζομένων ούτε για τα μεγάλα ελλείμματα ούτε και για την κακοδιαχείριση που τώρα εντοπίζουμε. Συζητούμε μαζί τους για να βρούμε τις λύσεις για να σταματήσει η επιβάρυνση του συνόλου των πολιτών. Υπάρχει πλούτος στη χώρα που πρέπει να φορολογηθεί. Υπάρχουν υψηλά εισοδήματα που πρέπει να συνεισφέρουν στο δημόσιο ταμείο. Και αυτό πρέπει να γίνει πολύ πιο αποτελεσματικά».

Όσο κι αν ψάξει κανείς σ' αυτή την αποστροφή (επίτηδες την παραθέσαμε ολόκληρη), ουσία δεν θα βρει. Ο Ρέππας απλά «την είπε» στον Παπακωνσταντίνου, ξέροντας ότι αυτό θα καταγραφεί και θα συζητηθεί, οπότε ο ίδιος θα βγει έξω από το κάδρο των υπεύθυνων της βαρβαρότητας, στο οποίο αφήνει τον Παπακωνσταντίνου και το Λοβέρδο. Στη συνέχεια, τηλεφωνήθηκαν με τον Παπακωνσταντίνου και ανακοίνωσαν ότι θα συνεργαστούν για την προώθηση του κυβερνητικού έργου. Στο ζήτημα του ΟΣΕ, για παράδειγμα, δεν διαφωνούν σε τίποτα, αφού και ο Ρέππας επιβεβαίωσε ότι οι υποδομές (δηλαδή το κομμάτι που απαιτεί κεφάλαια για επενδύσεις) θα παραμείνουν στο κράτος, ενώ το συγκοινωνιακό έργο (δηλαδή το φιλέτο) θα δοθεί σε ιδιώτες καπιταλιστές. Φάνηκε ο Ρέππας να εκφράζει διαφωνία για την ιδιωτικοποίηση της ΕΘΕΛ, όταν είπε: «Δεν ξέρω ποιος από το υπουργείο Οικονομικών ή το γραφείο του πρωθυπουργού διακινεί τέτοια σενάρια. Εμείς λέμε ένα υπερήφανο "όχι" κι εμείς εκφράζουμε την κυβερνητική πολιτική». Ξέρει πολύ καλά, ότι την ΕΘΕΛ –ως έχει– κανένας καπιταλιστής δεν προτιμάει να την αγοράσει. Εσπευσε να συμπληρώσει, όμως, ότι «δεν αποκλείονται συνεργασίες με ιδιωτικές επιχειρήσεις». Θα βγουν, λοιπόν, και από την ΕΘΕΛ κάποια φιλέτα που να είναι ελκυστικά για τους ιδιώτες καπιταλιστές.

Φτάνουν τα «παλιά» μέτρα

Για «τρομοκρανεία» μίλησε, τάχα αγανακτισμένος ο Γ. Παπακωνσταντίνου, στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε την περασμένη Δευτέρα: «Τέλος πια με αυτή την τρομοκρανεία. Κάθε βδομάδα διαβάζω ένα πηχυσίο τίτλο: "Νέα μέτρα". Δεν υπάρχουν νέα μέτρα. Ούτε έρχεται ο επίτροπος Ρεν, ούτε έρχεται να ανακοινώσει νέα μέτρα. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί υπάρχει αυτή η επαναλαμβανόμενη φοβία, αν θέλετε, η οποία περνάει στον κόσμο, σε μια περίοδο που ο κόσμος πρέπει να ηρεμήσει και χρειάζεται μια σιγουριά».

Καταρχάς, πολλά από τα νέα μέτρα περιγράφονται ήδη στο Μνημόνιο. Ας πάρουμε για παράδειγμα ένα τέτοιο μέτρο, που θα «τσούξει» και πολύ τις τσέπες των εργαζομένων. Το Μνημόνιο προβλέπει ότι στον προϋπολογισμό του 2011 θα υπάρξει: «Διεύρυνση της βάσης του ΦΠΑ μέσω της εφαρμογής σε υπηρεσίες οι οποίες σήμερα εξαιρούνται και μεταφορά σημαντικού ποσοστού (τουλάχιστον 30%) των αγαθών και υπηρεσιών που επί του παρόντος εμπόττον στην μειωμένη κανονική κλίμακα, με απόδοση 1.000 εκατομμυρίων ευρώ». Όταν ρωτήθηκε σχετικά ο Παπακωνσταντίνου, το πέρασε στο ντούκου και πήγε τη συζήτηση αλλού. Στο ότι τώρα ο προϋπολο-

γισμός θα έχει ρητή αναφορά στο πώς θα πετύχει την αύξηση εσόδων κ.λπ.

Πόσοι εργαζόμενοι, όμως, έχουν συνειδητοποιήσει τι τους περιμένει το 2011; Τουλάχιστον το 30% των αγαθών και υπηρεσιών που σήμερα είναι στο χαμηλό συντελεστή ΦΠΑ θα περάσουν στον ψηλό. Από 11% στο 23%! Μιλάμε για τρόφιμα, φάρμακα, κατανάλωση νερού και ηλεκτρικού. Αυτά είναι στο χαμηλό συντελεστή. Είδη πρώτης ανάγκης, είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης. 1 δισ. σκοπεύουν να πάρουν μόνο από τις αλλαγές στη διάρθρωση του ΦΠΑ. 1 δισ. επιπλέον. Για τον Παπακωνσταντίνου αυτό δεν είναι νέο μέτρο, προφανώς επειδή γράφεται στο Μνημόνιο. Αυτό όμως είναι ένα παιχνίδι με τις λέξεις. Ένα παιχνίδι με τις λέξεις που δεν μπορεί να κρύψει το γεγονός ότι κάθε χρόνο προστίθενται νέα μέτρα.

Περιττεύει να σημειώσουμε την επίπτωση που θα έχουν αυτές οι αυξήσεις του ΦΠΑ στον τιμάρημο. Εκτός αν μας πουν ότι η αγορά θα απορροφήσει αυξήσεις ΦΠΑ κατά 12 εκατοστιαίες μονάδες. Και όμως, μισθοί και συντάξεις παγώνουν.

Επίσης, το Μνημόνιο προβλέπει ότι θα αυξηθούν οι αντικειμενικές τιμές των ακινήτων, «με στόχο την αποκόμιση τουλάχιστον 500 εκατ. ευρώ επιπρό-

σθετα έσοδα».

Προβλέπει επίσης «σταδιακή εισαγωγή "πράσινου φόρου" στις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα, με απόδοση 300 εκατομμυρίων ευρώ στο 2011». Ποιος θα το πληρώσει αυτό το χαράτσι; Ο λαουτζίκος, φυσικά, κυρίως μέσω της αύξησης των τιμολογίων της ΔΕΗ. Αλλά και οι επιχειρήσεις που θα κληθούν να πληρώσουν «πράσινο φόρο», στην τιμή των προϊόντων θα τον μετακυλήσουν.

Στην ίδια συνέντευξη Τύπου, ο Παπακωνσταντίνου ρωτήθηκε επίσης αν μπορεί να προσδιορίσει τα «μη καθοριζόμενα μέτρα» που αναφέρονται στο Μνημόνιο. Απάντησε ως εξής: «Αν μπορούσαμε να τα προσδιορίσουμε με απόλυτη βεβαιότητα θα το είχαμε ήδη κάνει στο μνημόνιο. Όμως, να ξεκαθαρίσω το εξής. Επειδή πίσω από την ερώτηση υποθέτω πως υπάρχει το ερωτηματικό αν θα έχουμε νέες αυξήσεις σε φόρους, νέες μειώσεις σε μισθούς κ.ο.κ., δεν είναι αυτή η λογική των επιπρόσθετων μέτρων. Τα επιπρόσθετα μέτρα που προσδιορίζονται έχουν να κάνουν με την πλήρη εφαρμογή και τη βελτίωση που θα έχουμε με βάση τις μεγάλες τομές που κάνουμε». Αράδιασε μια σειρά ψέματά, για να κρύψει την ουσία.

Καταρχάς, ο ίδιος ο όρος μι-

λάει για «μέτρα», δε μιλάει για βελτίωση που θα προκύψει από τις «μεγάλες τομές», όπως ισχυρίζεται ο Παπακωνσταντίνου. Αυτά τα «μη καθοριζόμενα μέτρα» περιγράφονται με απόλυτη ακρίβεια ως προς το ύψος τους: 900 εκατ. ευρώ το 2012, 4.200 εκατ. ευρώ το 2013 και 5.750 εκατ. ευρώ το 2014. Είναι δυνατόν να προβλέψουν ότι οι «μεγάλες τομές» θα φέρουν πρόσθετα έσοδα ή μείωση δαπανών ύψους 5,75 δισ. ευρώ το 2014;

Αυτή είναι η καρβιά τους. Το σύνολο του «πακέτου» είναι 30 δισ. ευρώ και τα μη καθοριζόμενα μέτρα φτάνουν τα 10,85 δισ. ευρώ. Δηλαδή, ξεπερνούν το ένα τρίτο του συνολικού «πακέτου». Δεν είναι τυχαίο ότι τα χοντρά ποσά τοποθετούνται το 2013 και το 2014. Τότε, ανάλογα και με την πορεία των τριών προηγούμενων ετών (2010-2012) και δεδομένου ότι το χρέος θα έχει εκπιναχτεί στα ύψη, θα επιχειρήσουν νέα σαρωτική επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους, ώστε να μαζέψουν το ένα τρίτο του «πακέτου», που το έχουν αφήσει γ' αυτές τις δύο χρονιές.

Τι σημαίνει αυτό; Οτι δεν υπάρχει φως στο βάθος του τούνελ. Δεν υπάρχει έξοδος από τη σκληρή επιτήρηση του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου. Θα ξεζουμίζουν τον ελληνικό λαό για να πληρώνουν τα κοράκια, τους δανειστές.

■ Ισραήλ

«Φτηνοί σκλάβοι» οι ξένοι εργάτες

Θύματα της πιο στυγνής εκμετάλλευσης και της σιωνιστικής ιδεολογίας είναι οι εκατοντάδες χιλιάδες ξένοι εργάτες που έχουν αντικαταστήσει στο Ισραήλ τους Παλαιστίνιους, οι οποίοι μέχρι την πρώτη Ιντιφάντα ήταν η βασική πηγή φτηνής εργατικής δύναμης.

Σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα των «New York Times» (4/7/2010), από την πρώτη Ιντιφάντα στις αρχές της δεκαετίας του '90, πάνω από ένα εκατομμύριο ξένοι εργάτες έχουν πάει στο Ισραήλ για να αντικαταστήσουν τους παλαιστίνιους εργάτες. Σήμερα, τουλάχιστον 250.000 ξένοι εργάτες, από τους οποίους οι μισοί περίπου είναι παράνομοι, ζουν στο Ισραήλ, με βάση τα στοιχεία της ισραηλινής κυβέρνησης. Αυτοί είναι Κινέζοι που δουλεύουν στις οικοδομές, φιλιππινέζες οικιακές νοσοκόμες, ταϊλανδοί εργάτες γης, καθώς και άλλοι Ασιάτες, Αφρικανοί και Ανατολικοευρωπαίοι, που δουλεύουν ως οικιακοί βοηθοί, μάγειροι και νταντάδες.

Παρόλο που η ισραηλινή οικονομία στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στα ξένα εργατικά χέρια, οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται στο στόχαστρο των Σιωνιστών, που θεωρούν απειλή την παρουσία τους για το μέλλον του κράτους του Ισραήλ, και παράλληλα οι σιωνιστικές κυβερνήσεις από τη μια ενθαρρύνουν την προσωρινή απασχόληση ξένων εργατών και από την άλλη έχουν επιβάλλει μικρής διάρκειας παραμονή στη χώρα και αυστηρούς περιορισμούς στους όρους εργασίας, που αφήνουν απροστάτευτους τους ξένους εργάτες από την αυθαιρεσία και τη βάρβαρη εκμετάλλευση των εργοδοτών.

Όσοι υπερβαίνουν την άδεια παραμονής και προσπαθούν να παραμείνουν στο Ισραήλ, ζουν με το φόβο της Μονάδας Οζ, που δημιουργήθηκε πρόσφατα για να κυνηγά τους παράνομους μετανάστες και να τους παραδίσει για απελαση.

Για να δικαιολογήσει την πολιτική αυτή, η ισραηλινή κυβέρνηση επικαλείται ότι θέλει να δίνονται οι ανειδίκευτες θέσεις εργασίας σε άνεργους Ισραηλινούς, ιδιαίτερα σε Αραβες και φανατικούς εβραίους, την ίδια στιγμή που το 2009 έδωσε 120.000 άδειες εργασίας, αριθμό ρεκόρ, για ξένους εργάτες.

Ο πρώτος στόχος των δυνάμεων καταστολής είναι οι κινέζοι εργάτες, στους οποίους έχουν δοθεί τα τελευταία χρόνια όλες σχεδόν οι άδειες εργασίας στον κατασκευαστικό κλάδο. Οι Κινέζοι είναι το ένα τέταρτο του συνόλου των ξένων εργατών που έχουν απελαθεί από το 2003 μέχρι το 2008.

Όπως αποκαλύπτει η ισραηλινή οργάνωση για τα εργατικά δικαιώματα «Kav La-Oved», οι κινέζοι εργάτες βρίσκονται στην πιο δυσχερή θέση, γιατί, εκτός των άλλων, στρατολογούνται μέσω ενός σκοτεινού δικτύου εταιριών, που λειτουργούν όπως οι στείρες των δουλεμπόρων, πληρώνοντας 31.000 δολάρια το κεφάλι, το πιο ψηλό χάρτσι απ' όλους τους ξένους εργάτες, και τα χρήματα αυτά καταλήγουν στις τσέπες μεσαζόντων και κυβερνητικών παραγόντων και στις δύο χώρες.

Με αποτέλεσμα, οι κινέζοι εργάτες να αναγκάζονται να δουλεύουν κατά μέσο όρο δύο χρόνια μόνο για να ξεπληρώσουν τα χρήματα που δανείζονται για να πλη-

ρώσουν το υπέρογκο χάρτσι. Οντας απληροφόρητοι για τα δικαιώματά τους και μη έχοντας τη δυνατότητα να μιλούν εβραϊκά ή αγγλικά, οι περισσότεροι πέφτουν θύματα της πιο στυγνής εκμετάλλευσης, ζουν σε άθλιες συνθήκες, οι μισθοί τους παρακρατούνται συχνά από τους εργοδότες και οι άδειες παραμονής τους λήγουν γρήγορα, με αποτέλεσμα να κινδυνεύουν να απελαθούν πριν ακόμη ξεπληρώσουν το χρέος τους ή βάλουν στην άκρη κάποια χρήματα.

Η απόνωση οδηγεί κάποιους εργάτες σε παράτολμες και επικίνδυνες για τη ζωή τους μορφές διαμαρτυρίας για να διεκδικήσουν τα δεδουλευμένα τους που παρακρατούν οι εργοδότες. Όπως αναφέρει το προαναφερόμενο δημοσίευμα των «New York Times», πρόσφατα, τρεις κινέζοι οικοδόμοι, των οποίων η άδεια παραμονής είχε λήξει και κινδύνευαν να απελαθούν, ανέβηκαν στον βραχίονα ενός γερανού, σε ύψος 22 ορόφων, για να διεκδικήσουν τα χρήματα που τους παρακρατούσε ο εργοδότης τους. Αφού παρέμειναν 9 ώρες πάνω στο γερανό, η οικοδομική εταιρία συμφώνησε να πληρώσει 1.000 δολάρια στον καθένα και μόνο τότε κατέβηκαν και οδηγήθηκαν χωρίς αντίρρηση στο αεροδρόμιο για απελαση. Ήταν η δεύτερη φορά μέσα σε λίγους μήνες που έγινε αυτή η μορφή διαμαρτυρίας.

Όπως καταγγέλλει η οργάνωση «Kav La-Oved», η κινέζικη πρεσβεία στο Ισραήλ τηρεί στάση αδιάφορη ή ακόμη και εχθρική απέναντι στα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι κινέζοι εργάτες. Όταν το 2001 κατέβηκαν σε απεργία 170 κινέζοι οικοδόμοι διεκδικώντας τα δεδουλευμένα τους, οι αξιωματούχοι της πρεσβείας τους απειλήσαν ότι θα φυλακιστούν κατά την επιστροφή τους στην Κίνα για παραβίαση των συμβολαίων τους και της κινέζικης εργατικής νομοθεσίας. Την ίδια στάση κράτησαν και στην τελευταία περίπτωση. Οι τρεις εργάτες ανέβηκαν στο βραχίονα του γερανού, αφότου η πρεσβεία αγνόησε τις εκκλήσεις τους.

Ενδεικτική της βαρβαρότητας που βιώνουν οι ξένοι εργάτες είναι και η περίπτωση του κινέζου οικοδόμου Lin Qingde, ο οποίος, σύμφωνα με το προαναφερόμενο δημοσίευμα των «New York Times», ήταν ένας από τους 29 εργάτες που κατέθεσαν μήνυση εναντίον ενός ισραηλινού εμπόρου, που έκλεψε από εκατοντάδες εργάτες 1.7 εκατομμύρια δολάρια, τα οποία υποτίθεται είχε αναλάβει να μεταβιβάσει στις οικογένειές τους στην Κίνα. Ο απατεώνας αυτός συνελήφθη, όμως, ενώ ο Lin Qingde περίμενε να καταθέσει στη δίκη, η βίζα του έληξε και συνελήφθη. Εμεινε στη φυλακή πέντε μήνες, με το φόβο ότι όταν επιστρέψει στην Κίνα μπορεί να δολοφονηθεί, αν δεν καταφέρει να πληρώσει το χρέος 40.000 δολαρίων. Τελικά, η δίκη ορίστηκε για τον περασμένο Μάιο, όμως ο Lin δεν πήγε να καταθέσει, γιατί είχε ήδη απελαθεί. Ο δικηγόρος του Lin και των υπόλοιπων 28 εναγόντων, Hay Haber, δήλωσε ότι ντρέπεται για το σύστημα απονομής της Δικαιοσύνης στο Ισραήλ. Και πρόσθεσε: «Αυτοί οι εργάτες, δυστυχώς, δεν έχουν καμιά θέση στο Ισραήλ. Εδώ δεν είναι παρά φτηνοί σκλάβοι».

■ Ιράκ

Χωματερή τοξικών απορριμάτων

Χιλιάδες τόνοι επικίνδυνων τοξικών υλικών από τις αμερικάνικες βάσεις έχουν πεταχτεί σε πολλά μέρη του Ιράκ, αντί να στέλνονται στις ΗΠΑ, κατά παράβαση των κανόνων του Πενταγώνου, όπως αποκάλυψε έρευνα της βρετανικής εφημερίδας «The Times» (14/6/2010) σε πέντε ιρακινές επαρχίες.

Τουλάχιστον 14.500 τόνοι είναι τα τοξικά υλικά και το μολυσμένο έδαφος από τις αμερικάνικες βάσεις, σύμφωνα με δήλωση του αμερικάνου ταξίαρχου Kendall Cox, που υπηρετεί στο Ιράκ, στους «Times». Τα επικίνδυνα αυτά απορρίματα πρέπει είτε να μεταφερθούν με πλοία στις ΗΠΑ ή να ανακυκλωθούν σε ειδικά κατασκευασμένες εγκαταστάσεις στο βόρειο και δυτικό Ιράκ, σύμφωνα με τον κανονισμό του Πενταγώνου.

Όμως τίποτα απ' αυτά δε γίνεται. Σε πολλά μέρη βόρεια και δυτικά της Βαγδάτης είναι πεταμένα μεγάλα βαρέλια από τα οποία διαρρέει μηχανολαδο στο έδαφος, ανοιχτά δοχεία με οξύ είναι εύκολα προσβάσιμα από παιδιά, πεταμένες μπαταρίες βρίσκονται κοντά σε αρδευόμενα χωράφια. Ιρακίνοι που έχουν έρθει σε επαφή με τα υλικά αυτά καταγγέλλουν ότι υποφέρουν από εξανθήματα και φουσκάλες στα χέρια και στα πόδια και από βήχα.

Ιδιωτικές εταιρίες ανακύκλωσης, που βρίσκονται μέσα στις αμερικάνικες βάσεις, αναμειγνύουν τα τοξικά υλικά με τα κοινά απορρίματα και τα παραδίδουν για εναπόθεση στις χωματερές.

Οι περισσότεροι σκουπίδοτοποι βρίσκονται κοντά στους βασικούς δρόμους που συνδέουν τη Βαγδάτη με τη Φαλούτζα και τη Μοσούλη, όπου έγιναν οι πιο σκληρές συγκρούσεις και είναι συγκεντρωμένες οι περισσότερες αμερικάνικες βάσεις. Σε αναριθμητά μέρη βρίσκονται πεταμένα τα κατάλοιπα της αμερικάνικης στρατιωτικής παρουσίας. Φίλτρα λαδιού από βαριά οχήματα βρίσκονται δίπλα σε μεταλλικά δοχεία αεροζολ και κυλίνδρους συμπιεσμένου αερίου. Βαρέλια από καύσιμα αεροπλάνων είναι ανακατεμένα με άδεια ή μισοάδεια δοχεία με άγνωστα υγρά. Σε πολλά από τα δοχεία αυτά υπάρχουν ετικέτες που γράφουν: «Επικίνδυνα απόβλητα – οι μοσπονδίακοί νόμοι απαγορεύουν την ακατάλληλη διαθεσή τους», «Καυστικό», «Να κρατηθεί μακριά από παιδιά», «Εύφλεκτο υγρό».

Και σαν να μην έφτανε η μόλυνση μεγάλου μέρους του ιρακινού εδάφους από τα τοξικά απορρίματα του αμερικάνικου στρατού και οι σοβαρότατες επιπτώσεις στην υγεία του ιρακινού πληθυσμού από τη χρι-

ση βομβών λευκού φωσφόρου και απεμπλουτισμένου ουρανίου, η βρετανική εφημερίδα «Guardian» αποκάλυψε πρόσφατα ότι ο πρώην διευθυντής της βρετανικής χημικής εταιρίας «Oxcel» κατηγορείται ότι επέτρεψε την εξαγωγή στο Ιράκ τετραθυλικού μολύβδου (TEL). Η προσθήκη τετραθυλικού μολύβδου στα καύσιμα των οχημάτων έχει απαγορευτεί στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ, γιατί συνδέεται με βλάβες στον εγκέφαλο των παιδιών.

Η «Oxcel», που έχει μετονομαστεί σε «Innospec», πριν από μια δεκαετία, μετά την απαγόρευση της χρήσης του TEL σε Ευρώπη και ΗΠΑ, αποφάσισε να παραμείνει ο μόνος παραγωγός στον κόσμο TEL για αυτοκίνητα και να τον εξάγει σε χώρες όπου επιτρεπόταν η χρήση του, μειοστοιχώντας τα κέρδη της. Πρόσφατα η διοίκηση της εταιρίας παραδέχτηκε ότι δωροδοκούσε με εκατομμύρια δολάρια κυβερνητικούς αξιωματούχους στο Ιράκ και την Ινδονησία για να συνεχίσουν να χρησιμοποιούν τετραθυλικό μολύβδο, παρά τις επιπτώσεις στην υγεία, ενώ ανώτατοι αξιωματούχοι του υπουργείου Πετρελαίου στο Ιράκ κατηγορούνται ότι δωροδοκούνταν από την «Oxcel» κατά τη διάρκεια της αμερικανοβρετανικής κατοχής μέχρι το 2008.

■ Ισραήλ

Βάρβαρη επιδρομή εναντίον ανήλικων κρατούμενων

Με ανακοίνωσή της η Ανώτατη Εθνική Επιτροπή υποστήριξης της παλαιστίνιων κρατούμενων στις ισραηλινές φυλακές κατήγγειλε ότι στις 4 Ιουλίου η διοίκηση της φυλακής Megiddo, με τη συνοδεία ειδικών δυνάμεων, πραγματοποίησαν μια βάρβαρη επιδρομή στην πτέρυγα των ανήλικων, όπου κρατούνται 100 περίπου παιδιά ηλικίας κάτω των 18 χρόνων, με πρόσχημα την πραγματοποίηση έρευνας για τον εντοπισμό τριών κινητών τηλεφώνων, που υποτίθεται ότι είχαν περάσει λαθραία στην πτέρυγα.

Οι ειδικές δυνάμεις, αφού απομάκρυναν βίαια τους ανήλικους από τα κελιά τους, τα έκαναν άνω κάτω, προκάλεσαν φθορές στα προσωπικά τους είδη, έσκισαν ρούχα τους και έχυσαν λάδι και χυμό στα στρώματα και στις κουβέρτες τους.

Όταν οι ανήλικοι κρατούμενοι άρχισαν να διαμαρτύρονται, γιατί θεώρησαν την επιχείρηση αυτή πράξη εκδίκησης, η διοίκηση της φυλακής κήρυξε συναγερμό και κάλεσε μια επιπλέον μονάδα των ειδικών δυνάμεων, που ψέκασαν τα παιδιά με δηλητηριώδες αέριο και τα χτύπησαν με

ρόπαλα και κλωτσιές, προκαλώντας ασφυξία και μώλωπες σε 13 παιδιά, ενώ τα υπόλοιπα τέθηκαν σε απομόνωση. Και όταν οι κρατούμενοι στις υπόλοιπες πτέρυγες αντήχησαν τι συνέβαινε και άρχισαν να διαμαρτύρονται για να σταματήσει η επίθεση εναντίον των ανήλικων, η διοίκηση της φυλακής κήρυξε γενικό συναγερμό και κάλεσε στρατιωτική δύναμη για ενίσχυση των ειδικών δυνάμεων, που εισέβαλαν σε όλες τις πτέρυγες της φυλακής βρίζοντας, χτυπώντας και ψεκάζοντας με χημικά τους 700 περίπου κρατούμενους.

Η βάρβαρη αυτή επιχείρηση κράτησε 23 ώρες και είχε σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό 27 κρατούμενων.

Η Ανώτατη Εθνική Επιτροπή υποστήριξης των παλαιστίνιων κρατούμενων καλεί τις διεθνείς οργανώσεις να παρέμβουν γρήγορα για να προστατέψουν τους φυλακισμένους ανήλικους και επισημαίνει ότι πρέπει να σταλούν επιτροπές για να ερευνήσουν τις επανειλημμένες επιθέσεις εναντίον των κρατούμενων στις ισραηλινές φυλακές.

Νέα παγίδα στήνουν οι «ειρηνοποιοί»!

Αριστερά: συνάντηση Ε. Μπάρακ – Σ. Φαγιάντ. Δεξιά: Ο Νετανιάχου στο Λευκό Οίκο.

Την επανέναρξη των άμεσων συνομιλιών μεταξύ της Παλαιστινιακής Αρχής και του Ισραήλ ζήτησε ο Ομπάμα από τον Νετανιάχου, κατά την επίσκεψη του τελευταίου στο Λευκό Οίκο την περασμένη Τρίτη. Ο Ομπάμα ζήτησε μάλιστα να επιταχυνθούν οι ενέργειες για να ξεκινήσουν οι άμεσες συνομιλίες πριν λήξει η «μερική αναστολή» της επέκτασης των ισραηλινών εποικισμών, που αποφάσισε η κυβέρνηση Νετανιάχου τον περσινο Νοέμβριο (σχετικά με τους εποικισμούς γράφουμε αναλυτικά σε διπλή στήλη).

Αυτό που θα θέλαμε να σημειώσουμε εδώ είναι η προσπάθεια αναβίωσης των «ειρηνευτικών συνομιλιών», που πάγωσαν όταν οι Σιωνιστές εξαπέλυσαν το βρόμικο πόλεμό τους κατά της Λωρίδας της Γάζας στα τέλη του Δεκεμβρίου του 2008. Η προσπάθεια για

«έμμεσες» συνομιλίες, μέσω του αμερικάνου διαμεσολαβητή Μίτσελ, που ξεκίνησε τον περασμένο Μάη, σκάλωσε στο ζήτημα των εποικισμών, τις κατεδαφίσεις παλαιστινιακών κατοικιών στην Ανατολική Ιερουσαλήμ και το σχέδιο «εβραιοποίησης» της, που προκάλεσε την αγανάκτηση του παλαιστινιακού λαού στη Δυτική Οχθη.

Όμως, όλο αυτό το διάστημα οι Σιωνιστές είχαν επικοινωνία με την Παλαιστινιακή Αρχή, με μυστικές επαφές που κορυφώθηκαν με τη συνάντηση Μπάρακ (ηγέτη του Εργατικού Κόμματος, που σήμερα είναι υπουργός Πολέμου και αναπληρωτής πρωθυπουργός στην κυβέρνηση Νετανιάχου) με τον διορισμένο πρωθυπουργό της παράνομης κυβέρνησης της Δυτικής Οχθης, Σαλάμ Φαγιάντ την περασμένη Δευτέρα, μια μέρα πριν την

επίσκεψη Νετανιάχου στις ΗΠΑ. Σύμφωνα με το Αλ-Τζαζίρα (7/7), ο Μπάρακ με τον Φαγιάντ συζητήσαν τη συζήτηση της συνεργασίας στον οικονομικό τομέα και στα ζητήματα ασφάλειας και ξεκαθάρισαν ότι η μεταξύ τους συνομιλία ήταν κάτι το ξεχωριστό από οποιοδήποτε έμμεσες ή άμεσες ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις!

Η ισραηλινή Χααρέτζ (5/7) όμως ήταν πιο συγκεκριμένη. Η εφημερίδα ανέφερε ότι ο Φαγιάντ ζήτησε από τον Μπάρακ να δοθεί περισσότερη δικαιοδοσία στην παλαιστινιακή αστυνομία και να σταματήσουν οι επιθέσεις του ισραηλινού στρατού στις παλαιστινιακές πόλεις και χωριά. Προφανώς, ο Φαγιάντ θέλει να κάνουν οι δικοί του μπάτσος τη βρόμικη δουλειά, ευελπιστώντας ότι θα είναι σε θέση να το κάνουν μετά από την τριχρόνη εκπαί-

δευσή τους από την ομάδα του αμερικάνου στρατηγού Ντέιτον.

Μια νέα παγίδα προσπαθούν να στήσουν οι «ειρηνοποιοί» στον παλαιστινιακό λαό. Το ζήτημα είναι ότι δεν έχουν και πολλές πιθανότητες επιτυχίας με την κατάσταση που επικρατεί όχι μόνο στη Λωρίδα της Γάζας, που εξακολουθεί να παραμένει υπό ασφυκτικό αποκλεισμό, αλλά και στη Δυτική Οχθη, της οποίας οι κάτοικοι στενάζουν από έναν άλλο αποκλεισμό. Τον αποκλεισμό των παλαιστινιακών πόλεων και χωριών από τον ισραηλινό στρατό που εισβάλλει όποτε θελήσει, τον αποκλεισμό των κατεδαφίσεων παλαιστινιακών σπιτιών και της μάστιγας των εβραϊκών εποικισμών που εξαπλώνονται σαν τα ματιάρια μετά τη βροχή.

Η μάστιγα των εποικισμών

Με τη λήξη της προθεσμίας «παγώματος» της επέκτασης των εβραϊκών εποικισμών στη Δυτική Οχθη (που είναι στις 26 Σεπτεμβρίου) αναμένεται να ακολουθήσει μια «έκρηξη» της κατασκευαστικής δραστηριότητας στους εποικισμούς. Σύμφωνα με το αραβικό πρακτορείο Μαάν (5/7), αναμένεται να κατασκευαστούν 800 νέες κατοικίες στην περιοχή της Ναμπλούς, 600 στην Κακκίλια, 1.200 σε διάφορους εποικισμούς από τη Ναμπλούς μέχρι τη Ραμάλα και την Ανατολική Ιερουσαλήμ και ένα τεράστιο συγκρότημα 12.000 κατοικιών στην περιοχή Γουζ-Ετζόν στη βόρεια Δυτική Οχθη!

Το δεκάμηνο «παγώμα», που ανακοίνωσε ο Νετανιάχου τον περσινο Νοέμβριο, δεν κάλυπτε όλες τις περιοχές των εποικισμών, γι' αυτό και χαρακτηρίστηκε «μερικό» από τα διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία. Η Ανατολική Ιερουσαλήμ δεν συμπεριλαμβανόταν, ούτε και οι προαστιασμένες επεκτάσεις των εποικισμών στη Δυτική Οχθη. Γι' αυτό ακόμη και το Κουαρτέτο (ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσία, ΟΗΕ) αναγκάστηκε στο Ισραήλ να παγώσει τελείως την κατασκευαστική δραστηριότητα στους εποικισμούς, χωρίς όμως ουσιαστικό αποτέλεσμα. Από τα μέχρι σήμερα δημοσιευμένα στοιχεία δεν κατορθώσαμε να βρούμε πόσα σπίτια κατασκευά-

στηκαν συνολικά μέσα σ' αυτό το διάστημα. Σε ορισμένες περιπτώσεις υπήρξαν αδειοδοτήσεις που ο ίδιος ο Νετανιάχου τις «πάγωσε». Όπως στον εποικισμό του Ραμάτ Σλόμο που το Μάρτη η ισραηλινή κυβέρνηση έδωσε το πράσινο φως για την κατασκευή 1.600 κατοικιών και το Μάη ο Νετανιάχου δεσμεύτηκε σε δίχρονη αναστολή της έναρξης της κατασκευής τους, η οποία έτσι κι αλλιώς θα καθυστερούσε μέχρι να ολοκληρωθούν οι μελέτες και η τελική έγκριση από την κυβέρνηση.

Το θέμα είναι ότι οι ισραηλινοί εποικισμοί στη Δυτική Οχθη είναι μια μάστιγα που διαρκώς επεκτείνεται. Αυτό το παραδέχονται ακόμα και ισραηλινές οργανώσεις όπως η B'tselem που σε πρόσφατη έκθεσή της για τους εποικισμούς (http://www.btselem.org/English/Publications/Summaries/201007_By_Hook_and_by_Crook.asp) αναφέρει: «Περίπου μισό εκατομμύριο Ισραηλινοί ζουν σήμερα πάνω από την πράσινη ζώνη (σ.σ. τα «σύνορα» που χαρίζουν τη Δυτική Οχθη από το Ισραήλ). Περισσότεροι από 300.000 σε 121 εποικισμούς και 42% της γης της Δυτικής Οχθης, και οι υπόλοιποι σε δώδεκα γειτονίες που το Ισραήλ δημιούργησε στη γη που προσάρτησε από το δήμο της Ιερουσαλήμ». Η έκθεση αναφέρει τους τρόπους με τους οποίους το Ισ-

ραήλ κατόρθωσε να αποκτήσει τον έλεγχο των περιοχών που κτίστηκαν οι εποικισμοί, απαλλοτριώνοντας εκτάσεις για «εθνικές ανάγκες» και κάνοντας τα «στραβά μάτια» σε παράνομες επεκτάσεις εποικισμών μέσα σε αναγνωρισμένες παλαιστινιακές γαίες, δίνοντας ταυτόχρονα προκλητικά προνόμια στους εποίκους.

Σύμφωνα με την έκθεση, αν και τα σπίτια των εποίκων καλύπτουν μόλις το 1% της γης της Δυτικής Οχθης, ελέγχουν το 42% της γης, κατά παράβαση ακόμα και αποφάσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου του Ισραήλ! Στους 12 εποικισμούς που προστατεύονται από το τείχος που κατασκευάζεται μεταξύ Δυτικής Οχθης και Ισραήλ η επέκτασή ήταν τεράστια, της τάξης του 240% μεταξύ 2002 και 2008. Τη χρονιά αυτή (2008), η ετήσια αύξηση του πληθυσμού των εποίκων ήταν τρεις φορές μεγαλύτερη από την αύξηση του πληθυσμού μέσα στο Ισραήλ (5% έναντι 1,8% αντίστοιχα). Σύμφωνα με την ίδια έκθεση, η οποία επικαλείται στοιχεία συνταξιούχου ισραηλινού ταξίαρχου, ο αριθμός των διαμερισμάτων πρόκειται να διπλασιαστεί το επόμενο διάστημα σύμφωνα με τα υπάρχοντα σχέδια.

Μετά απ' αυτά δεν αποτελεί πρόκληση και μόνο η επίκληση της «ειρηνευτικής διαδικασίας» που η κυβέρνηση Ομπάμα πιέζει να ξαναρχίσει;

■ Ισραήλ-Τουρκία

Business as usual!

Μπορεί ο τούρκος πρωθυπουργός να έχει ανεβάσει τον τελευταίο καιρό τους τόνους ενάντια στο Ισραήλ και να ζητά από τους Σιωνιστές να ζητήσουν συγγνώμη για την πειρατική τους επίθεση στο Στόλο της Ελευθερίας και το Ισραήλ με τη σειρά του να προειδοποιεί τους πολίτες του να μην επισκεφτούν την Τουρκία, όμως το τοπίο αλλάζει άρδην όταν περνάμε στον τομέα των οικονομικών σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών.

Τον περασμένο Μάη (λίγες βδομάδες πριν την επίθεση στο στολίσκο), το Ισραήλ έγινε δεκτό στις αγκαλιές του ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) χωρίς η Τουρκία να θέσει ούτε καν επιφυλάξεις (πράγμα που έκαναν Νορβηγία, Ελβετία και Ιρλανδία). Αν νομίζει κανείς ότι τα πράγματα άλλαξαν μετά την πειρατική επίθεση, είναι βαθιά γελασμένος. «Τα επιχειρηματικά συμβόλαια είναι καλά», λέει σύμφωνα με τους Τάιμς της Νέας Υόρκης της προηγούμενης Παρασκευής (2/7) ο καθηγητής διεθνών σχέσεων στο πανεπιστήμιο Μιλγκί της Ινσταμπούλ Σολί Οζέρ. Ο καθηγητής συμπληρώνει με αφοπλιστική ειλικρίνεια: «Η επιχειρηματική κοινότητα θα ήθελε να δει ότι αυτό θα συνεχιστεί».

Η εφημερίδα αναφέρει ότι οι δεσμοί Τουρκίας-Ισραήλ έχουν σφυρηλατηθεί εδώ και πολλά χρόνια και δεν είναι τόσο εύκολο να σπάσουν. Επικαλείται μάλιστα τουρκάλα δημοσιογράφο του βδομαδιάτικου περιοδικού «Jane's Defense», που επικεντρώνεται σε στρατιωτικά θέματα, τη Λεϊλά Σαριμπραχίμογλου, η οποία αποκάλυψε ότι σύμφωνα με στρατιωτικές πηγές της Τουρκίας το εμπόριο όπλων και πολεμικού εξοπλισμού μεταξύ των δύο χωρών το 2007 έφτασε τα 1.8 δισ. δολάρια, με το Ισραήλ να είναι στη δεύτερη θέση μετά τις ΗΠΑ όσον αφορά την παροχή στρατιωτικής τεχνολογίας στην Τουρκία.

Την προηγούμενη βδομάδα ο ισραηλινός πρωθυπουργός Βενιαμίν Νετανιάχου έστειλε τον υπουργό Βιομηχανίας, Εμπορίου και Εργασίας, Βενιαμίν Μπεν Ελιέζερ (που ανήκει στο «Εργατικό Κόμμα») σε μυστική συνάντηση με τον τούρκο υπουργό Εξωτερικών Αχμέτ Νταβούτογλου, για να συζητήσουν τη βελτίωση των σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών, παρακάμπτοντας τον θερμοκέφαλο Λίμπερμαν. Η συνάντηση αποκάλυφθηκε από το Κανάλι 2 της ισραηλινής τηλεόρασης την προηγούμενη Τετάρτη (30/6), το οποίο ανέφερε μάλιστα και τον τόπο που έγινε η συνάντηση, τη Ζυρίχη. Η παρακάμψη του υπουργού Εξωτερικών του Ισραήλ, του φασίστα Λίμπερμαν, ο οποίος ήταν ο πλέον αρμόδιος για να κάνει τέτοια συνάντηση, ως μολόγος του Νταβούτογλου, τον εξόργισε. Ο Λίμπερμαν δε μπορούσε πλέον να κάνει τίποτ' άλλο εκτός του ν' αρχίσει να... γαυγίζει με το γνωστό του ύφος.

Το γεγονός είναι πως ούτε η Τουρκία ούτε οι Σιωνιστές θέλουν να σπάσουν οι στενοί οικονομικοί και στρατιωτικοί δεσμοί που συνδέουν τις δύο χώρες. Στην τελευταία μάλιστα έκδοση του επίσημου περιοδικού του σιωνιστικού στρατού «Marachot» το πρώτο άρθρο που φιγουράρει έχει γραφτεί από τον αρχηγό του τουρκικού Γενικού Επιτελείου Στρατού, στρατηγό Ιλκέρ Μπασμπού, ενώ ο στρατηγός του ισραηλινού Γενικού Επιτελείου Στρατού Γκάμπι Ασκανάζι δήλωσε ότι οι σχέσεις των δύο χωρών εξακολουθούν να είναι καλές στον στρατιωτικό τομέα. Την προηγούμενη βδομάδα, στρατιωτική και κυβερνητική αντιπροσωπεία από την Τουρκία επισκέφτηκε το Ισραήλ και τούρκο αξιωματούχοι και στρατιώτες εκπαιδεύτηκαν στο χειρισμό των μη επανδρωμένων αεροπλάνων που χρησιμοποιεί το Ισραήλ για να καταδιώκει τους παλαιστίνιους μαχητές στη Γάζα. Η τούρκικη αντιπροσωπεία πήγε στο Ισραήλ επειδή οι ισραηλινοί εκπαιδευτές που βρίσκονταν στην Τουρκία κλήθηκαν να επιστρέψουν στη χώρα τους μετά την επίθεση στο στολίσκο, όπως υποστηρίζει ισραηλινός αξιωματούχος στους Τάιμς της Νέας Υόρκης, ο οποίος κράτησε την ανωνυμία του.

Τα λεφτά είναι πολλά για να σπάσει μια τέτοια συμφωνία: 190 εκατομμύρια δολάρια για τα μη επανδρωμένα αεροπλάνα του στρατού, ποσό που ισοδυναμεί με το 6% του συνόλου του εμπορίου μεταξύ των δύο χωρών. Γι' αυτό και ο ισραηλινός αξιωματούχος καθησυχάζει όσους φοβούνται μήπως κάτι πάει στραβά: «Όλα πάνε σύμφωνα με το σχέδιο. Δεν υπάρχουν αλλαγές. Είναι business as usual». Οι ισραηλινοί εκπαιδευτές αναμένεται μάλιστα να επιστρέψουν στην Τουρκία σύντομα.

Όσο ξεγελιούνται από τη αντισιωνιστική ρητορεία του Ερντογάν ες πάρον υπόψη τους τα παραπάνω. Τελικά, αυτό που έχει σημασία δεν είναι τα λόγια αλλά η πράξη. Κι εκεί η συνεργασία της Τουρκίας με τους Σιωνιστές εξακολουθεί να είναι αγαστή...

Ταξική πολιτική, ταξική απάντηση

Η περασμένη Τρίτη ήταν μια μέρα γεμάτη συμβολισμούς, οι οποίοι όμως δεν καταδείχτηκαν, δεν έγιναν θέμα στα ΜΜΕ, για λόγους που εύκολα μπορεί να αντιληφθεί ο καθένας.

Το πρωί, στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής συζητήθηκε το νομοσχέδιο «Περί ιδρύσεως Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας». Συζητήθηκε δηλαδή, η δημιουργία ενός μηχανισμού που θα δώσει άλλα 10 δισ. ευρώ (πέραν των 28 που είχαν αποφασιστεί επί ΝΔ) στους τραπεζίτες, δημιουργώντας ένα «δίκτυ ασφαλείας», όπως είπε ποιητικά ο Γ. Παπακωνσταντίνου.

Το απόγευμα, στην Ολομέλεια της Βουλής ξεκίνησε η συζήτηση για την κατάργηση του μοναδικού δικτύου ασφαλείας που έχουν οι εργαζόμενοι, της Κοινωνικής Ασφάλισης. Τη στιγμή που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, αυτό το δίκτυο ασφαλείας, αποτέλεσμα αγώνων δεκαετιών, αποτελεί παρελθόν, χάρη στην ψήφο του συντεταγμένου κυβερνητικού λόχου.

Δίκτυο ασφαλείας για τους τραπεζίτες, την πιο επιθετική μερίδα του κεφάλαιου (εγκώμιο για τον εθνικό ρόλο των τραπεζών ήταν η ομιλία Παπακωνσταντίνου στην κοινοβουλευτική επιτροπή), το κενό για τους εργαζόμενους. Το απόλυτο κενό για τους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου, προστατευτικό δίκτυο για εκείνους που τον νέμονται.

Τους τελευταίους μήνες γνωρίζουμε το πιο στυγνό πρόσωπο της διαχείρισης του καπιταλισμού. Χωρίς φτιασιδώματα. Χωρίς οριακά ρεφορμιστικά μέτρα που καλμάρουν τους εργαζόμενους.

Τις συνέπειες δεν τις έχουμε βιώσει ακόμη στο σύνολό τους. Κάθε μήνας που μπαίνει φορτώνει νέα βάρη στις πλάτες των εργαζόμενων. Όμως ο γογγυσμός, ο θυμός, η οργή δεν οδηγούν πουθενά, όταν εκφράζονται ατομικά, στις παρέες, στις κοινωνικές συναναστροφές.

Η ωμή ταξική πολιτική της κυβέρνησης του κεφάλαιου και των εκπροσώπων των διεθνών μονοπωλιακών ομίλων, πρέπει να πάρει ταξική απάντηση. Τάξη προς τάξη πρέπει να είναι η σύγκρουση.

Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών έδειξαν καθαρά, ότι το πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να εκφράσει ούτε στο ελάχιστο τα συμφέροντα των ανθρώπων της δουλειάς. Το πολιτικό σύστημα ενδιαφέρεται μόνο για την αναπαραγωγή του και κάθε πόλος του ενδιαφέρεται μόνο για τη βελτίωση της σχετικής του θέσης μέσα στο σύστημα. Τα γεγονότα των τελευταίων μηνών έδειξαν επίσης καθαρά, ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι ολοκληρωτικά πουλημένη στο κεφάλαιο.

Αυτές οι διαπιστώσεις βάζουν τους πρωτοπόρους εργάτες μπροστά στο ιστορικό καθήκον να ξεκινήσουν την πολιτική και οργανωτική ανασύνταξη της τάξης τους, για να μπορέσει να παλέψει τάξη προς τάξη.

Ελπίζουμε μετά την πορεία το αυτοσχέδιο καπέλο να χρησιμοποιήθηκε για ανάγνωση. Είναι πιο χρήσιμο ανοιχτό παρά διπλωμένο...

■ Το τουρί και η φάκα

Οι εφημερίδες ασχολούνται κυρίως με τις αλλαγές στα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης. Οι κυβερνητικοί βουλευτές κάνουν προτάσεις για τη μια ή την άλλη κατηγορία ασφαλισμένων, πάντα ως προς τα όρια ηλικίας. Η ΓΣΕΕ ασχολείται μόνο με τα όρια ηλικίας και διατυπώνει προτάσεις επ' αυτών, «καταπίνοντας» την ουσία του νέου ασφαλιστικού συστήματος. Ποια είναι αυτή η ουσία; Η κατάργηση της Κοινωνικής Ασφάλισης και η μετατροπή της σύνταξης σε ατομική υπόθεση. Η ενασχόληση με τα όρια ηλικίας –και μάλιστα όχι με τις αλλαγές στα όρια γενικά, αλλά με συγκεκριμένες περιπτώσεις– η διατύπωση οριακών προτάσεων σ' ένα νομοσχέδιο που δεν επιδέχεται βελτιώσεις, οδηγεί σε μια ατομικιστική αντιμετώπιση της ριζικής ανατροπής που επέρχεται στην κοινωνική ασφάλιση. Το μήνυμα που στέλνεται στους εργαζόμενους είναι «φύγε εσύ που προλαβαίνεις». Ετσι, τα πάντα μετατρέπονται σε μια προσπάθεια να διευρυνθεί ο αριθμός αυτών που «προλαβαίνουν να φύγουν». Οι εργαζόμενοι καλούνται να πουλήσουν την τάξη τους. Να πουλήσουν ακόμα και τα παιδιά τους. Αυτή η λογική οδηγεί σε ήπια στρατηγικού χαρακτήρα, γι' αυτό και όλες οι δυνάμεις του συστήματος στρέφουν εκεί την προπαγάνδα τους.

■ Επαγγελματίας στον γκεμπελισμό

Πάνω που η κυβέρνηση ήταν ιδιαίτερα στριμωγμένη πολιτικά με το ασφαλιστικό, χτύπησε ο Πάγκαλος. Επαγγελματίας στον γκεμπελισμό, ξέρεi πότε να χτυπήσει και τι να πει για να πετύχει το στόχο του. Πρώτα καταπιάστηκε με τον Περισό, με τη γνωστή επιχειρηματολογία του. Στη συνέχεια πρόσθεσε και τον Τσίπρα δίπλα στην Παπαρήγα, λέγοντας ότι τα λεγόμενά τους είναι αυτά που σκότωσαν και τους τρεις εργαζόμενους της Marfin και τον υπασπιστή του Χρυσοχοϊδή. Για να μην κατηγορηθεί για μονόπλευρη πολεμική, όμως, «άρπαξε» και τη ΝΔ, με τις προσλήψεις «δικών μας παιδιών» στην ΑΓΡΟΓΗ.

Ετσι, στη βαρυσφορτωμένη με στοιχεία κατά της κυβέρνησης πολιτική ατζέντα, ο Πάγκαλος έριξε μπόλικες δόσεις υστερικής προπαγάνδας προς τα δεξιά και τ' αριστερά, ξέροντας ότι όλα λέει θα συζητηθούν και θα υπάρξουν απαντήσεις από τα άλλα κόμματα. Ετσι, η ατζέντα αλάφρωσε από αντικυβερνητικό περιεχόμενο και γέμισε με

υπαρκτά ή ανύπαρκτα ζητήματα που έδωσε ο Πάγκαλος. Η περισσότερη συζήτηση στα ραδιόφωνα και τις τηλεοράσεις την περασμένη Δευτέρα αφορούσε τα όσα είχε πει ο Πάγκαλος και όχι το ασφαλιστικό.

Πολλοί λένε ότι ο Πάγκαλος είναι κυκλοθυμικός και κάνει ζημιά στον εαυτό του. Λάθος. Ο Πάγκαλος είναι σήμερα αντιπρόεδρος της κυβέρνησης. Είναι ο μόνος από τα γκεσέμια του σημιτισμού που διασώθηκε. Διασώθηκε ακριβώς γιατί έχει το προσόν της προβοκάτσιας και του αδιστακτού γκεμπελισμού. Ποτέ δεν μιλάει τυχαία. Πάντοτε μιλάει σε συνεννόηση με το «επικοινωνιακό» επιτελείο του μεγάρου Μαξίμου. Και βέβαια, δεν χρειάζεται να του πουν τι ακριβώς θα πει. Ξέρει πολύ καλύτερα ο ίδιος. Βετέρανός γαρ.

■ Ίδια γεύση

«Στρατηγική απεμπλοκής από το Μνημόνιο» χαράζει υποτίθεται η σαμαρική ΝΔ. Μα το ίδιο ακριβώς λέει –με διαφορετικά λόγια– και το ΠΑΣΟΚ. Οτι τα μέτρα είναι πρόσκαιρα, ότι η πολιτική που αναγκάζεται να εφαρμόσει δεν είναι πολιτική ΠΑΣΟΚ, αλλά πολιτική σωτηρίας της χώρας, ότι μόλις λυθούν τα προβλήματα θα επανέλθει στην πολιτική ΠΑΣΟΚ και άλλα τέτοια ηχηρά (και κούφια). Πώς, λοιπόν, να ξεχωρίσει η ΝΔ και να κλείσει τη («δημοσκοπική») ψαλίδα με το ΠΑΣΟΚ, όταν επιπρόσθετα είναι χρεωμένη και με την ευθύνη της οικονομικής καταράκτας; Θα πρέπει να περιμένει αρκετά ακόμη ο Σαμαράς για να δει χαρά. Όταν δεν ενθαρρύνει λαϊκές κινητοποιήσεις, αλλά αντίθετα τις αποδοκιμάζει, ενώ την ίδια ώρα αγκαλιάζεται με τον Καραμανλή, δεν πειθι.

■ Αλληλεγγύη και κρατική πολιτική

Μάλλον δεν θα μαθαίναμε τίποτα για τη μυστική συνάντηση του ΥΠΕΞ της Τουρκίας Αχμέτ Νταβούτογλου με τον υπουργό Εμπορίου του Ισραήλ Βενιαμίν Μπεν Ελιέζερ στις Βρυξέλλες, αν δεν ξεσπούσε καυγάς στο Τελ Αβίβ. Αλλα μέλη της κυβερνητικής συμμαχίας φοβήθηκαν ότι ο Νετανιάχου κάνει δική του πολιτική, χωρίς να τους ενημερώνει και αντέδρασαν. Ο σοσιαλδημοκράτης υπουργός Πολέμου Εχούντ Μπαράκ διόχρεψε προς τα ΜΜΕ την ενόχλησή του, ενώ ο ακροδεξιός υπουργός Εξωτερικών

■ Πολιτική ΠΑΣΟΚ το Ασφαλιστικό

Οι Πασόκοι βολεύονται με την προπαγάνδα, ότι οι διάφορες «διαρθρωτικές» μεταρρυθμίσεις που προωθούν επιβάλλονται από την ιμπεριαλιστική τρόικα. Ετσι, στα ΜΜΕ περνά η άποψη, ότι και το Ασφαλιστικό έχει επιβληθεί από την τρόικα. Όμως, το Ασφαλιστικό ήταν έτοιμο πολύ πριν υπογραφεί το Μνημόνιο. Ο πυρήνας του, που είναι η κατάργηση της έννοιας της Κοινωνικής Ασφάλισης και η μετατροπή της σε ατομική υπόθεση κάθε ασφαλισμένου, δεν διχτήκε καθόλου από την τρόικα. Ακόμα και τα ισχνά ποσοστά αναπλήρωσης είναι κάτω από το μέσο όρο που αναφέρει το Μνημόνιο. Το ίδιο ισχύει και για την αύξηση των ορίων ηλικίας. Το μόνο που έκανε η τρόικα ήταν να φέρει τρία χρόνια πιο μπροστά την εφαρμογή. Δηλαδή, να μικρύνει τη μεταβατική περίοδο από το παλιό στο νέο σύστημα.

Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε. Το Ασφαλιστικό είναι πολιτική ΠΑΣΟΚ. Την είχε επιλέξει πολύ πριν έρθει το ΔΝΤ. Το ΔΝΤ και η τρόικα λειτούργησαν στη συνέχεια σαν ένα πρώτης τάξεως προπαγανδιστικό άλλοθι για την κυβέρνηση Παπανδρέου.

Αβινγκορ Λίμπερμαν εκδήλωσε δημόσια την οργή του. Κυβερνητικές πηγές ανέφεραν στη «Χααρέτζ» ότι η συνάντηση Νταβούτογλου-Μπεν Ελιέζερ έγινε μετά από παρέμβαση του Ομπάμα, όμως ούτε αυτή η διαρροή μπόρεσε να σταματήσει τις αντιδράσεις ιδιαίτερα από την πλευρά Λίμπερμαν. Εμείς, όμως, ας κρατήσουμε κάτι άλλο. Την προθυμία της τουρκικής κυβέρνησης να μπει σ' ένα παρασκηνακό παζάρι με το Ισραήλ, υπό αμερικανική κηδεμονία. Μια ακόμη απόδειξη για το ότι το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση δεν πρέπει να έχει καμιά σχέση με κράτη και κρατικές πολιτικές.

■ Προς τι ο προβληματισμός;

Προβληματισμένοι για την πορεία των πρώην συντρόφων του εμφανίζεται ο Τσίπρας. Δεν ξέρει αν θα σταθούν από εδώ ή από εκεί της διαχωριστικής γραμμής που ο ίδιος τραβάει (αν θεωρούν «τις επιταγές του μνημονίου σκληρές αλλά αναγκαίες»). Προφανώς δεν τον έπεισε η τοποθέτηση του Β. Λεβέντη στη συζήτηση στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή για το ασφαλιστικό, όπου συναγωνίστηκε σε αντεργατικό μένος τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ (γράψαμε σχετικά στο προηγούμενο φύλλο). Ούτε τον πείθουν οι καθημερινές εμφανίσεις του Κουβέλη στα αστικά ΜΜΕ, όπου δίνει εξετάσεις νομιμοφροσύνης και συντηρητισμού στους καπιταλιστές. Όπως στην τελευταία συνέντευξή του στην «Καθημερινή», αλλά και στην ομιλία του την περασμένη Δευτέρα στην Πάτρα, όπου είπε με νόημα ότι «εμείς δεν ξεκινάμε από τη θέση να αρνούμαστε την όποια ρύθμιση», για να ξεκαθαρίσει αμέσως ότι «η διεκδίκηση του δικαιώματος στην εργασία θα πρέπει να υπολογίζει και παραμέτρους που έχουν σχέση με το γενικότερο πρόβλημα της οικονομίας». Και το συνδικαλιστικό κίνημα οφείλει να εντάσσει τους αγώνες του μέσα σε ένα πλαίσιο το οποίο θα του επιτρέψει μεν να προωθή τις δικές του διεκδικήσεις, αλλά να μην αρνείται και να μην περιφρονεί μια οικονομική κατάσταση υπαρκτή, η οποία δυνητικά ετεροκαθορίζει και τα επιμέρους ζητήματα».

Πόσο πιο καθαρά να τα πει ο άνθρωπος; Αριστερός ψάλτης της κυβέρνησης έχει γίνει, για να θυμηθούμε μια παλιότερη φράση του Παπανδρέου.

■ Απλές αλήθειες

«Λοιπόν, ας υποθέσουμε ότι η Ελλάδα θέλει να αυξήσει τον τουρισμό της, που αποτελεί σημαντική βιομηχανία της εθνικής οικονομίας. Δεν έχει κανένα νόημα να έρθουν περικοπές σε μισθούς, σε συντάξεις και κοινωνικές παροχές ώστε να γίνει η Ελλάδα πιο φτηνός προορισμός διακοπών εάν όλοι οι άλλοι Ευρωπαίοι χάνουν τις δουλειές τους και ακυρώνουν τα σχέδιά τους για διακοπές».

Απλές αλήθειες από έναν αστό οικονομολόγο, τον καθηγητή Οικονομικών στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου Τζορτζ Ιρβιν (άρθρο στην «Ελευθεροτυπία», 3.7.10). Αυτή η επισήμανση διαβάζεται κι αλλιώς. Αποκαλύπτει πως η υστερία για τις απεργίες στο λιμάνι δεν έχει σαν στόχο την «προστασία του τουρισμού», αλλά το τσάκισμα κάθε ιδέας εργατικής αντίστασης. Όταν κηρύσσεται παράνομη ακόμη και η απεργία της ΓΣΕΕ και του ΕΚΠ στο λιμάνι, τότε πέραν του τουρισμού είναι ο στόχος.

■ Φασιστικού τύπου προπαγάνδα

Από τότε που άρχισαν να προωθούνται τα αντεργατικά «πακέτα», με αποκορύφωμα το Μνημόνιο με την τρούκα του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, τα ΜΜΕ ανέλαβαν να καλλιεργήσουν στους εργαζόμενους το αίσθημα της συνενοχής. Όλοι φταίμε, άλλοι περισσότεροι άλλοι λιγότερο, όλοι συνηθίσαμε να καταναλώνουμε περισσότερα απ' όσα παράγουμε, όλοι είμαστε συνυπεύθυνοι για τη διαφθορά (όλοι, άλλωστε, εκλέγουμε τις κυβερνήσεις). Το ίδιο ιδεολόγημα καλλιεργούν –άλλοι συνειδητά και άλλοι ασυνειδητά– και διάφοροι καλλιτέχνες που συνεντευξάζονται στα ΜΜΕ. Ο καθένας και η καθεμιά θα πει και την παπέρα του για τα «ελαττώματά μας».

Ετσι όπως κατευθύνεται από τα ΜΜΕ αυτή η προπαγάνδα έχει καθαρά φασιστικά χαρακτηριστικά. Όταν την προηγούμενη δεκαετία βλέπαμε τα κέρδη των καπιταλιστικών επιχειρήσεων να καλπάζουν και ακούγαμε τις πολιτικές ηγεσίες να καμαρώνουν γι' αυτό και να το παρουσιάζουν σαν δείγμα ευρωστίας του εθνικού και πατριωτικού, δεν χρειαζόμαστε άλλες αποδείξεις. Αυτά τα κέρδη ήταν λεφτά, δεν ήταν μαρουλόφυλλα. Αυτά «φαγώθηκαν» με νόμιμο τρόπο (πέρα από τις κομπίνες που πάντα συνοδεύουν τις καπιταλιστικές μπίζνες). Την ίδια περίοδο, οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί αγρότες ζορίζονταν από απανωτά κύματα λιτότητας. Πότε για να μπουέ στην ΟΝΕ, πότε για να χρηματοδοτηθεί η Ολυμπιάδα, πότε επειδή ο Καραμανλής με τον Αλογοσκούφη έκαναν «απογραφή» και έσπρωξαν τη χώρα στην επιτήρηση. Η κρίση θα ξέσπαγε και στην Ελλάδα. Τα βάρη της καλούνται να πληρώσουν όχι αυτοί που «τα έφαγαν», αλλά εκείνοι που δεν έχουν καμιά ευθύνη.

Δώρο στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία

Κυβέρνηση, καπιταλιστές και συνδικαλιστική γραφειοκρατία βάλθηκαν να μας πείσουν ότι η υποχρεωτική διαιτησία είναι θεσμός φιλεργατικός! Το κάθε μέρος με τη δική του επιχειρηματολογία. Κυβέρνηση και καπιταλιστές προωθώντας την κατάργησή της, όπως προβλέπεται στο Μνημόνιο, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία υπερασπιζόμενη το σχετικό νόμο ως κατάκτηση του κινήματος.

Γράψαμε και σε προηγούμενο φύλλο ότι ο θεσμός της υποχρεωτικής διαιτησίας προωθήθηκε από το σύστημα σε μια περίοδο που το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα διεκδικούσε. Ρεφορμιστικά και οικονομίστικα, αλλά διεκδικούσε. Και απεργούσε και συγκρούσταν και αρκετές φορές δεν μπορούσαν να το μαζέψουν. Η υποχρεωτική διαιτησία χρησιμοποιήθηκε σαν μοχλός για την τιθάσωση του εργατικού διεκδικητισμού και πέτυχε το σκοπό της.

Στη συνέχεια, με την υποχώρηση του εργατικού ριζοσπαστισμού, την πλήρη αστικοποίηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και την αποστέωση κάθε συνδικαλιστικής διαδικασίας, η υποχρεωτική διαιτησία έγινε το βασικό εργαλείο για να δικαιολογεί η συνδικαλιστική γραφειοκρατία το ρόλο της. Η ΓΣΕΕ υπέγραψε μια Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, η οποία παγιώθηκε να είναι διετής, και στη συνέχεια οι Ομοσπονδίες και τα πρωτοβάθμια σωματεία, όταν δε μπορούσαν να φτάσουν σε μια συμφωνία με τους καπιταλιστές του κλάδου ή της επιχείρησης, προσέφευγαν στη διαιτησία, η οποία εξέδιδε απόφαση για αυξήσεις στα επίπεδα της ΕΓΣΣΕ. Τα πάντα είχαν μπει στον αυτόματο πιλότο.

Οι καπιταλιστές, αχόρταγοι όπως πάντα, όταν βεβαιώθηκαν ότι απ' αυτό το συνδικαλιστικό δεν απειλούνται, άρχισαν να δυσανασχετούν και να ζητούν την κατάργησή του αυτόματου πιλότου. Στόχος τους να διαλύσουν κάθε έννοια συλλογικής σύμβασης και να περάσουν σε ατομικές συμβάσεις. Είναι χαρακτηριστική η συμπεριφορά των τραπεζιτών απέναντι στην ΟΤΟΕ τα τελευταία χρόνια. Παρά τις εκκλήσεις των κυβερνήσεων, που δεν ήθελαν εντάσεις, να προσέλθουν σε διαπραγματεύσεις και να υπογράψουν ΣΣΕ, αυτοί αρνούταν. Και όταν το έκαναν, η ΣΣΕ δε θύμιζε και πολύ τις συμβάσεις του παρελθόντος, καθώς άφηνε στο επίπεδο της ρύθμισης ανά τράπεζα μια σειρά σημαντικά ζητήματα. Η δε συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΟΤΟΕ, ξεπουπουλιασμένη εντελώς, υπέγραψε αυτές τις «τρόπον τίνω» ΣΣΕ, για να λείπει ότι υπέγραψε σύμβαση και να δικαιολογεί το ρόλο της.

Το ξέσπασμα της κρίσης ήταν μια μεγάλη ευκαιρία για το κεφάλαιο να ξεφορτωθεί τα τελευταία υπολείμματα της περιόδου του ρεφορμιστικού διεκδικητισμού. Μέσα σ' αυτά ήταν και η διαιτησία. Στο Μνημόνιο υπογράφηκε η ληξιαρχική πράξη θανάτου και ο Λοβέρδος ανέλαβε να βάλει την ταφόπετρα, με το προεδρικό διάταγμα που τελικά έγινε άρθρο στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Μιλώντας στην Επιτροπή Κοι-

νωνικών Υποθέσεων της Βουλής, στις 22 Ιούνη, ο Λοβέρδος δήλωσε με το γνωστό του ύφος ότι «υπήρχε ή δεν υπήρχε το Μνημόνιο» αυτός θα άλλαζε τα σχετικά με τη διαιτησία. Γιατί; Διαβάστε την αιτιολογία του: «*Η Ελλάδα είναι μια δημοκρατική χώρα και ο Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας δομήθηκε για να δίνει λύσεις μεσολάβησης και διαιτησίας. Δηλαδή, να ακούσει και τους δύο και να δίνει το δίκιο, και όχι να κάνει άλλα πράγματα από το δίκιο. Δεν είναι δυνατόν κάθε μέρα σχεδόν να έχω καταγγελίες και έγγραφα από εργοδότες, ότι δεν εισακούγονται ποτέ και με βάση αυτής της πρακτικής οικοδομείται ο γραφειοκρατικός συνδικαλισμός. Γιατί να παλέψεις; Υπάρχει κάποιος λόγος να παλέψεις με το αφεντικό; Θα τον πιας στην διαιτησία και εκείνη θα σου το λύσει όπως εσύ θες. Αυτή είναι η δομή της γραφειοκρατίας. Ο ορισμός της γραφειοκρατίας. Γιατί να πρέπει να μας αρέσει αυτό; Και γιατί να συμφωνούμε με αυτό; Εγώ προσωπικά δεν συμφωνώ με αυτό».*

Τα ίδια λέει στις σχεδόν καθημερινές εμφανίσεις του στην τηλεόραση ο Παπακωνσταντίνου. Ελεγε, για παράδειγμα στο Mega, την 1η Ιούλη: «*Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που έχει αυτό το σύστημα διαιτησίας. Μας το έχει πει ακόμα και η Παγκόσμια Οργάνωση Εργασίας ότι έπρεπε να το αλλάξουμε αυτό. Δεν είναι κάποια εκθεμελίωση δικαιωμάτων. (...) Είναι δυνατόν μια συλλογική σύμβαση εργασίας να έρχεται και να λέει κάποιες συμφωνίες, αύξηση 3% και μετά να πηγαίνουν και να το κάνουν 10% και 15% με δικαστικές αποφάσεις; Γίνονται αυτά τα πράγματα και αυτό να τινάζει τα πάντα στον αέρα; Μπορούμε να αφήσουμε τέτοιο σύστημα; Να είμαστε η μόνη χώρα στην Ευρώπη που έχει παρόμοιες δυνατότητες;».*

Ολα αυτά, βέβαια, για αυξήσεις 10% και 15%, που τα λέει και ο Λοβέρδος, είναι ψέματα. Οι δυο υπουργοί του Παπανδρέου βάλθηκαν να μας πείσουν ότι οι κακόμοιροι οι καπιταλιστές δεινοπαθούν από τη λειτουργία του διαιτητικού μηχανισμού, ο οποίος δίνει «τρέλες» αυξήσεις στους εργαζόμενους. Τόσο φανατικός, όσο οι δυο υπουργοί, δεν είναι ούτε ο ΣΕΒ. Στο Υπόμνημα που κατέθεσε στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής περιορίζεται απλώς να υπενθυμίσει τις διεθνείς συμβάσεις που έχει κυρώσει η Ελλάδα και «*αποδοκμαίζουν την υποχρεωτική διαιτησία*», καθώς και τη σχετική κοινοτική νομοθεσία. Χωρίς κορόνες περί αδικιών σε βάρος των επιχειρήσεων. Αυτή την ξεφτίλα οι καπιταλιστές την άφησαν για τους υπουργούς.

Το μόνο σημείο που οι καπιταλιστές σήκωσαν κάπως τους τόνους είναι η εξαίρεση της ΕΓΣΣΕ, την οποία χαρακτηρίζουν «*ελληνική πρωτοτυπία*». Όπως σημειώνουν στο Υπόμνημα, «*αυτή η εξαίρεση είναι ακατανόητη, αντιβαίνει στις αποφάσεις του ΔΓΕ και πρέπει να διαγραφεί – δηλαδή να παραμείνει η διάταξη όπως ήταν διατυπωμένη στο σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος*».

Πράγματι, η ΕΓΣΣΕ εξαιρέθηκε από τη

νέα ρύθμιση. Εξαιρέθηκε προφανώς μετά από παρέμβαση του Παπανδρέου, ο οποίος άνοιξε διάυλο επικοινωνίας με τα «πράσινα» ανώτερα στελέχη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Παναγόπουλος και σία έπεισαν τον Παπανδρέου ότι πρέπει κάτι να τους αφήσει για να δικαιολογούν το ρόλο τους. Γιατί αν δεν έχουν τίποτα να «πουλήσουν», τότε θα καταντήσουν καθαρά διακοσμητικοί και οι εργαζόμενοι θα τους προσπεράσουν πολύ πιο γρήγορα απ' όσο φαντάζεται ο πρωθυπουργός. Αυτό το κάτι είναι η δυνατότητά τους να υπογράφουν ΕΓΣΣΕ, έστω και μέσω μιας πιο αυστηρά ελεγχόμενης διαιτησίας.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ζήτησε να έχει ένα τουλάχιστον εργαλείο διαπραγματεύσεως με τον ΣΕΒ και ο Παπανδρέου της το έδωσε. Γι' αυτό και ο ΣΕΒ διαμαρτύρεται. Όμως, μια κυβέρνηση, που έχει δώσει τα πάντα στο κεφάλαιο, είναι υποχρεωμένη να στηρίξει και εκείνους τους μηχανισμούς που έστω και ξεπουπουλιασμένοι μπορούν να παίξουν σ' ένα βαθμό το ρόλο της πέμπτης φάλαγγας μέσα στο εργατικό κίνημα. Οι καπιταλιστές είναι αχόρταγοι, οι καπιταλιστές βγάζουν επιθετικότητα, η κυβέρνηση τους, όμως, πρέπει να ενεργεί πιο έξυπνα απ' αυτούς. Και στο κάτω-κάτω, μια κυβέρνηση πρέπει να προσέχει και τα ιδιαίτερα κομματικά της στηρίγματα. Αρκετή ξεφτίλα φορτώθηκε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ένα τόσο διαδωράκι δεν βλάπτει το σύστημα. Αντίθετα, μακροπρόθεσμα το ευνοεί.

Τα καλά τέτοιων κινήσεων φάνηκαν αμέσως. Η ΓΣΕΕ, που δήλωνε ότι κόβει κάθε διάυλο επικοινωνίας με το Λοβέρδο, του έστειλε επιστολή υποβάλλοντάς του μόνο ένα επιμέρους αίτημα για το ασφαλιστικό. Αμέσως, τα ΜΜΕ έσπευσαν να κάνουν σημαία αυτή την επιστολή, λες και το μείζον θέμα δεν είναι η κατάργηση της Κοινωνικής Ασφάλισης, αλλά το αν θα διατηρηθεί η 35ετία στα 58 για τους ασφαλισμένους στο ΙΚΑ πριν το 1983 (δηλαδή αν θα γίνει ακόμα πιο βαθύς ο διαχωρισμός των εργαζόμενων σε κατηγορίες).

Το μοντέλο, λοιπόν, έχει ως εξής: η εργατική πλευρά μπορεί να προσφύγει μονομερώς στη διαιτησία, αλλά μόνο για την ΕΓΣΣΕ. Όλες οι άλλες συμβάσεις μπορούν να παραπέμπονται στη διαιτησία μόνο αν συμφωνούν και τα δύο μέρη. Αυτό το μοντέλο ενδέχεται να δοκιμαστεί σύντομα. ΓΣΕΕ και καπιταλιστικές οργανώσεις βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις για τη φετινή ΕΓΣΣΕ και η κυβέρνηση έχει ανάψει το φως για αυξήσεις της πλάκας (το πολύ 1,3%), προκειμένου να μην αναγκαστεί η ίδια να εκδώσει Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου για τριετές πάγωμα των βασικών, όπως προβλέπει το Μνημόνιο (αναλυτικά γράφουμε στη σελίδα 13). Επειδή οι καπιταλιστές εμφανίζονται ανένδοτοι, η κυβέρνηση προσφέρει στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία το εργαλείο της υποχρεωτικής διαιτησίας, η οποία σε περίπτωση ναυαγίου των διαπραγματεύσεων μπορεί να εκδώσει μια απόφαση στο πλαίσιο της κυβερνητικής γραμμής. Αρα, ο ΣΕΒ καλείται να προσαρμοστεί στην κυβερνητική γραμμή.

Ετοιμάζουν ήδη νέο νομοσχέδιο!

Ασφαλείς πληροφορίες, από ρεπορτάζ που κάναμε, λένε ότι σε τρεις μήνες η κυβέρνηση θα φέρει νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, το οποίο ήδη ετοιμάζεται, προκειμένου να μπαλώσουν τις τρύπες αυτού που μόλις ψηφίστηκε!

■ Στιγμένες πάσες στον υπουργό

Η ΟΚΕ (Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή) έκανε μια «λάιτ» κριτική του ασφαλιστικού νομοσχεδίου (πιο «βαριά» πάντως από αυτή της ΓΣΕΕ). Ο Πολυζωγόπουλος έκανε το κομμάτι του, παίρνοντας την εκδίκησή του για τον παραγκωνισμό του από το «σύστημα Γιωργάκη» και εγγράφοντας υποθήκες για το πολιτικό του μέλλον. Τι βγήκε προς τα έξω; Οτι ο Λοβέρδος, που κλήθηκε και πήρε μέρος στη συνεδρίαση της ολομέλειας της ΟΚΕ, «δεσμεύτηκε ότι στο μείζον θέμα της εγγύησης του κράτους για τις κύριες και επικουρικές συντάξεις θα υπάρξει δέσμευση αύριο στη Βουλή». Δηλαδή, έδωσαν μια πρώτης τάξης πάσα στο Λοβέρδο, να προσφέρει μια άνευ σημασίας εγγύηση στις συντάξεις και να δείξει ότι η κυβέρνηση είναι ανοιχτή στο διάλογο και κάνει τα πάντα, μέχρι την τελευταία στιγμή, για να βελτιώσει το νομοσχέδιό της.

Η ΓΣΕΕ υποτίθεται ότι απορρίπτει συλλήβδην το νομοσχέδιο. Και ξαφνικά, την ίδια μέρα που η ΟΚΕ έκανε τη δική της στημένη πάσα προς την κυβέρνηση, η ΓΣΕΕ έστειλε επιστολή στο Λοβέρδο, με την οποία του ζητούσε «σε κάθε περίπτωση, η θετική μέριμνα για την ισχύ των προϋπάρχουσων όρων συνταξιοδότησης για τους ασφαλισμένους πριν την 1.1.1983 την οποία ορθώς διατηρείτε να επεκταθεί και στην προαναφερόμενη κατηγορία των ασφαλισμένων του Ιδιωτικού Τομέα στο ΙΚΑ». Πήραν δηλαδή ένα επιμέρους ζήτημα και το έκαναν κυρίαρχο. Τα υπόλοιπα τα ανέλαβαν τα ΜΜΕ.

■ Στοιχήθηκε ο λόχος

Ο ένας μετά τον άλλο οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα αυτοί που εμφανίζονταν σαν διαφωνούντες με το Ασφαλιστικό, έπαιρναν το λόγο στην Ολομέλεια της Βουλής για να εκφραστούν –καθένας και καθεμιά με το προσωπικό του ταμπραμέντο– τη συμφωνία τους με το νομοσχέδιο. «Λήξη συναγεμίου» έγραφε την επομένη φιλοκυβερνητική φυλλάδα, η οποία προσπάθησε να αποδώσει την απόλυτη στοίχιση του κυβερνητικού λόχου στο γεγονός ότι ο Λοβέρδος επέφερε «διορθώσεις και προσθήκες σε κρίσιμες διατάξεις του νομοσχεδίου».

Δεν μας τις λένε κι εμάς αυτές τις διορθώσεις και μάλιστα σε κρίσιμες διατάξεις, γιατί τις είδαμε μία προς μία και φυσικά είναι άνευ σημασίας (γράφουμε αναλυτικά σε διπλανές στήλες). Δεν ήταν οι ασημαντές μικροαλλαγές του Λοβέρδου που οδήγησαν σε στοίχιση τον κυβερνητικό λόχο. Αλλάωστε, κανείς τους δεν δήλωσε ότι ήταν έτοιμος να καταψηφίσει το νομοσχέδιο ή άρθρα του και μετά τις αλλαγές του υπουργού εξέλιπε ο λόγος. Τίποτα να μην άλλαζε ο Λοβέρδος, αυτοί θα ψήφιζαν, γιατί τέθηκε ζήτημα κομματικής πειθαρχίας και ο Παπανδρέου τους διαμήνυσε πως αν υπάρξουν διαρροές θα πάει σε εκλογές. Αυτή η απειλή ήταν αρκετή για να τους στοιχίσει πίσω από το νομοσχέδιο που καταργεί την Κοινωνική Ασφάλιση. Αρχές δεν έχουν, μόνο η νομή της εξουσίας τους συνενώνει. Η απειλή να βρεθούν μακριά απ' αυτή τους κάνει ικανούς να πουλήσουν και τη μάνα τους, πόσο μάλλον τους ψηφοφόρους τους. Οσο περισσότερο μένουν στην εξουσία τόσο το καλύτερο γι' αυτούς. Ετσι και γίνουν εκλογές, κανείς τους δεν ξέρει αν θα ξαναεκλεγεί. Ασε που αν γίνονταν τώρα εκλογές θα γίνονταν με λίστα και όσοι θα καταψήφιζαν το ασφαλιστικό θα βρίσκονταν εκτός λίστας και θα έχαναν την ευκαιρία να διεκδικήσουν την επανεκλογή τους.

Φυσικά, στους ψηφοφόρους τους θα λένε άλλα. Οτι το πάλεψαν, ότι κατάφεραν να φέρει κάποιες βελτιώσεις ο υπουργός και τα παρόμοια. Ετσι δουλεύει η μηχανή, χρόνια τώρα. Με την κομματική πειθαρχία που ζήτησε ο Παπανδρέου (ο Πάγκαλος το είπε χοντρά, μη τυχόν και κάποιος παραστήσει ότι δεν κατάλαβε), οι βουλευτές πήραν το άλλοθι που ήθελαν, για να μπορούν να περνούν κάπου-κάπου και από κανένα καφεενείο.

ΥΓ: «Έχετε, κύριοι συνάδελφοι, μια ακόμα μέρα να σκεφτείτε τι θα ψηφίσετε». Τσίπρας; Οχι. Τη φράση είπε η βουλευτίνα του Περισού Διαμάντω Μανωλάκου, απευθυνόμενη από το βήμα της Βουλής προς τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ (πρωινή συνεδρίαση της 7.7.10). Προς τι τότε το μένος του «Ριζοσπάστη» ενάντια στον Τσίπρα και άλλα στελέχη του ΣΥΝ, που έλεγαν το ίδιο ακριβώς πράγμα τις προηγούμενες μέρες; Για αποπροσανατολισμό και καλλιέργεια αυταπατών τους κατηγορούσαν.

Εξαίρεσαν τις συντεχνίες

Το ελληνικό πολιτικό σύστημα στηρίζεται σε τέσσερις συντεχνίες μικροαστικής και μεσοαστικής σύνθεσης. Δικηγόροι, μηχανικοί, γιατροί, δημοσιογράφοι (με τους οποίους ασφαλιστικά συγκατοικούν πλέον και οι εκδότες, χάρη στο νόμο Πετραλιά!) αποτελούν παραδοσιακά την πλειοψηφία των βουλευτών, συμμετέχουν σε όλους τους θεσμούς της αστικής εξουσίας και αποτελούν βασικά στηρίγματα της από πολιτική και κοινωνική άποψη. Επειδή κάποιοι θα μας μιλήσουν για γιατρούς που περιορίζονται στο μισθό του δημόσιου υπάλληλου ή κάνουν «λάντζα» έναντι εξουσιαστικής αμοιβής στα ιδιωτικά μαγαζιά υπηρεσιών υγείας, για μηχανικούς που δουλεύουν ως χαμηλόμισθοι υπάλληλοι σε εταιρίες μελετών και κατασκευών και για δημοσιογράφους που δουλεύουν ανασφάλιστοι ή με μπλοκάκι και συχνά απλήρωτοι, θα απαντήσουμε ότι αυτοί ουδέποτε καθόρισαν την πολιτική των συντεχνιών, οι οποίες παραμένουν δυνατές και ακμαίες, χωρίς ποτέ να κινδύνεψι ο χαρακτήρας τους. Επειδή, δε, «κοντά στο βασικό ποτιζέται κι η γλάστρα», σ' ένα βαθμό απολαμβάνουν και αυτοί οι «δευτεροκλασάτοι» όσα κερδίζουν οι συντεχνίες.

Η ισχύς αυτών των συντεχνιών φάνηκε και κατά τη διαδικασία συζήτησης και ψήφισσης του νέου ασφαλιστικού νόμου. Τελικά, κατάφεραν να εξαιρεθούν από τις ρυθμίσεις που αφορούν τη σύνταξη και

να διατηρήσουν τα Ταμεία τους. Οσοι υποστήριζαν ότι αυτό αποκλείεται να γίνει, γιατί η τρόικα απαιτεί τη δημιουργία τριών μόνο Ταμείων (μισθωτοί, αυταπασχολούμενοι, αγρότες), με ενιαίους κανόνες υπολογισμού της σύνταξης, διαψεύστηκαν οικτρά. Οπως αποδείχτηκε, η τρόικα δεν είχε καμιά δυσκολία να αντιληφθεί τη σημασία που έχουν για το ελληνικό αστικό σύστημα εξουσίας αυτές οι συντεχνίες και να δεχτεί να μη συγχωνευτούν οι μηχανικοί, οι γιατροί και οι δικηγόροι με τους μικρομαγαζάτορες του ΤΕΒΕ (νυν ΟΑΕΕ) ή οι δημοσιογράφοι με την πλέμπα των βιομηχανικών εργατών και των δημόσιων υπάλληλων. Το ιστορικό αυτής της υπόθεσης έχει τη σημασία του.

Στις 10 Μάη, εν μέσω πολλών ταρατατζούμ, ο Α. Λοβέρδος έδωσε στη δημοσιότητα το προσχέδιο νόμου. Στην παράγραφο 1β του άρθρου 3 όριζε τα ποσοστά αναπλήρωσης για τους αυταπασχολούμενους (γιατρούς, δικηγόρους, μηχανικούς και ασφαλισμένους στον ΟΑΕΕ). Τον υπολογισμό των συντάξιμων αποδοχών τους, όμως, τον άφησε άθιχτο, αφού στην παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου όριζε πως για ό,τι δεν ρυθμίζεται από τις νέες διατάξεις εξακολουθούν να ισχύουν οι διατάξεις του ν. 2084/1992 (νόμος Σιούφα). Δηλαδή, βάση υπολογισμού των συντάξιμων αποδοχών τους δεν θα ήταν όλος ο εργασιακός βίος, αλλά η τελευταία πενταετία.

Στο άρθρο 27 του προσχέδιου προβλεπόταν η συγχώνευση σε τρία Ταμεία, όμως με την παράγραφο 7 οι τομείς κύριας ασφάλισης του ΕΤΑΑ (δικηγόροι-μηχανικοί-γιατροί) και του ΕΤΑΠ-ΜΜΕ (δημοσιογράφοι) παρέμεναν σ' αυτά (δεν συγχωνεύονταν δηλαδή) και θα κατέβαλλαν «εξ ιδίων πόρων τα ποσά της βασικής σύνταξης».

Οι πιέσεις των συντεχνιών απέδωσαν καρπούς. Όταν κατατέθηκε στη Βουλή το νομοσχέδιο, στις 25 Ιούνη, τα νέα ποσοστά αναπλήρωσης για τους αυταπασχολούμενους και τους δημοσιογράφους εξαφανίστηκαν. Διατηρήθηκε, δηλαδή, το ισχύον καθεστώς. Για δε τους δημοσιογράφους ορίζεται ότι ο υπολογισμός των συντάξιμων αποδοχών θα γίνεται με βάση τις «οικείες καταστατικές διατάξεις».

Η συντεχνία των μηχανικών πίεζε να γίνει στο νέο νόμο ρητή αναφορά στην ισχύ του άρθρου 8 του ν. 3518/2006, που καθορίζει τα της επικουρικής τους σύνταξης. Η κυβέρνηση έκανε δεκτό το αίτημά τους και ενσωμάτωσε τη σχετική διάταξη ως παράγραφο 8 στο άρθρο 5 (αναφέρεται στη διαδοχική ασφάλιση).

Η ίδια συντεχνία πίεζε να μην εντάσσονται στο ΙΚΑ οι μηχανικοί του δημοσίου από 1.1.2011 και μετά. Και αυτό το αίτημα έγινε δεκτό με τροπολογία που κατέθεσε ο Λοβέρδος. Ετσι, μηχανικοί που εργάζονται ως μισθωτοί στο δημόσιο, θα εξακολουθούν να

ασφαλιζονται σε ένα φορέα ασφάλισης ελευθεροεπαγγελματιών, όπως συνέβαινε και μέχρι τώρα.

Το μόνο που δεν έκανε δεκτό ο υπουργός Εργασίας ήταν το αίτημα των συντεχνιών να μην πληρώνουν τα Ταμεία τους τη βασική σύνταξη «εξ ιδίων πόρων». Αυτό, όμως, είναι χωρίς πρακτική σημασία. Η βασική σύνταξη θα δίνεται –όπως έχουμε και όπως αναφέρεται και στην εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου– με εισοδηματικά κριτήρια, γι' αυτό και αποκλείεται δικηγόρος, γιατρός ή μηχανικός να πάρει τη βασική σύνταξη. Η αναλογική τους σύνταξη θα υπερκαλύπτει το εισοδηματικό κριτήριο που θα τεθεί.

Είναι πραγματικά πρόκληση, όταν τα ποσοστά αναπλήρωσης των ασφαλισμένων στο ΙΚΑ πέφτουν στο επίπεδο του 0,8% το χρόνο για τα πρώτα δεκαπέντε χρόνια και όταν οι συντάξιμες αποδοχές τους πετοσκοβονται με την αναγωγή στο μέσο όρο ολόκληρου του ασφαλιστικού βίου, οι συντεχνίες αυτές (που δεν έχουν συντάξεις πείνας) να μένουν άθιχτες. Δεν ζητάμε, βέβαια, εμείς να πέσουν οι συντάξεις όλων αυτών. Το γεγονός της εξαίρεσης σημειώνουμε, για να φανεί ακόμα καλύτερα το ταξικό μίσος με το οποίο φτιάχτηκε ο νέος ασφαλιστικός νόμος. Ταξικό μίσος ενάντια στους εργαζόμενους, χάρη για τα κοινωνικά και πολιτικά στηρίγματα της αστικής εξουσίας.

Ταξικός συνδικαλιστής μάλαμα

Όπως είναι γνωστό, στις συνεδριάσεις των κοινοβουλευτικών επιτροπών που συζητούν νομοσχέδια καλούνται να μιλήσουν και εκπρόσωποι των «κοινωνικών φορέων». Όταν ήρθε, λοιπόν, η ώρα να οριστούν οι φορείς που θα τοποθετούνταν για το ασφαλιστικό, ο εκπρόσωπος του Περισού στην επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων Γ. Μαυρίκος, πρότεινε να κληθεί και η Ομοσπονδία Οικοδόμων, για να μην ακουστούν μόνο Πασόκοι συνδικαλιστές. «Λαρτζ» ο Λοβέρδος, θέλοντας να δώσει την εντύπωση του δημοκρατικού διαλόγου, συνηγόρησε αμέσως στο αίτημα του βουλευτή του Περισού και έτσι στις 30 Ιούνη εμφανίστηκε στην κοινοβουλευτική επιτροπή ο αντιπρόεδρος της Ομοσπονδίας Οικοδόμων Κ. Ζιώγας.

Συγκεκριμένα πράγματα για το περιεχόμενο του νέου ασφαλιστικού δεν είπε. Περιορίστηκε στη γνωστή γενικόλογη καταγγελτική φλυαρία: το κεφάλαιο, η ΕΕ, η κυβέρνηση κλπ. Όταν, όμως, πήγε να πει κάτι συγκεκριμένο, εκτέθηκε ανεπανόρθωτα και επιβεβαίωσε ότι οι

γραφειοκράτες αυτοί, που παριστάνουν τους ταξικούς, είναι επικίνδυνοι για την εργατική τάξη, όχι μόνο για τους γνωστούς λόγους, αλλά και επειδή είναι παντελώς άσχετοι σε στοιχειώδη θέματα. Διαβάστε τι είπε ο Ζιώγας:

«Η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων στις κατασκευές παίρνουν σύνταξη 500, 600 και 700 ευρώ. Αυτά είναι τα στοιχεία που δίνει το ΙΚΑ, με τον σημερινό τρόπο υπολογισμού, τον οποίο τα κυβερνητικά στελέχη τον θεωρούν άδικο και αναποτελεσματικό. Δηλαδή με την καλύτερη πενταετία της τελευταίας δεκαετίας. Αυτό ήταν μια κατάκτηση –που βέβαια συρρικνώθηκε γιατί υπολογίζονταν λιγότερα τα τελευταία χρόνια– η οποία προστάτευε τους εργαζόμενους από την εργοδοτική αυθαιρεσία. Δηλαδή, το γεγονός ότι δούλευαν οι οικοδόμοι για πολλά έτη ανασφάλιστοι. Τα τελευταία χρόνια, βάζοντας ένσημα και καταβάλλοντας εισφορές, μπορούσαν να εξασφαλίσουν μια σύνταξη, που παρείχε τα στοιχειώδη για την επιβίωση. Σήμερα αυτό έρχεται να καταρ-

γηθεί».

Μαθαίνουμε από το συνδικαλιστή του Περισού ότι η τελευταία πενταετία ήταν κατάκτηση! Θα έπρεπε, όμως, να κάνει την αυτοκριτική για λογαριασμό της παράταξης και του κόμματός του, γιατί και αυτοί, όταν ψηφίζονταν η πενταετία με το νόμο Σιούφα, κατήγγειλαν αντιδραστική αλλαγή σε βάρος των εργαζόμενων, διότι προηγούμενα ίσχυε η τελευταία διετία. Δεν ξέρουμε την ηλικία του εν λόγω κυρίου, όταν όμως είσαι συνδικαλιστής οφείλεις να γνωρίζεις τα στοιχειώδη. Εκτός αν αυτό είναι κομματική άποψη, που συνδέεται με το άλλο που είπε. Οτι η πενταετία προστάτευε τους οικοδόμους, γιατί έβαζαν ένσημα τα τελευταία χρόνια ώστε να βγουν στη σύνταξη! Αν είναι έτσι, τότε το σύνολο του εργασιακού βίου θα είναι μεγαλύτερη κατάκτηση, αφού ο οικοδόμος θα έχει κίνητρο να μη χάνει ποτέ ένσημο!!

Νομίζουμε ότι ο εν λόγω δεν έχει καμιά επαφή με την οικοδομική πραγματικότητα, γι' αυτό και λέει τέτοιες χοντράδες.

Κάλπικες εγγυήσεις, βρόμικη δημαγωγία

Στην αρχική του μορφή το ασφαλιστικό νομοσχέδιο, όπως και το προσχέδιο, είχε εξαιρετικά επιθετικές διατυπώσεις ακόμη και σε σημεία που δεν χρειαζόταν. Δεν ξέρουμε αν αυτό έγινε λόγω αλαζονείας και για να δοθεί καλή εικόνα στην τρόικα των ιμπεριαλιστικών οργανισμών ή αν ήταν τακτική, προκειμένου να γίνουν κάποιες άνευ ουσίας αλλαγές και να έχουν οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ άλλοι να υποστηρίζουν ότι χάρι στις παρεμβάσεις τους έγιναν ουσιαστικές αλλαγές. Ο,τι και να ισχύει (μπορεί να ισχύουν και τα δύο), σημασία έχει ότι το τελευταίο δεκαήμερο στήθηκε μια τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία, στην οποία πήραν μέρος ΜΜΕ και θεσμικά όργανα του συστήματος, προκειμένου να παραμυθιάσουν τους εργαζόμενους, ότι δήθεν η κυβέρνηση επέφερε ουσιαστικές βελτιώσεις στο τερατούργημά της. Έτσι, επιδιώχθηκε να τραβηχτεί η προσοχή των εργαζόμενων από την ουσία αυτού του νομοσχεδίου και να εστιαστεί όχι σε δευτερεύοντα θέματα, αλλά σε θέματα που δεν έχουν καμιά σημασία. Εφαρμόστηκε η γνωστή τακτική του Χότζα, στη χειρότερη εκδοχή της, με τη δημιουργία μιας εικονικής πραγματικότητας.

Το βασικότερο θέμα στο οποίο οικοδομήθηκε η προπαγάνδα της κυβέρνησης ήταν οι εγγυήσεις στις συντάξεις. Το θέμα τέθηκε στη συνεδρίαση της ΟΚΕ (Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή), όπου ο παριστάμενος Λοβέρδος δήλωσε ότι θα παράσχει κρατικές εγγυήσεις για την καταβολή των συντάξεων, και αμέσως αυτό έγινε σημαία της κυβερνητικής προπαγάνδας.

Την επομένη κιόλας μέρα, ο Λοβέρδος προσέθεσε στο πρώτο κιόλας άρθρο του νομοσχεδίου την εξής παράγραφο: «*Το Δημόσιο εγγυάται τη βιωσιμότητα του Ασφαλιστικού Συστήματος της χώρας με σκοπό τη διασφάλιση αξιοπρεπούς σύνταξης για κάθε δικαιούχο.*».

Ακόμη όμως και αυτή η πρόταση ευχολόγιο είναι τόσο προσηκαστικά διατυπωμένη, ώστε να αυτοακυρώνεται. Το Δημόσιο δεν εγγυάται τις συντάξεις, αλλά τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος. Τι σημαίνει αυτό; Θα το καταλάβουμε καλύτερα, αν δούμε τι προβλέπει το άρθρο 11 παρ. 2 του νομοσχεδίου: «*Από την 1.1.2011*

και ανά διετία η Εθνική Αναλογιστική Αρχή εκπνέει αναλογιστικές μελέτες, οι οποίες επικυρώνονται από την Επιτροπή Οικονομικής Πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με αντικείμενο τη συνεχή παρακολούθηση της εξέλιξης της εθνικής συνταξιοδοτικής δαπάνης. Με ειδικό νόμο ανακαθορίζονται οι συντάξεις με στόχο τη διασφάλιση της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας του ασφαλιστικού συστήματος. Το ύψος των ανωτέρω δαπανών, προβαλλόμενο έως το έτος 2060, δεν πρέπει να υπερβαίνει το περιθώριο αύξησης των 2,5 ποσοστιαίων μονάδων του ΑΕΠ, με έτος αναφοράς το 2009.» Εκείνο, λοιπόν, που εγγυήθηκε ο Λοβέρδος, είναι η συνεχής εξαθλίωση των συντάξεων. Όσο για την αναφορά σε «αξιοπρεπή σύνταξη», ο όρος αξιοπρεπής είναι τόσο ελαστικός στα χείλη των αστών πολιτικών, που αξιοπρεπή θεωρούν και την σημερινή κατώτερη σύνταξη του ΟΓΑ (360 ευρώ το μήνα).

Στο νομοσχέδιο, στο άρθρο 15, υπήρχε η εξής παράγραφος: «*Από την 1.1.2011 το κράτος δεν καλύπτει κανένα τρέχον ή και μελλοντικό έλλειμμα των Επικουρικών Ταμείων Κλάδων και των Επαγγελματικών Ταμείων, για την άσκηση κοινωνικής πολιτικής. Οποτε προκύπτει έλλειμμα ή προβλέπεται έλλειμμα, οι συντάξεις προσαρμόζονται έτσι ώστε να εγγυάται η ισορροπία μεταξύ των παροχών και των εισφορών.*» Ο Λοβέρδος αφαίρεσε αυτή την παράγραφο. Την αφαίρεσε γιατί απλούστατα υπάρχει νομολογία, βάσει της οποίας το κράτος υποχρεούται να εγγυάται την καταβολή των επικουρικών συντάξεων, διότι το ίδιο διαχειρίζεται τα αποθεματικά τους και ορίζει τις διοικήσεις των Ταμείων. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να βάλει στην ίδια μοίρα τις επικουρικές συντάξεις, που δίνονται από Ταμεία δημοσίου δικαίου, με τα μερίσματα των Επαγγελματικών Ταμείων, που είναι ιδιωτικού δικαίου.

Προσέθεσε, όμως, σε προηγούμενη παράγραφο μια πρόταση, σύμφωνα με την οποία οι διοικήσεις των επικουρικών ταμείων, αφού παραλάβουν τις αναλογιστικές μελέτες, θα διαμορφώσουν τα ποσοστά αναπλήρωσης «*με σκοπό τη διασφάλιση της βιωσιμότητας των ταμείων και την αποτροπή της δημιουργίας ελλειμμάτων.*» Εβαλε, δηλαδή, την ίδια διάταξη με άλλο τρό-

πο, αφού οι διοικήσεις υποχρεωτικά θα μειώσουν τις επικουρικές συντάξεις σύμφωνα με ό,τι τους υποδειχθεί από την κυβέρνηση.

Η κρατική εγγύηση στις επικουρικές συντάξεις υπήρξε πάντοτε νεκρό γράμμα. Ουδέποτε το κράτος κάλυψε τα ελλείμματα επικουρικών ταμείων, μολοντί διαχειριζόταν τα αποθεματικά τους και τα κατάκλεβε (για λογαριασμό των καπιταλιστών), μέσω της υποχρεωτικής άτοικης ή εξοργιστικά χαμηλότοκης δέσμευσής τους στην Τράπεζα της Ελλάδος. Όταν, λοιπόν, εμφανίζονταν ελλείμματα, ξέσκιζαν τα Ταμεία. Μείωναν τις επικουρικές συντάξεις και προχωρούσαν σε βίαιες συγχωνεύσεις τους στο επικουρικό του ΙΚΑ, όπως έγινε με τα επικουρικά ταμεία των Οικοδόμων και του Μετάλλου, που έδιναν καλύτερες επικουρικές συντάξεις και τα συγχώνευσαν στο επικουρικό του ΙΚΑ, αφού πρώτα τα κατάκλεψαν.

Υπάρχει, όμως, και το διδακτικό παράδειγμα του επικουρικού του ΙΚΑ, του ΕΤΕΑΜ. Επί σειρά ετών, που το Ταμείο αυτό παρουσίαζε μεγάλα πλεονάσματα (ήταν νεαρό ταμείο και είχε μόνο ασφαλισμένους που πλήρωναν εισφορές και όχι συνταξιούχους), τα έπαιρναν και μ' αυτά κάλυπταν τα ελλείμματα του ΙΚΑ, για να μην αναγκαστεί να τα καλύψει ο κρατικός προϋπολογισμός. Όταν ήρθε η ώρα να γίνει λογαριασμός, υποβίβασαν τραμπουκικά τα 6 δισ. ευρώ που χρώσταγε το ΙΚΑ στο ΕΤΕΑΜ σε 2 δισ. ευρώ και έδωσαν στο ΕΤΕΑΜ κρατικά ομόλογα. Δηλαδή, αποφάσισαν να πληρώσουν μόνο το ένα τρίτο του χρέους που το κράτος είχε δημιουργήσει αρπάζοντας τα αποθεματικά του ΕΤΕΑΜ!

Την ίδια αξία έχουν και οι περί χρηματοδότησης των Ταμείων «βελτιώσεις» που έκανε ο Λοβέρδος, για να 'χουν να κομπορημονούν προπαγανδιστικά οι Πασόκοι. Με ύφος θυμωμένου... Νίκου Ξανθόπουλου ο Λοβέρδος είπε τα εξής στην Ολομέλεια της Βουλής, την πρώτη μέρα συζήτησης του νομοσχεδίου: «*Αμφισβητήθηκε με έναν τρόπο καταφανεστάτα άδικο, αλλά δημαγωγικό και διεισδυτικό στο ψέμα, ότι θέλουμε δήθεν να άρουμε την κρατική υποχρέωση για συμμετοχή στη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφάλισης μέσω του θεσμού της συγχρηματοδότησης με*

1%. Κάνουμε συγκεκριμένη αναφορά προς άρση εκείνων των παρεξηγήσεων που δημιουργήθηκαν με όρους λογικής, αλλά και εκείνων των παρεξηγήσεων που είναι αποτέλεσμα συστηματιών, που όλο αυτό το εννιάμηνο παίζουν ένα συγκεκριμένο παιχνίδι.».

Ο ψευταράς κατηγορεί όλους για ψέματα. Το προσχέδιο νόμου, που ο ίδιος έδωσε στη δημοσιότητα, πρόβλεπε τις εξής επιχορηγήσεις: **Κλάδοι Σύνταξης:** 1,3% του ΑΕΠ για ΙΚΑ και ΤΑΠ-ΟΤΕ, 0,4% για τον ΟΑΕΕ και κάλυψη των προνοιακών παροχών του Οργανισμού. Χρηματοδότηση του κλάδου κύριας ασφάλισης του ΟΓΑ σύμφωνα με το νόμο, με πλεόντο 0,3% του ΑΕΠ, 0,5% του ΑΕΠ για το ΝΑΤ. Ο,τι προβλέπει ο ν. 2084/1992 για το ΕΤΑΑ. **Κλάδοι Υγείας:** Κάλυψη του ελλείμματος του ΟΓΑ μέχρι 0,15% του ΑΕΠ. Χρηματοδότηση του ΟΑΠ-ΔΕΗ μέχρι 0,1% του ΑΕΠ. Χρηματοδότηση των κλάδων υγείας των λοιπών Ταμείων, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο ν. 2084/1992. Όταν κατατέθηκε το νομοσχέδιο στη Βουλή, όλες αυτές οι αναλυτικές αναφορές στη χρηματοδότηση από το κράτος των κλάδων σύνταξης και υγείας των ταμείων **εξαφανίστηκαν.** Στη θέση τους μπήκε η εξής διάταξη: «*Από 1.1.2015 το κράτος αναλαμβάνει τη χρηματοδότηση της βασικής σύνταξης όλων των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και του ΝΑΤ, πλην των ΕΤΑΑ, ΕΤΑΠ-ΜΜΕ και του συστήματος ασφάλισης προσωπικού της ΤτΕ. Το ποσό αυτό επιμερίζεται στους οργανισμούς ανάλογα με τον αριθμό των δικαιούχων και των ποσών που καταβάλλονται.*» Γιατί—αφού οι άλλοι τον αδικούν— ο Λοβέρδος αναφέρθηκε μόνο στο 1% του ΑΕΠ, που αφορά το ΙΚΑ, και όχι και στις άλλες υποχρεώσεις χρηματοδότησης που περιλαμβάνονταν στο προσχέδιο;

Την απάντηση σ' αυτό το ερώτημα δίνει η αλλαγή που έκανε στο συγκεκριμένο άρθρο (άρθρο 37). Χωρίς να επαφίεται στα αναλυτικά γράφονταν στο προσχέδιο, προσέθεσε στην αρχή του άρθρου τα εξής: «*Από 1.1.2011 και εφεξής οι Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης αρμοδιότητας υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης και το*

■ Με εισοδηματικά κριτήρια η βασική σύνταξη

Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, ότι η ίδια η εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου αναφέρει ότι η περιβόητη βασική σύνταξη δεν θα δίνεται σε κάθε συνταξιούχο, αλλά θα δίνεται με εισοδηματικά κριτήρια. Το ίδιο αναφέρει και το Μνημόνιο. Η αναφορά αυτή δεν διέφυγε της προσοχής του γενικού επιτρόπου Επικρατείας Γ. Σχοινιωτάκη, ο οποίος έκανε την εισήγηση στην 3η ειδική ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που πραγματοποιήθηκε στις 24 Ιούνη. Αντιγράψουμε από τα πρακτικά, σελ. 98:

«*Ορίζεται μια κοινή για όλους τους Φ.Κ.Α. βασική σύνταξη που θα είναι σύνταξη γήρατος και θα καταβάλλεται με εισοδηματικά κριτήρια, ανεξαρτήτως αν ο δικαιούχος έχει θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα ή αν έχει έστω και ένα ένομο.*».

Και όμως, παρά τη ρητή αναφορά στο Μνημόνιο και στην εισηγητική έκθεση του νομοσχεδίου, παρά την επισήμανση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, κανένας βουλευτής της αντιπολίτευσης δεν είπε λέξη. Αφησαν όλοι τους τον Λοβέρδο και τον Κουτρουμάνη να δημαγωγούν και να δίνουν ψεύτικα παραδείγματα, στα οποία—πέραν των άλλων αληθινών— πρόσθεταν σε κάθε αναλογική σύνταξη και τη βασική. Και καλά, να δεχτούμε ότι οι βουλευτές της ΝΔ και του ΛΑΟΣ δεν είχαν κανένα λόγο να ξεμπροστιάσουν την κυβέρνηση, ειδικά σ' αυτό το θέμα, που θα έδειχνε ότι η σύνταξη εξατμίζεται, αφού κανένας εργαζόμενος δεν ξέριε αν θα πάρει τη βασική σύνταξη, γιατί απλούστατα δεν ξέριε τι εισοδηματικά κριτήρια θα τεθούν (η μόνη ένδειξη είναι το ΕΚΑΣ, από το οποίο αποκλείεται η συντριπτική πλειοψηφία ακόμη και των χαμηλοσυνταξιούχων). Οι βουλευτές του Περισοπού και του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, τι λόγο είχαν και άφησαν αυτή την κυβερνητική απάτη στο απυρόβλητο; 'Η έκαναν πλάτες στην κυβέρνηση, όπως ακριβώς οι βουλευτές της ΝΔ και του ΛΑΟΣ, οπότε είναι συνενοχοί στην εξαπάτηση των εργαζόμενων, ή πήγαν στη συζήτηση χωρίς στοιχειώδη προετοιμασία, χωρίς καν να μελετήσουν το νομοσχέδιο και την εισηγητική του έκθεση, οπότε είναι ανίκανοι γι' αυτό που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν. Ας διαλέξουν σε ποια από τις δυο κατηγορίες θέλουν να ενταχθούν.

■ Νομοθετικό μπάχαλο

Όπως έχουμε ξαναγράψει, το νομοσχέδιο Λοβέρδου αφορά και τους δημόσιους υπάλληλους σε όλα τα βασικά ζητήματα (βασική και αναλογική σύνταξη, ποσοστό αναπλήρωσης, συντάξιμες αποδοχές κ.ά.). Παράλληλα, έχει ήδη κατατεθεί και συζητείται στην επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής, με σκοπό να ψηφιστεί την επόμενη εβδομάδα, το νομοσχέδιο Παπακωνσταντίνου που ρυθμίζει τα ίδια ακριβώς θέματα μόνο για τους δημόσιους υπάλληλους, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Αυτό το σημείωσε και το Ελεγκτικό Συνέδριο, που στην απόφασή του σημειώνει: «*Περαιτέρω τα μέλη της Ολομέλειας, ενόψει της ύπαρξης δύο νομοσχεδίων με τα οποία ρυθμίζονται κατά τον ίδιο τρόπο τα συνταξιοδοτικά θέματα των υπαγομένων στο π.δ. 169/2007 τακτικών υπαλλήλων και λειτουργών του Δημοσίου, εξέφρασαν ομόφωνα την άποψη ότι θα πρέπει να διευκρινισθεί ποιες από τις διατάξεις των νομοσχεδίων αυτών θα εφαρμόζονται μόνο για τους ανωτέρω υπαλλήλους.*».

Αυτά, όμως, είναι... φιλά γραμμάτα για τον (και συνταγματολόγο) Α. Λοβέρδο. Σημασία είχε να γίνουν τα παιχνίδια με την τρόικα και να επιτευχθεί ο αιφνιδιασμός σε βάρος των εργαζόμενων. Το μπάχαλο μπορεί να φιλοδιορθωθεί με νέες νομοθετικές παρεμβάσεις, που θ' αρχίσουν πολύ σύντομα.

■ Η αγωνία του κ. επιτρόπου

Δεν πρόκειται για κάποιον επίτροπο της Κομισιόν, αλλά για τον γενικό επίτροπο επικρατείας του Ελεγκτικού Συνεδρίου Γ. Σχοινιωτάκη, που στην εισήγησή του δεν δίστασε να αποκαλύψει και το ακροδεξιό του ταμπραμέντο εκφράζοντας την αγωνία του για το «*οξύτατο δημογραφικό πρόβλημα της χώρας, που οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στη δημιουργία, μελλοντικά, μιας Ελλάδας χωρίς Έλληνες. Τους Έλληνες που δεν θα υπάρχουν στη χώρα τους, μελλοντικά, απ' ό,τι διαφαίνεται, με την συνταγή της παγκοσμιοποίησης, θ' αντικαταστήσουν με το σύστημα της αθρόας και αμετροεπούς Ελληνοποίησης οι αμέτοχοι της ελληνικής παιδείας που εισέρχονται στη χώρα από κάθε γωνιά της γης, χωρίς έλεγχο και κανόνες περί της γνωστικής, εμπειρικής, ηθικής και εγκληματικής προϊστορίας εκάστου, με συνέπεια η χώρα να έχει καταστεί ξέφραγο αμπέλι ιδίως κατά την τελευταία εξαετία, που κάθε αυθαίρετα εισερχόμενος προσπαθεί να το τρυγήσει με τον αθλιότερο και εγκληματικότερο τρόπο.*».

Ο ΣΕΒ ξεβρακώνει την κυβέρνηση

Όπως είναι γνωστό, κάθε φορά που ξεκινά ένα καινούργιο πρόγραμμα «ενεργητικής απασχόλησης», δηλαδή επιδότησης των καπιταλιστών για πρόσληψη ανέργων, η κυβέρνηση ισχυρίζεται πως όρος για την ένταξη μιας επιχείρησης στο πρόγραμμα είναι να μην έχει κάνει απολύσεις. Τελευταία, βέβαια, αυτός ο όρος εξαφανίστηκε και τυπικά, αφού το πρόγραμμα επιδότησης για την πρόσληψη ανέργων νέων προβλέπει απλά ότι η επιχείρηση θα διατηρήσει τον ίδιο αριθμό εργαζομένων (μπορεί, δηλαδή, να κάνει απολύσεις και στη θέση των απολυμένων να πάρει επιδοτούμενους ανέργους).

Όταν ο Α. Λοβέρδος πήγε στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής για να ενημερώσει για το ΠΔ για τις εργασιακές σχέσεις (που πλέον ψηφίζεται σαν άρθρο στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο), στήθηκε ένα ολόκληρο θέατρο ανάμεσα σ' αυτόν και τον κυβερνητικό βουλευτή (και παλιό εργατοπατέρα) Πρωτόπαπα πάνω στο θέμα της πληρωμής των νέων κάτω των 25 ετών με μισθούς πολύ μικρότερους από τους προβλεπόμενους στην Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Ο Πρωτόπαπας είπε πως πρέπει να υπάρξει μέριμνα για να εμποδιστεί η «ανακύκλωση» εργαζομένων και ο Λοβέρδος έσπευσε αμέσως να συμφωνήσει, μολοντί στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έχουμε την ένταξη επιχειρήσεων σε κάποιο πρόγραμμα του ΟΑΕΔ, αλλά νόμο που δεν υποχρεώνει καμιά επιχείρηση να μην κάνει απολύσεις. Μπορεί να προσλάβει όσους κάτω των 25 θέλει και να τους πληρώνει με χαμηλότερο μισθό, ανεξάρτητα από το αν θα κάνει απολύσεις.

Ηρθε όμως ο ΣΕΒ, με Υπόμνημα που υπέβαλε στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής για τα θέματα των εργασιακών σχέσεων, και ξεβρακώνει πλήρως την κυβέρνηση. Στις παρατηρήσεις του ο ΣΕΒ θεωρεί ότι αν –όπως εξήγγειλε ο Λοβέρδος μιλώντας στη Βουλή– κυρωθεί το άρθρο 24 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη, που ρυθμίζει την αιτιολογημένη απόλυση, «τότε οι αποζημιώσεις απόλυσης των υπαλλήλων θα πρέπει να πέσουν στα επίπεδα που βρίσκονται σήμερα εκείνοι των ημερομισθίων», ενώ προεξοφλεί ότι ακόμα και αν γίνει αυτή η εξίσωση «θα υπάρξει μια απότομη και μεγάλη διάρκειας ανάσχεση προσλήψεων, λόγω του σημαντικού εμποδίου που θα έχει ο εργοδότης να απολύσει».

Αφού σημειώνει ότι «με αυτό θα πετύχει η Πολιτεία να διαχωρίσει τους εργαζόμενους σε όσους είχαν εργασία την εποχή που υιοθετούνται τα μέτρα και σε όλους τους επόμενους, που δεν θα έχουν ρεαλιστική προσδοκία για εργασία, μέχρι να επανέλθει η οικονομία σε φάση ανάπτυξης και αυτή να έχει τρέξει 2-3 χρόνια, δηλαδή όχι πριν το 2015-2016 στην καλύτερη περίπτωση», ο ΣΕΒ ρίχνει τη ροκέτα: «**Επομένως εκ προοιμίου καθίστανται σχεδόν χωρίς αντικείμενο και οι περισσότερες ενεργητικές πολιτικές απασχόλησης.**»

Ο ΣΕΒ συνδέει ευθέως την ένταξη των μελών του σε διάφορα προγράμματα πρόσληψης επιδοτούμενων ανέργων με τη δυνατότητα να κάνουν απολύσεις με εύκολο τρόπο και αυτές να μην τους κοστίζουν. Όλα αυτά τα προγράμματα, λοιπόν, τα πολυδιαφημισμένα, που τάχα αυξάνουν την απασχόληση, προσφέροντας ευκαιρίες στους νέους και στους μακροχρόνια ανέργους, δεν είναι παρά προγράμματα **ανακύκλωσης** εργαζομένων-ανέργων, μέσω των οποίων τα χρήματα που συγκεντρώνονται στον ΟΑΕΔ (χρήματα των εργαζομένων) περνούν στα ταμεία των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, που εξασφαλίζουν τζάμπα εργατική δύναμη.

Ο ΣΕΒ δεν έχει κανένα πρόβλημα με τη ρύθμιση Λοβέρδου. Το λέει ευθέως στο Υπόμνημά του: «**Η προσέγγιση που προτείνεται, δηλαδή η μείωση του χρόνου προειδοποίησης, δίνει πρακτική διέξοδο στις υποχρεώσεις που απορρέουν από το Μνημόνιο, χωρίς να θίγει σειρά άλλων ζητημάτων που θα δημιουργούσαν περισσότερα προβλήματα από όσα θα έλυναν.**» Επομένως, δεν έχει κανένα πρόβλημα με το χρόνο προειδοποίησης (ζητά τον περιορισμό του σε μάλιστα τρεις μήνες, αλλά δεν το θέτει ως προαπαιτούμενο για τη συμφωνία του). Εκείνο που θέλει είναι να μην υπάρξουν πρόσθετες δυσκολίες (αιτιολογημένη απόλυση) και δικαστικές εμπλοκές με προσφυγές απολυμένων εργαζομένων στα δικαστήρια. Και επισείει ως μπαμπούλα στην κυβέρνηση, ότι δεν θα «περπατήσουν» τα διάφορα προγράμματα επιδότησης της πρόσληψης ανέργων, επομένως η κυβέρνηση δε θα μπορεί να δημαγωγεί ότι δήθεν αντιμετωπίζει την ανεργία εξασφαλίζοντας εργασία.

■ Κυνικές ομολογίες του Γ. Κουτρουμάνη

Πρότυπο για όλους ο ΟΓΑ!

Ο Γ. Κουτρουμάνης μπορεί να μην είναι βαθύς γνώστης των ασφαλιστικών ζητημάτων (περισσότερο το «παιζει»), όμως ως προερχόμενος από το γραφειοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων στα ασφαλιστικά ταμεία, σίγουρα καταλαβαίνει περισσότερα από τον εντελώς άσχετο υπουργό του. Γι' αυτό και δεν πρέπει να περάσει ασχολίαστη η εξής αποστορφή από ομιλία του στην επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής, κατά την τελευταία μέρα συζήτησης του ασφαλιστικού νομοσχεδίου:

«**Θεωρώ ότι ο ΟΓΑ μέχρι σήμερα έχει ένα από τα καλύτερα συστήματα ασφάλισης. Υπήρξε καμιά επιφύλαξη ή εκ του αποτελέσματος μπορεί να πει κάποιος ότι στον ΟΓΑ δεν είναι εξασφαλισμένες οι συντάξεις; Είναι διασφαλισμένες περισσότερο από κάθε άλλο Ταμείο (...)** Σήμερα η τριμερής χρηματοδότηση έχει ουσιαστικά δύο χρηματοδότες. Τον ΟΓΑ, που στην εξέλιξη του η **βασική σύνταξη θα μηδενίζεται το 2027** για αυτούς που θα συνταξιοδοτηθούν από το χρόνο αυτό και μετά, αλλά υπάρχει η **διμερής χρηματοδότηση**, την οποία δεν χρειάζεται να ανάλυσουμε παραπέρα».

Καταρχάς, είναι πρόκληση να χαρακτηρίζεις **πρότυπο**

μια ασφάλιση που δίνει σύνταξη-φιλανθρωπικό βοήθημα 360 ευρώ. Είναι πρόκληση να χαρακτηρίζεις πρότυπο ένα σύστημα που έχει δημιουργήσει έναν κλάδο κύριας σύνταξης (με εισφορές των αγροτών και του κράτους), ο οποίος δίνει μια **εξευτελιστική αναλογική σύνταξη**, ενώ ταυτόχρονα μειώνεται η βασική σύνταξη, που το 2027 θα μηδενιστεί, όπως ο ίδιος ο υφυπουργός παραδέχεται. Τι προβλέπει ο νέος ασφαλιστικός νόμος για τον ΟΓΑ; **Εξαίρει τους αγρότες από τη βασική σύνταξη. Θα παίρνουν μόνο την εξευτελιστική αναλογική σύνταξη** του κλάδου κύριας σύνταξης αγροτών.

Εξάιροντας με τέτοιο τρόπο τον ΟΓΑ ο Γ. Κουτρουμάνης μας έδειξε τα χαρτιά της κυβέρνησης. Αυτό είναι το πρότυπό τους για όλες τις συντάξεις. Μας αποκάλυψε ακόμη ότι η βασική σύνταξη –η οποία θα χορηγείται με εισοδηματικά κριτήρια– έχει ημερομηνία λήξης, όπως ημερομηνία λήξης έχει για τους αγρότες. Ίσως είναι η αλαζονεία αυτή που οδήγησε τον υφυπουργό Εργασίας σ' αυτή την κυνική δήλωση, ίσως η βεβαιότητα πως όσα λέγονται στη Βουλή δεν τα παρακολουθεί και δεν τα σχολιάζει κανένας. Σημασία έχει πως μας αποκάλυψε το όραμα της κυβέρνησής του.

Στην ίδια ομιλία του ο Κουτρουμάνης έκανε και άλλη μια ομολογία. Είπε: «**Από εκεί και μετά υπάρχει η αναλογική σύνταξη πάνω από τη βασική, που είναι αποτέλεσμα του χρόνου εργασίας και του χρόνου ασφάλισης. Ωστόσο, για κάποιον που δούλεψε 15 χρόνια η βασική του σύνταξη μπορεί να αποτελεί το 75% έως το 80% του εισοδήματός του.**» Ο «κάποιος που δούλεψε 15 χρόνια» δεν είναι κάποια μειοψηφία αναξιόπαθων, αλλά η πλειοψηφία της εργατικής τάξης, που θα γίνεται όλο και μεγαλύτερη λόγω πολύχρονης ανεργίας και υποαπασχόλησης. Ο Κουτρουμάνης επιβεβαιώνει την ανάλυσή μας, ότι οι αναλογι-

κές συντάξεις κόβονται σε ποσοστό 75% σε σχέση με το παλιό καθεστώς κι ότι με 15 χρόνια δουλειάς θα είναι μόλις μερικές δεκάδες ευρώ. Δεν αισθανόμαστε καμιά ανάγκη να τον ευχαριστήσουμε για την επιβεβαίωση, αλλά να του υπενθυμίσουμε ότι αυτός και ο υπουργός του έδωσαν σωρεία ψευδικών παραδειγμάτων, ότι τάχα οι συντάξεις, ιδιαίτερα οι χαμηλές θα αυξηθούν.

Και αυτή η δεύτερη αναφορά του υφυπουργού επιβεβαιώνει, από άλλο δρόμο, ότι **στόχος τους είναι οι συντάξεις να κυμαίνονται στα εξευτελιστικά επίπεδα της σημερινής προνοιακής σύνταξης του ΟΓΑ.**

Ενιαίο μέτωπο για την κατάργηση των ΒΑΕ

ΝΔ και ΛΑΟΣ, που καταψήφισαν υποτίθεται επί της αρχής το ασφαλιστικό νομοσχέδιο, μήτηκαν στη συζήτηση επί των άρθρων. Οποιοσ παρακολούθησε την εξέλιξη της ονομαστικής ψηφοφορίας θα διαπίστωσε ότι οι βουλευτές και των δυο αυτών κομμάτων ψήφισαν «ναι» στο άρθρο 17. Πρόκειται για το άρθρο που καταργεί τα ΒΑΕ. Όπως είναι γνωστό, το Μνημόνιο προβλέπει ότι θα αποχαρακτηριστούν το 90% των ενταγμένων σήμερα επαγγελματιών και χώρων και η απένταξη θα ισχύσει και για τους ήδη ενταγμένους στα ΒΑΕ.

Το σύνολο των αστικών κομμάτων έδειξε το ταξικό του μίσος ενάντια σ' ένα θεσμό προστασίας στον οποίο είναι ενταγμένοι περίπου 700.000 εργάτες και εργάτριες.

Κάλπικες εγγυήσεις, βρόμικη δημαγωγία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 9
NAT επιχορηγούνται με βάση την ισχύουσα νομοθεσία και ειδικά για τα έτη 2010-2013, **προϋπομνήτων των στόχων του Προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης και του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας.**

Επαναβεβαιώνεται, λοιπόν, μόνο η θεσμοθετημένη επιχορήγηση του ΙΚΑ. Και αυτή, όμως, τίθεται υπό την αίρεση του «μηχανισμού στήριξης». Δεύτερο, και αυτή η θεσμοθετημένη επιχορήγηση επαναβεβαιώνεται μόνο μέχρι το 2013 (για τρία χρόνια ακόμη, δηλαδή). Τι θα γίνει μετά; Θα ισχύσει αυτό που λέει το ίδιο άρθρο παρακάτω. Οτι το κράτος χρηματοδοτεί μόνο τη βασική σύνταξη. Και πώς θα πληρώνει το ΙΚΑ τους ήδη συνταξιούχους και το τμήμα της αναλογικής σύνταξης που θα υπολογίζεται με βάση το παλιό σύστημα, όταν το κράτος θα έχει αποσυρθεί από την υποχρέωσή του που πήγαζε από την εφαρμογή της τριμερούς χρηματοδότησης;

Απλούστατα, θα πετσοκόψει όλες τις συντάξεις, παλιές και νέες. Γι' αυτό σκούζει και παριστάνει τον οργισμένο από την αδικία ο Λοβέρδος. Για να μη φανεί τι ακριβώς τρέχει.

Δεν τελειώσαμε, όμως. Ενώ το προσχέδιο μιλούσε για επιχορήγηση ΙΚΑ και ΤΑΠ-ΟΤΕ ύψους 1,3% του ΑΕΠ, στο τελικό νομοσχέδιο, σε άλλο άρθρο (44), προστέθηκε η εξής παράγραφος: «**Για τον κλάδο σύνταξης του ΤΑΠ-ΟΤΕ που εντάχθηκε στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ εξακολουθούν να ισχύουν οι διατάξεις του άρθρου 26 του ν. 2843/00 (Α' 197).**» Ο συγκεκριμένος νόμος αναφέρει ότι τα ελλείμματα του ΤΑΠ-ΟΤΕ «**αναλαμβάνονται από το Δημόσιο**» και είναι καθαρά υποκριτικός, διότι δεν αναφέρει καμιά διαδικασία μέσω της οποίας θα υλοποιηθεί η υποτιθέμενη δέσμευση. Αυτό ακριβώς είχε υπόψη του ο Λοβέρδος, όταν στο προσχέδιο θα έχει αποσυρθεί από την υποχρέωσή του που πήγαζε από την εφαρμογή της τριμερούς χρηματοδότησης;

Το 0,3% του ΑΕΠ θα ήταν το 2010 περίπου 720 εκατ. ευρώ. Ενώ, λοιπόν, στον προϋπολογισμό του 2010 εγγράφηκε κονδύλι 753 εκατ. ευρώ για επιχορήγηση του ΤΑΠ-ΟΤΕ, ήρθε η κυβέρνηση με το νόμο 3833, που δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ μόλις στις 15 Μάρτη του 2010 και άλλαξε το σχετικό νόμο, προβλέποντας ότι η ετήσια χρηματοδότηση του ΤΑΠ-ΟΤΕ και του ΟΑΠ-ΔΕΗ «**δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το προβλεπόμενο στον προϋπολογισμό του έτους 2010 ποσό, μειωμένο κατά ποσοστό δέκα τοις εκατό (10%).**» Μ' άλλα λόγια, η επιχορήγηση προς το ΤΑΠ-ΟΤΕ από εδώ και πέρα δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 678 εκατ. ευρώ, ποσό που είναι κάτω από το 0,3% που υποκριτικά ανέφερε το προσχέδιο του ασφαλιστικού νόμου. Εκείνες οι δήθεν γενναϊόδωρες χρηματοδοτήσεις στους κλάδους υγείας και σύνταξης όλων των Ταμείων μήτηκαν στο προσχέδιο καθαρά για προπαγανδιστικούς λόγους.

Στη συνέχεια τις έφαγε το σκοτάδι και όταν το γεγονός εντοπίστηκε και έγινε αντικείμενο συζήτησης (μέχρι και ο Πολυζωγόπουλος της ΟΚΕ το σχολίασε αρνητικά), ο Λοβέρδος επανέφερε μόνο το 1% του ΑΕΠ για τον κλάδο σύνταξης του ΙΚΑ, υπό την αίρεση των όρων του Μνημόνιου, όμως.

Είναι ολοφάνερο πως έχουμε να κάνουμε με κάλπικες εγγυήσεις, που δόθηκαν για να στηριχτεί η βρόμικη δημαγωγία της κυβέρνησης και του αστικού Τύπου, που ξεσκίστηκε να γράφει για τις «σημαντικές βελτιώσεις» που έκανε ο υπουργός, χάρη στην πίεση των βουλευτών του ΠΑΣΟΚ. «**Οι βελτιώσεις που επέφερε η κυβέρνηση είναι ουσιαστικές και σημαντικές,**» έγραφαν τα «Νέα» την περασμένη Τετάρτη, αποδίδοντας τις «βελτιώσεις» στο ότι τα μηνύματα της κοινωνίας «**διάπερασαν τις κυβερνητικές πόρτες.**» Η αλήθεια θα φανεί πιο σύντομα απ' όσο λογαριάζουν ορισμένοι.

Οι βαθμολογίες των υποψήφιων για ΑΕΙ-ΤΕΙ

Μπορεί το υπουργείο Παιδείας να πανηγυρίσει που φέτος θα υπάρχει αυξημένος αριθμός επιτυχόντων στα ιδρύματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, λόγω της κατάργησης της βάσης του 10, όμως πολύ σύντομα όλα αυτά θα αποτελέσουν μαγική εικόνα. Πάμπολλα θα είναι τα παιδιά, ειδικά στα περιφερειακά ΤΕΙ που απλώς θα κάνουν εγγραφή (για να πάρουν την αναβολή απ' το στρατό τα αγόρια, κάτι, άλλωστε, που γινόταν σταθερά σε αυτά τα ιδρύματα) και στη συνέχεια θα τα εγκαταλείψουν, αφού τα οικονομικά των λαϊκών οικογενειών έχουν «χτυπήσει κόκκινο» και δεν μπορούν να στηρίξουν τις σπουδές των παιδιών τους σε περιοχή μακριά από τον τόπο μόνιμης κατοικίας, ενώ και χιλιάδες θέσεις τους θα μείνουν κενές λόγω της απαξίω-

σης των συγκεκριμένων σπουδών από την αγορά εργασίας. Ο κουρνιαχτός της δημαγωγίας της κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας, που κατήγγυσε το βαθμολογικό πλάφον της βάσης του 10 ως «αντίδωρο» στη λαίλαπα των αντεργατικών μέτρων που ετοιμάζε και για «τόνωση» των «τοπικών κοινωνιών», που ασκούσαν πιέσεις για την κατάργηση των Τμημάτων των περιφερειακών τους ΤΕΙ, θα διαλυθεί.

Το υπουργείο φάσκει και αντιφάσκει, προσπαθώντας από τη μια να δημαγωγήσει με την παραχώρηση θέσεων στα περιφερειακά ιδρύματα (αύξησε π.χ. κατά 100 τις θέσεις στα Τμήματα Ζωικής Παραγωγής, όταν αυτά, τα τελευταία χρόνια, είναι στα αζήτητα και είχαν κατά κανόνα σχεδόν μηδενικό αριθμό εισακτέων) και από την άλλη εξαγγέλλ-

λει τυφώνα συγχωνεύσεων και καταργήσεων Τμημάτων, στο πλαίσιο της δραστηρικής περικοπής δαπανών.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα το υπουργείο Παιδείας, οι βαθμολογικές επιδόσεις των υποψήφιων κυμάνθηκαν στα περσινά επίπεδα και η κλιμάκωση της βαθμολογίας δεν παρουσιάζει σημαντικές διαφοροποιήσεις από πέρυσι. Και πάλι η καρμανιόλα των πανελλαδικών, διά των θεμάτων «διαβαθμισμένης δυσκολίας», έκανε το θαύμα της και κάτω από 10 έγραψε το 37,09% των υποψήφιων (35,97% πέρυσι). Τα μαθήματα που φέτος έδωσαν τη χαριστική βολή στους μαθητές ήταν η Ιστορία Γενικής Παιδείας (κάτω από το 10 το 63,66% των υποψηφίων), τα Μαθηματικά και Στοιχεία Στατιστικής Γενικής Παιδείας (36,26%),

η Φυσική Γενικής Παιδείας (23,32%), τα Αρχαία Ελληνικά Θεωρητικής Κατεύθυνσης (49%), η Ιστορία Θεωρητικής Κατεύθυνσης (46,65%), ενώ μεγάλα ήταν και τα ποσοστά αποτυχίας στη Νεοελληνική Γλώσσα, τη Βιολογία, τα Μαθηματικά και τη Φυσική Θετικής Κατεύθυνσης, στα Μαθηματικά της Τεχνολογικής, κ.λπ. Γίνεται, λοιπόν, λόγος για πτωτική τάση στις βάσεις, η οποία, βεβαίως, δεν θα αγγίξει τα περιζήτητα υψηλόβαθμα Τμήματα, όπου οι θέσεις μειώνονταν (αν και σε μικρότερα ποσοστά) τα τελευταία χρόνια ή παρέμειναν σταθερές.

Και φέτος οι αναβαθμολογήσεις γραπτών ήταν σε υψηλά επίπεδα (στοιχείο ενδεικτικό της εγγενούς αδυναμίας του ίδιου του συστήματος των εξετάσεων), ειδικά στη Νεοελληνική Γλώσσα, τη Νεοελληνική

Λογοτεχνία, την Ιστορία, τα Αρχαία Ελληνικά.

Οι εξαγγελίες Διαμαντοπούλου για τις επερχόμενες αλλαγές στο Λύκειο (στο «Νέο Λύκειο» η αξιολόγηση των μαθητών είναι διαρκής και ολόπλευρη και παραπέμπει σε συστηματικό φακέλωμα) και τον τρόπο εισαγωγής στα Πανεπιστήμια (προσμέτρηση της βαθμολογίας μαθημάτων του Λυκείου, εμπλοκή των Πανεπιστημίων στις εξετάσεις με καθιέρωση συντελεστών και ειδικών πλάφον σε επιλεγμένα μαθήματα, εισαγωγή αρχικά σε Σχολή και μετά από ένα έτος σε Τμήμα, προφανώς μετά από εξετάσεις, κ.λπ.) είναι σίγουρο ότι προοικονομούν νέους «αναβαθμισμένους» ταξικούς φραγμούς για τη νεολαία της εργαζόμενης κοινωνίας.

Η Διά Βίου Εκπαίδευση Απασχολήσιμων στο υπουργικό συμβούλιο

Από το Γενάρη του 2010 που το προσχέδιο του νέου θεσμικού πλαισίου για τη δημιουργία «Εθνικού Δικτύου Διά Βίου Μάθησης» δόθηκε στους «κοινωνικούς εταίρους», μέχρι και λίγες ημέρες πριν, που η «Σύνοψη επί Κειμένου Εργασίας» που αφορά στο νομοσχέδιο για την «ανάπτυξη της Διά Βίου Μάθησης» παρουσιάστηκε από την Διαμαντοπούλου στο υπουργικό συμβούλιο, το υπουργείο Παιδείας μας βομβαρδίζει με εκθέσεις ιδεών, αποκρύπτοντας το πραγματικό περιεχόμενο του νομοσχεδίου που ετοιμάζει. Και αυτό το κάνει σκόπιμα, αποσκοπώντας στα ευμενή σχόλια των παπαγαλακίων του ασπικού Τύπου και στην αποτροπή αντιδράσεων από πλευράς Πανεπιστημίων και ΤΕΙ, που μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι με τα «μαγαζιά» κάθε εμπόρου παροχής «εκπαιδευτικών υπηρεσιών».

Ενα χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της τακτικής είναι το πώς π.χ. θα επιτευχθεί η περίφημη «λειτουργική διασύνδεση εκπαίδευσης και κατάρτισης (τυπικής, μη τυπικής και άτυπης)», που επαγγέλλεται η «Σύνοψη επί Κειμένου Εργασίας» και τί ρόλο θα παίξει το θεσμοθετούμενο με το εν λόγω νομοσχέδιο Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων σε αυτή. Πώς δηλαδή ένας κάτοχος πτυχίου «μεταλλουργικής εκπαίδευσης», διάφορων «βεβαιώσεων», πιστοποιητικών, ακόμη και εμπειρίας θα μπορεί να μεταπηδήσει σε δομές τυπικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, ανεβαίνοντας αντίστοιχα επίπεδα στο Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων; (Λέμε τώρα, γιατί όλα αυτά είναι πολύ θεωρητικά -χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν είναι και πολύ επικίνδυνα για το μέλλον των πανεπιστημιακών σπουδών στη χώρα μας-, αφού στην πράξη οι διάφορες δομές κατάρτισης καμιά αξία δεν είχαν για

την εύρεση εργασίας και στηρίζονταν από τις κυβερνήσεις για την απόκρυψη των υψηλών ποσοστών ανεργίας, ενώ και στο καπιταλιστικό εργοστάσιο και στους χώρους δουλειάς οι ειδικότητες έχουν ουσιαστικά καταργηθεί και οι εργαζόμενοι γίνονται «μπαλαντέρ» στα διάφορα πόστα, ώστε να μην χάνεται ούτε λεπτό και να ξεζουμίζονται στο έπακρον από τον καπιταλιστή, του οποίου το διευθυντικό δικαίωμα, ειδικά στις μέρες μας, έχει απογειωθεί).

Το υπουργείο σκόπιμα αφήνει το κείμενο ασαφές ως προς τη «λειτουργική διασύνδεση», όμως υπάρχουν δεσμεύσεις έναντι των ευρωπαίων εταίρων, που έχουν άμεσο δραματικό αντίκτυπο στα Πανεπιστήμια. Οι δεσμεύσεις αφορούν, υποτίθεται, στη «διαφάνεια των πτυχίων» και πήραν σάρκα και οστά με τις γνωστές συμφωνίες της Μπολόνια, του Βερολίνου, του Μπέργκεν, κ.λπ. Αυτές οι δεσμεύσεις επιτάσσουν: α) το σπάσιμο των πανεπιστημιακών σπουδών σε κύκλους (εκ των οποίων ο πρώτος, ο προπτυχιακός, ορίζεται να είναι τριετής) β) τον καθορισμό τους με βάση τις πιστωτικές μονάδες (που συλλέγονται μέσα από ατομικές δραστηριότητες) και όχι την ενότητα της επιστήμης γ) οι πιστωτικές μονάδες να μπορούν να συλλέγονται και από συστήματα εκπαίδευσης εκτός του πλαισίου της ανώτατης εκπαίδευσης, συμπεριλαμβανομένων και των συστημάτων διά βίου εκπαίδευσης δ) τη θέσπιση ενός γενικού πλαισίου για τα αντίστοιχα προσόντα, που να περιλαμβάνει περιγραφικούς δείκτες, βασιζόμενος στα «μαθησιακά αποτελέσματα για τους τρεις κύκλους της ανώτατης εκπαίδευσης και εισάγει όρια πιστωτικών (ακαδημαϊκών) μονάδων για τον πρώτο και δεύτερο κύκλο».

Ενα άλλο επικίνδυνο σημείο, που δεν ξεκαθαρίζεται στη «Σύνοψη επί Κειμένου Εργασίας» είναι η θέσπιση «ατομικών εκπαιδευτικών λογαριασμών» από τους οποίους «ο εργαζόμενος μπορεί να αποσύρει χρήματα για την κάλυψη των εκπαιδευτικών του αναγκών. Στους λογαριασμούς αυτούς μπορούν να καταθέτουν χρήματα αναλογικά οι εργοδότες (με φοροαπαλλαγές), το κράτος, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι αλλά και άλλοι φορείς». Το περί κατάθεσης χρημάτων -έστω και με φοροαπαλλαγές- από τους καπιταλιστές για την βελτίωση της εκπαίδευσης των μισθωτών σκλάβων τους, είναι δύσκολο να το πιστέψουμε, ειδικά σήμερα που μας έχουν πάρει και τα «σώβρακα» και τα πτυχία δεν υπολογίζονται ούτε μια δεκάρα τσακιστή για το ύψος των αμοιβών και για την κατοχύρωση εργασιακών δικαιωμάτων. Το παραπάνω σημείο μοιάζει περισσότερο με μια φάμπρικα ακαίμαξης χρημάτων από τους ίδιους τους εργαζόμενους, που θα πασχίζουν να επιβιώσουν στη ζούγκλα της αγοράς εργασίας. Ειδικά οι νέοι, που τώρα προσπαθούν να μπουν στη δουλειά και δεν έχουν πρότερη εμπειρία της μπίζνας των μηχανισμών κατάρτισης (αρχικής και συνεχιζόμενης), είναι πιθανόν να «τσιμπήσουν» και να σπεύδουν να αγοράσουν από την τσέπη τους τις υπηρεσίες τους.

Κατά τα άλλα στο κείμενο του υπουργείου Παιδείας λέγονται διάφορα βερμπαλιστικά («γηράσκω αεί διδασκόμενος»), που γρήγορα γίνονται σκόνη με τις αναφορές ότι «η διά βίου μάθηση υποστηρίζει την αναπτυξιακή πορεία της χώρας», ότι «στοχεύει στην καλλιέργεια κοινωνικών συμπεριφορών συμβατών με τις νέες συνθήκες» και ότι «στόχος είναι η σύνδεση με την απασχόληση». Κοντολογίς, το υπουργ-

γείο διαλύει το μύθο ότι η Διά Βίου Μάθηση εξυπηρετεί το δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να μορφώνεται διαρκώς, να κατακτά τα επιτεύγματα της επιστήμης, του πολιτισμού, των κοινωνικών επιστημών. Ομολογεί ότι έχει να κάνει με την αμορφωσιά, με τη διακίνηση της δημιουργίας μισομορφωμένων-μισοειδικευμένων ανθρώπων μιας χρήσης, οι οποίοι έχουν αποδεχτεί ότι δεν θα έχουν εξασφαλισμένη εργασία και εργασιακά δικαιώματα και ότι για να επιβιώσουν πρέπει να αλλάζουν συνεχώς επάγγελμα, με τα μεσοδιαστήματα που πετάγονται στην ανεργία να γίνονται όλο και μεγαλύτερα. Στο πλαίσιο αυτό αναβαθμίζει τη συμμετοχή των «κοινωνικών εταίρων» (ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΕΣΣΕ) σε όλες τις φάσεις σχεδιασμού, εφαρμογής και αξιολόγησης των δραστηριοτήτων της διά βίου μάθησης.

Το υπό κατάρτιση νομοσχέδιο αναφέρει ότι «η διά βίου μάθηση συμπεριλαμβάνει την Προσχολική Αγωγή, την Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, την Επαγγελματική Εκπαίδευση, την Ανώτατη Εκπαίδευση, την Αρχική και Συνεχιζόμενη Επαγγελματική Κατάρτιση, τη Γενική Εκπαίδευση Ενηλίκων, καθώς και όλες τις μορφές άτυπης μάθησης εκτός εκπαιδευτικών ιδρυμάτων». Στο ίδιο τσουβάλι, λοιπόν, μπαίνουν και αλέθονται οι τίτλοι των εκπαιδευτικών βαθμίδων, τα πτυχία των πανεπιστημίων και τα «πτυχία» από κάθε είδους μαγαζιά που δραστηριοποιούνται στον τομέα της «μεταεπαγγελματικής εκπαίδευσης», καθώς και τα παντός είδους πιστοποιητικά και βεβαιώσεις που αποχτιούνται από τη φάμπρικα των γνωστών «σεμιναρίων», «επιμορφώσεων» και τα ρέστα, για να επιβεβαιωθεί η επικρατούσα τάση να μετρά το «μαθησιακό αποτέλεσμα» και όχι η γνώση που βρί-

σκεται πίσω από ένα πτυχίο. Ο αχταρμάς που δημιουργείται από το σκόπιμο ανακάτεμα της Παιδείας με την κατάρτιση μεγαλώνει τις γκριζές ζώνες γύρω απ' ό,τι αποκαλείται Παιδεία και μόρφωση, κάνει τα όριά τους δυσδιάκριτα και δημιουργεί ευνοϊκές συνθήκες για την άλωση της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης και των πανεπιστημιακών σπουδών, ενώ στοχεύει και στο να αποφορτίσει την πίεση που ασκεί η ελληνική εργαζόμενη κοινωνία για πανεπιστημιακή μόρφωση. Η πάσης φύσεως εκπαιδευτική αγορά νομιμοποιείται και αναβαθμίζεται μπαίνοντας κάτω από την σκέπη του υπουργείου Παιδείας.

Ωστόσο αναφέρεται ότι το νομοσχέδιο «ρυθμίζει κυρίως το χώρο που βρίσκεται έξω από τα όρια του τυπικού εκπαιδευτικού συστήματος, ιδιαίτερα τη μεταεπαγγελματική εκπαίδευση». Βέβαια, γιατί εκεί είναι η πρεμούρα, να αναβαθμιστούν όλοι οι έμποροι της γνώσης, μέσω της «πιστοποίησης». Θεσμοθετείται επίσης και το Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων, που θα είναι ένα «πλαίσιο προσόντων (διπλώματα, τίτλοι, πιστοποιητικά) με τη μορφή μαθησιακών αποτελεσμάτων», του οποίου τη δημιουργία και υλοποίηση, το νομοσχέδιο αναθέτει στον Οργανισμό Πιστοποίησης Προσόντων. Έτσι δεν μαθαίνουμε πού θα καταταθούν π.χ. τα Κέντρα Μεταλλουργικής Εκπαίδευσης, δηλαδή τα κολέγια. Ανεξάρτητα από το μέλημά της σουπιάς που προσπαθεί να ριζέει το υπουργείο, κατατάσσοντας τα κολέγια σε επίπεδο κατώτερο των πανεπιστημίων, γεγονός είναι ότι αυτά που συνεργάζονται με πανεπιστήμια του εξωτερικού δίνουν «πτυχία», που χορηγούνται με την ευθύνη και τη σφραγίδα των ευρωπαϊκών πανεπιστημίων και συνε-

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δέκα! Είναι ραγιαδισμός να παραμένει άτρωτος ο καπιταλισμός...

Ας αρχίσουμε με μια έμπνευση της στιγμής που η Κοκκινούσκου φίτσα σημείωσε σ' ένα κομμάτι χαρτί υγείας, την ώρα που έκανε την ανάγκη της (όσο κι αν αποσιωπάται και δεν περιλαμβάνεται στα παραμύθια, κάνουν την ανάγκη τους και οι ηρωίδες τους). Τι την ήθελα την εφημερίδα, μετά την ανάγνωση ενός βιβλίου του Herman Hesse; Hesse μέσα... Ενημερώθηκα και να τ' αποτελέσματα που, μάλιστα, προέκυψαν εμμέτρως: «Εγγόνι του δικτάτορα / στου '68 τον Μάη / μέγας το δέμας, μα ο νους / τρικύμισε και πάει... / Ο τύπος είναι άπαιχτος / ξέφυγε πια τελείως / μα έγιν' επικίνδυνος / πέρα από γελιοίς»... Τι να πεις και τι να πεις;

Στην ίδια εφημερίδα, που -λόγω καλοτυπωμένης τετραχρωμίας, ειδικά στις σελίδες του πωλητικού ρεπορτάζ με τα γυαλισμένα προγούλια- είχα κρατήσει για το παραδοσιακό καθάρισμα των τζαμιών (έχοντας εμπιστοσύνη στην Αλέκα ότι δεν πρόκειται να σπάσουν αν γίνει καμιά στραβή), διάβασα κι άλλα. Όπως το ότι ιδρύθηκε η ΑΔΗΑ για να πιάσει γεμάτα. Για όσους δε, επιμένουν στο ΑΔΑ (Ανανεωτική Δημοκρατική Αριστερά), το όνομα παραπέμπει στην Αδα, τη χήρα του σατράπη της Καρίας Ιδριέως και αδελφή του περίφημου Μουσώλου. Είναι αυτή που παρέδωσε την πόλη της στον Μέγα Αλέξανδρο και τον ονόμασε γιο της, στέλνοντας κάθε μέρα πολλά φαγητά και γλυκίσματα (τι σικά ρε;) στον Αλέξανδρο, παρόλο που εκείνος δεν τα έτρωγε, προσέχοντας τη σιλουέτα του, όπως μας πληροφορεί ο Πλούταρχος (ποιος σκυλάς ρε;). Γιατί τα γράφω όλα αυτά; Αφ' ενός γιατί πληρώνομαι με τη λέξη (το κάνουν κι άλλοι, αλλά σ' εκείνους τις υπαγορεύουν, καθιστώντας εαυτούς απλώς δακτυλογράφους. Αλλά για τη σημασία του εθελοντισμού θα μιλήσουμε άλλη φορά) και αφ' ετέρου για να σας μπάσω στη λογική των συνειρμών και των ιστορικών συμβολισμών. Τουλάχιστον όσους πέρσαν απρόσεκτα τα προαναφερθέντα ονόματα ΑΔΑ και Αλέξανδρος (που γίνονται και Αλέξης ή Αλέκος, ακόμα και... Αλέκα για τους γενικώς πιο προχωρημένους) μη σας τα δίνω όλα μασημένα...).

Διεστραμμένοι και στραμμένοι καθώς είμαστε στην ιστορία, ας μη ξεχάσουμε τις ταυτόσημες πράξεις τριών μορφών της, που έγιναν μέσα σε μια δεκαετία και σε ημερομηνίες που καλύπτουν μόλις ένα τετραήμερο: Στις 10.7.1923 ο Μουσσολίνι διαλύει όλα τα μη φασιστικά κόμματα της Ιταλίας, στις 13.7.1925 ο Πάγκαλος καταργεί την ελευθεροτυπία λόγω «κομμουνιστικού κινδύνου» (τι «κατά μάνα κατά κύρη» ρε;) και στις 14.7.1933 κηρύσσονται παράνομα όλα τα γερμανικά κόμματα, εκτός -φυσικά- του Εθνικοσοσιαλιστικού. Όσο για κάποια άλλα αξιοσημείωτα ιστορικά γεγονότα (χωρίς πολλά σχόλια από μέρους μας, κουραζόμαστε κι εμείς κάποιες φορές), στις 10.7.1971 οι Ανδρέας Παπανδρέου, Στάθης Παναγιώτης και Νίκος Νικολαΐδης παραπέμπονται για παράβαση του ΑΝ. 509 περί «αντροπής του καθεστώτος με βίαια μέσα». Ο πρώτος, μετά από δεκαοχτώ χρόνια και τρεις μέρες παντρεύεται τη Δήμητρα Λιάνη (τι «χαστουκισμένη» ρε;). Στις 14.7.1978, ο Allen Ginsberg ολοκληρώνει την περίφημη «Πλουτώνια ωδή» του και την ίδια μέρα -ίσως για να το γιορτάσει- σταματάει τρένο με πυρηνικά απόβλητα έξω από τις εγκαταστάσεις της «Rockwell Corporation» στο Colorado. Τέλος, το διήμερο 14-15.7.1983, τοποθετούνται τρεις βόμβες στο υπουργείο Βιομηχανίας Γαλλίας (υπάρχουν και χειρότερα δηλαδή, αν αυτό παρηγορεί όσους μπάτλερ αισθάνονται διάτρητοι και αναφέρομαι σε γνωστό έργο της Αγκαθα Κρίστι).

Είπα Κρίστι και θυμήθηκα την κρίση (ποια Χάιντ ρε;). Σε μια κρίση υπευθυνότητας λοιπόν, προσφέρω το επίδομα αδειάς (δεν θα πάρω, προσπαθούν να έχουν προβλήματα που αληθινά, πραγματικά είναι ανίκανοι να συλλάβουν. Θεωρούν απαραίτητο να έχουν προβλήματα. Υποκρίνονται τους "προβληματιζόμενους" ενώ είναι βαθύτατα προβληματιστοι. Τα ενδιαφέροντά τους δεν εκτείνονται πέρα από τα τυπικά θέματα της καθημερινής μικροζωής. Αλλά δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς προβλήματα, ακριβώς όπως οι κυρίες της αριστοκρατίας της πρώτης εποχής του Αξελ Μούντε δεν μπορούσαν να υπάρξουν χωρίς εντερική λοίμωξη...» (Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος - «Ο σύγχρονος άνθρωπος»).

Κοκκινούσκουφίτσα

Να κάνουμε την κρίση ευκαιρία...

■ Δείκτης Τιμών Καταναλωτή

Πάνω από 5%, πριν ακόμη μπει η νέα αύξηση του ΦΠΑ

Όσοι σπεύσουν να μιλήσουν για αποκλιμάκωση του Δείκτη Τιμών Καταναλωτή, επειδή τον Ιούνιο έπεσε κατά 0,3% σε σχέση με το Μάη, είναι ή βαθιά νυχτωμένοι ή πολιτικοί αποπαιστώνες. Ο Ιούνιος παραδοσιακά είναι μήνας μικρής πτώσης του ΔΤΚ, λόγω μειώσεων των τιμών στα νωπά φρούτα και λαχανικά. Για παράδειγμα, πέρυσι τον Ιούνιο είχαμε επίσης μικρή μείωση του ΔΤΚ σε σχέση με το Μάη. Πέρυσι τον Ιούνιο, όμως, ο ΔΤΚ «έτρεχε» με ρυθμό 0,5% και φέτος «έτρεχε» με ρυθμό 5,2%.

Σε μέσα επίπεδα δωδεκαμήνου, ο ΔΤΚ φέτος τον Ιούνιο παρουσίασε αύξηση 2,7%, ενώ τον ίδιο μήνα πέρυσι παρουσίαζε αύξηση 2,4%.

Εχουμε, λοιπόν, για δεύτερο συνεχή μήνα τον ΔΤΚ σταθερά πάνω από το 5%, πριν μπουν οι νέες αυξήσεις στον ΦΠΑ και τους ειδικούς φόρους κατανάλωσης (καύσιμα-ποτά-τσιγάρα). Μόλις αρχίσουν να λειτουργούν και αυτές οι αυξήσεις, θα έχουμε νέα εκτίναξη του ΔΤΚ προς τα πάνω, που Σεπτέμβρη-Οκτώβρη αναμένεται να ξε-

περάσει το 7%. Και από την αρχή του 2011 θα έχουμε νέα αύξηση, λόγω της μετάταξης τουλάχιστον του 30% των αγαθών και υπηρεσιών από το χαμηλό (11%) στον κανονικό (23%) συντελεστή ΦΠΑ, όπως προβλέπει το Μνημόνιο. Γιατί, βέβαια, η καπιταλιστική αγορά δεν πρόκειται να «απορροφήσει» τις αυξήσεις στους έμμεσους φόρους, αλλά θα τις ενσωματώσει στις τιμές προϊόντων και υπηρεσιών.

Από την άποψη αυτή, είναι ενδιαφέρουσες ορισμένες ποιοτικές μετρήσεις της Ελ-Στατ (πρώην ΕΣΥΕ). Η αύξηση του ΔΤΚ κατά 5,2% τον Ιούνιο του 2010 σε σύγκριση με τον αντίστοιχο δείκτη του Ιουνίου 2009 προήλθε από την αύξηση των εξής επιμέρους δεικτών: Κατά 18,9% της ομάδας «Αλκοολούχα ποτά και καπνός». Κατά 7,9% της ομάδας «Στέγαση», λόγω αύξησης των τιμών του πετρελαίου θέρμανσης, των ενοικίων και των ειδών και υπηρεσιών επισκευής και συντήρησης. Κατά 18,2% της ομάδας «Μεταφορές», λόγω αύξησης των τιμών στα αυτοκίνητα, τα τέ-

λη κυκλοφορίας, τα διόδια, τα καύσιμα αυτοκινήτου, τα ανταλλακτικά, τη συντήρηση και επισκευή.

Κατά 3,7% της ομάδας «Επικοινωνίες», λόγω αύξησης των τιμών κινητής τηλεφωνίας, που εν μέρει αντισταθμίστηκε από τη μείωση στις τιμές σταθερής τηλεφωνίας.

Εχουμε γράψει πολλές φορές, ότι ο επίσημος Δείκτης Τιμών Καταναλωτή είναι αναξιόπιστος, διότι στηρίζεται σε κάλπικη βάση. Είναι το περιβόητο «καλάθι της νοικοκυράς». Ενα σύνολο προϊόντων και υπηρεσιών, βάσει των οποίων καταρτίζεται ο Δείκτης. Το σύνολο αυτό προκύπτει από την Ερευνα Οικογενειακών Προϋπολογισμών, η οποία γίνεται διαταξικά και καταλήγει σε μέσους όρους, με μια στάθμιση της πλάκας. Συνυπολογίζονται δηλαδή τα εντελώς διαφορετικά καταναλωτικά πρότυπα των μισθοσυντηρητών και συνταξιούχων, των μικροστών και των αστών και βγαίνει ένας μέσος όρος, που φυσικά δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Έτσι, σε

απόλυτα μεγέθη ο ΔΤΚ δεν αποτυπώνει το μέγεθος των ανατιμήσεων που αφορούν τους εργαζόμενους.

Όμως, οι συγκρίσεις μήνα με μήνα και χρόνο με χρόνο έχουν μια σχετική αξία, γιατί μας δείχνουν τις τάσεις. Η τάση, λοιπόν, δείχνει ότι, παρά τη βαθιά «ύφεση», παρά την πτώση της κατανάλωσης, οι τιμές καλπάζουν. Καλπάζουν πρώτο γιατί αυξάνονται συνεχώς οι έμμεσοι φόροι, ορισμένοι από τους οποίους προκαλούν και αλυσιδωτές αυξήσεις τιμών (κυρίως τα καύσιμα). Καλπάζουν δεύτερο γιατί ο ελεύθερος ανταγωνισμός έχει προ πολλού πάψει να λειτουργεί στον καπιταλισμό. Οι τιμές καθορίζονται μονοπωλιακά. Γι' αυτό και σε συνθήκες κρίσης έχουμε το φαινόμενο που οι αστοί οικονομολόγοι αποκαλούν «στασιμοληθωρισμό». Δηλαδή, πτώση της παραγωγής και της εν γένει οικονομικής δραστηριότητας και ταυτόχρονα αύξηση των τιμών αγαθών και υπηρεσιών, μέσω της οποίας το κεφάλαιο ενισχύει τη δική του τάση προς το μέγιστο κέρδος.

Η Διά Βίου Εκπαίδευση Απασχολήσιμων στο υπουργικό συμβούλιο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11
πώς η ψωροκόστα είναι υποχρεωμένη να τα αναγνωρίσει στην ουσία ως πανεπιστημιακά ιδρύματα, αφού έτσι διατάσσει η ευρωπαϊκή Οδηγία, που μόλις πρόσφατα ενσωματώθηκε στο εθνικό δίκαιο με το ΠΔ.

Το υπουργείο Παιδείας επιχειρεί επίσης, στο πνεύμα του «Καλλικράτη», να εμφανίσει ότι επιχειρείται μια αποκέντρωση των προγραμμάτων διά βίου μάθησης, τα οποία θα καταρτίζονται από τις Περιφερειακές Αυτοδιοικήσεις και από τους Δήμους «με την ευρύτερη συμμετοχή των τοπικών παραγωγικών δυνάμεων (Επιμελητήρια, Συνεταιρισμοί, Επαγγελματικές Ενώσεις κ.λπ.) (για να μην ξεχνιόμαστε ως προς το στόχο της διά βίου αμορφωσιάς) ώστε να συνδέονται «με τις πραγματικές τοπικές αναπτυξιακές ανάγκες».

Αντιπαρερχόμαστε τα περί «τοπικών αναπτυξιακών αναγκών» ως ανάξια σχολιασμού, τη στιγμή που όλη η Ελλάδα έχει από καιρό οδηγη-

θεί στο μηδέν της βιομηχανικής και αγροτικής παραγωγής και ολόκληρες περιοχές έχουν μετατραπεί σε δεξαμενές ανέργων, για να μη μιλήσουμε για την υποδουλωτική ποδηγέτηση της τρόικας ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ. Σημειώνουμε μό-

νο ότι όλα αυτά είναι γενικά φούμαρα, από τη στιγμή που το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων έχει συρρικνωθεί και δεν «υπάρχει σάλιο». Όσο για τις υπερποπτικές φανφάρες του υπουργείου Παιδείας για τον επιτελικό

του ρόλο στην υπόθεση, θυμίζουμε μόνο ότι τα μισά κονδύλια της κατάρτισης (αρχικής και συνεχιζόμενης) τα έχει πάρει το υπουργείο Εργασίας.

Γιούλα Γκεσούλη

«Συνολικά ενισχυμένη»;

Σύμφωνα με ανακοίνωση που εκδόθηκε, στις 4 Ιουλίου συνεδρίασε το Συντονιστικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και μεταξύ άλλων αποφάσισε: «2. Ανοίγουμε από τώρα την συζήτηση για τις Περιφερειακές και Δημοτικές εκλογές της 7ης Νοέμβρη, εκτιμώντας ότι θα είναι μια κεντρική πολιτική μάχη μετά από ένα χρόνο σκληρών αγώνων και συγκρούσεων. Μπορούν να μετατραπούν σε βήμα καταδίκης του σφαγείου Κυβέρνησης - ΕΕ - ΔΝΤ και να συμβάλλουν ακόμα περισσότερο στον κλονισμό της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και των δυνάμεων που την στηρίζουν (ΛΑΟΣ-ΝΔ), βγάζοντας συνολικά ενισχυμένη την Αριστερά».

Καλά, το «κεντρική πολιτική μάχη» το αφήνουμε ασχολίαστο, γιατί πάντα έτσι θεωρούν τις εκλογικές διαδικασίες της αστικής δημοκρατίας οι δυνάμεις που συνασπίζονται στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το να συμβάλλουν οι εκλογές «στον κλονισμό της κυβέρνησης του ΠΑ-

ΣΟΚ και των δυνάμεων που την στηρίζουν (ΛΑΟΣ-ΝΔ)», όμως, δεν μπορούμε να το αφήσουμε ασχολίαστο. Πώς ακριβώς θα συμβάλλουν οι εκλογές; Μπορεί να προκύψει πολιτική κρίση μέσα από εκλογές και μάλιστα περιφερειακές; Δεν θα έχει το πολιτικό σύστημα εναλλακτικές λύσεις; Η απάντηση δίνεται από την τελευταία φράση: «βγάζοντας συνολικά ενισχυμένη την Αριστερά». Εδώ έχουμε πραγματικά ένα άλμα στην πολιτική σκέψη. Ο μέγας στόχος είναι η συνολική άνοδος των ποσοστών κοινοβουλευτικής (που δεν είναι αστική, κατά την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Θυμηθείτε, ότι και το 2007 κάποιοι μιλούσαν για «αριστερή στροφή», για να 'ρθουν τα γεγονότα να τους διαψεύσουν οικτρά. Εγκλωβισμένη στην ίδια εκλογική λογική πορεύονται και τώρα, αδυνατώντας να αρθούν στο ύψος μιας επαναστατικής τακτικής.

Βρόμικα πολιτικά παιχνίδια με το μεροκάματο

Η κυβέρνηση –για ευνόητους λόγους– δεν θέλει να σηκώσει το βάρος μιας Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ) που θα παγώνει τον κατώτερο μισθό και μεροκάματο. Ανατέθηκε, λοιπόν, στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ να δώσει λύση, ερχόμενη σε συμφωνία με τις καπιταλιστικές-εργοδοτικές οργανώσεις.

Την Πέμπτη 1 Ιουλίου, ο Παπανδρέου κάλεσε σε σύσκεψη στο Μαξίμου μια σειρά υπουργούς (Παπακωνσταντίνου, Λοβέρδο, Παμπούκη, Ρέππα), βουλευτές του ΠΑΣΟΚ που έχουν δεσμούς με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία καθώς προέρχονται απ' αυτή (Πρωτόπαπα, Κουτσούκο κ.ά.) και τους «πράσινους» προέδρους της ΓΣΕΕ (Παναγόπουλο) και της ΓΣΕΒΕΕ (Ασημακόπουλο). Πέρα από το ασφαλιστικό, που ήταν το κύριο πιάτο (συζητήσαν τον προπαγανδιστικό σχεδιασμό, έτσι που να φανεί ότι η κυβέρνηση –οριακά έστω– κάνει δεκτές προτάσεις των «κοινωνικών εταίρων»), συζητήσαν και το ζήτημα της Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Αδειάζοντας τον Πεταλωτή, ο οποίος όλες τις προηγούμενες μέρες είχε διαταχθεί να δηλώνει πως το Μνημόνιο θα εφαρμοστεί και ως προς το πλάγιο των βασικών μισθού και ημερομίσθιο και ότι ο τρόπος που θα γίνει είναι καθαρά τεχνικό θέμα, ο Παπανδρέου είπε (και οι άνθρωποι του Μαξίμου φρό-

ντισαν να το βγάλουν με ντυντούκα στα παπαγαλάκια τους), ότι η κυβέρνηση δεν προτίθεται να φέρει ΠΝΠ για τριετές πάγωμα, αλλά περιμένει την υπογραφή Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας από τους «κοινωνικούς εταίρους», την οποία και θα σεβαστεί, εκφώνον αυτή θα είναι στη γραμμή του Μνημόνιου. Ο Παπανδρέου, μάλιστα, δήλωσε ότι θα αναλάβει προσωπικά το βάρος της διαπραγμάτευσης με την τρόικα, στο βαθμό που η τελευταία εκφράσει αντίρρηση για τη γελωτία αύξηση που θα προβλεφτεί.

Το μοντέλο που προωθείται το βλέπουμε στην Κλαδική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας που ετοιμάζεται να υπογράψει η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος (ΟΙΥΕ) με τους καπιταλιστικούς φορείς του εμπορίου (ίσως να έχει υπογραφεί τη στιγμή που διαβάζετε αυτό το σημείωμα). Η συμφωνία στηρίζεται σε τρία σημεία: Πρώτο, «διασφάλιση του 13ου και 14ου μισθού», με πρόβλεψη «ειδικής ρήτρας ενσωμάτωσης, όταν το επιτρέψουν οι νομικές προϋποθέσεις». Δεύτερο, «διασφάλιση της διαδικασίας Μεσολάβησης και Διαιτησίας, όπως θα συμφωνηθεί στα πλαίσια των διαπραγματεύσεων για την ΕΓΣΣΕ». Τρίτο, «αυξήσεις 1% και ίσες με τον πληθωρισμό της ευρωζώνης εάν η σύμβαση είναι τριετής». Πόσος είναι ο πληθωρισμός της ευρωζώνης; 1,3%. Δηλαδή, ετοι-

μάζονται να υπογράψουν μια σύμβαση με αυξήσεις 1% στη διετία ή 1,3% στην τριετία, όταν αυτή τη στιγμή ο πληθωρισμός «τρέχει» με ρυθμό πάνω από 5% και αναμένεται να εκτιναχτεί κι άλλο τους επόμενους μήνες, λόγω των νέων αυξήσεων στους έμμεσους φόρους από 1 Ιουλίου!

Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η ΓΣΕΕ. Την ίδια μέρα που «συσκέφτηκε» με τον Παπανδρέου, ο Παναγόπουλος εισηγήθηκε τα εξής στην ολομέλεια της διοίκησης της ΓΣΕΕ που συνεδρίασε: «Εμείς θα δώσουμε τη μάχη να υπογραφεί η Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Δεν θα συμβασιοποιήσουμε το μνημόνιο. Θα υπογραφεί συλλογική σύμβαση με τις εξής προϋποθέσεις και εξασφαλίσεις: Κατοχύρωση του ΟΜΕΔ. Κατοχύρωση του 13ου και 14ου μισθού. Αυξήσεις στα όρια του ευρωπαϊκού πληθωρισμού που θα υπερβαίνουν τη λογική του μνημονίου (τριετές πάγωμα)». Το τελευταίο σημείο, που είναι και το πιο ουσιαστικό, περιγράφηκε με μεγαλύτερη ασάφεια στην απόφαση της διοίκησης της ΓΣΕΕ, που αναφέρει ότι «δικαιούται αυξήσεις, οι οποίες στην παρούσα φάση θα δώσουν ανάσα στους εργαζόμενους και ειδικότερα στους χαμηλόμισθους».

Δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε τι είδους «ανάσα» θα πάρουν οι εργαζόμενοι από αυξήσεις 1,3% στη διετία ή την τριετία.

Το θέμα προς στιγμήν φράνθηκε να κολλήσει στο «μουλάρωμα» του ΣΕΒ. Ο Δασκαλόπουλος, ενοχλημένος από την κομματική σύσκεψη που συγκάλεσε ο Παπανδρέου στο Μαξίμου, δήλωσε: «Ο θεσμός της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας είναι αποκλειστική ευθύνη των κοινωνικών εταίρων και υπηρετείται μόνο στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Αντίθετα, εκφυλίζεται με τις επικοινωνιακές περιποιήσεις των ενδιαφερομένων και τις αλληλοσυγκρουόμενες παρεμβάσεις υπουργών. Ο ΣΕΒ περιμένει με νηφαλιότητα να εξαντληθεί ο ορυμαγδός της παραφιλολογίας. Τότε, θα προσκαλέσει τη ΓΣΕΕ και τους άλλους κοινωνικούς εταίρους για να συμφωνήσουμε, όπως έχουμε ευθύνη και υποχρέωση».

Την πόρτα δεν την έκλεισε ο ΣΕΒ. Απλά, περιμένει την ψήφιση του ασφαλιστικού, την επίσημη κήρυξη «λήξης σεζόν» από τη ΓΣΕΕ, για να καθήσουν και να τα βρουν, δίνοντας πολιτική διέξοδο στην κυβέρνηση, «συμβασιοποιώντας» το Μνημόνιο και ξεκινώντας ένα νέο κύκλο «συνεργασίας των κοινωνικών εταίρων». Είναι πολύ πιθανό να δούμε φέτος για πρώτη φορά να υπογράφεται τριετής σύμβαση, με αυτή την εξευτελιστική (πιο εξευτελιστική από κάθε άλλη φορά) αύξηση και η ΓΣΕΕ να πανηγυρίζει ότι «έσπασε το Μνημόνιο».

■ Νέο δώρο σε... αναξιοπαθούντες τραπεζίτες

Την επόμενη και τη μεθεπόμενη εβδομάδα, η κυβέρνηση θα πραγματοποιήσει δημοπρασίες εντόκων γραμματίων τρίμηνης εξαμήνιας και ετήσιας διάρκειας. Σχετικά μ' αυτή τη δημοπρασία, ο Γ. Παπακωνσταντίνου δήλωσε (συνέντευξη Τύπου, 5.7.10): «Τα έντοκα γραμμάτια του Ιουλίου δεν αποτελούν για μας επάνοδο στις αγορές, το έχουμε πει επανειλημμένα. Είναι μία απλή διαχείριση του χρέους, η οποία περιλαμβάνεται και μέσα στο μνημόνιο. Η επιστροφή στις αγορές –που ελπίζουμε να είναι κάποια στιγμή το 2011, παρά το γεγονός ότι θα μπορούσε να ήταν μέχρι και τις αρχές του 2012– θα εξαρτηθεί από την ομαλοποίηση της κατάστασης».

Τι θέλησε να πει ο... ποιητής; Τι σημαίνει «απλή διαχείριση του χρέους»; Όταν σκοπεύεις να αντλήσεις 4,5 δισ. δεν μιλάς για πενταροδεκάρες, αλλά για ένα σημαντικό ποσό. Όταν υποτίθεται ότι έχεις εξασφαλίσει ευνοϊκούς όρους δανεισμού, σε σχέση μ' αυτούς που σου επέβαλλε η «αγορά», γιατί δεν αντλεις και αυτό το ποσό από το μηχανισμό «στήριξης»; Η απάντηση είναι απλή: γιατί τα έντοκα γραμμάτια απευθύνονται στις... αναξιοπαθούσες τράπεζες του εσωτερικού. Αυτές έχουν στην κατοχή τους, σχεδόν στο σύνολό τους, τα γραμμάτια που λήγουν και η κυβέρνηση σπεύδει να τους προσφέρει μια επικερδέστατη επένδυση, σε μια περίοδο που οι τράπεζες δυσκολεύονται γενικά να βρουν τόσο επικερδείς και ασφαλείς επενδύσεις των κεφαλαίων τους. Εδώ μιλάμε για σίγουρα λεφτά και εισόδημα μεγάλο και άμεσο, δεδομένου ότι η απόδοση στα έντοκα γραμμάτια καταβάλλεται με την έκδοσή τους.

Μένει να δούμε σε τι ύψος θα διαμορφωθούν τα επιτόκια στις δυο εκδόσεις που θα γίνουν στις 13 και στις 20 Ιουλίου. Σημειώνουμε ότι τις τελευταίες μέρες οι αποδόσεις των εξαμήνων και των ετήσιων εντόκων γραμματίων στην τραπεζική αγορά κυμαίνονταν κοντά στο 7,4%, δηλαδή πάνω από το 5% με το οποίο το ελληνικό κράτος δανειζεται από το μηχανισμό της τρόικας, ενώ μόνο των τρίμηνων εντόκων γραμματίων οι αποδόσεις ήταν πιο χαμηλές (γύρω στο 3,7%). Κοντός φολμός αλληλοψαίει...

■ Πρόκληση: Η Κατσελή κατηγορεί τους εργαζόμενους για υπερκατανάλωση!

Η Λούκα Κατσελή μοστράρεται ως οπαδός «διαφορετικής οικονομικής αντίληψης» από τον Παπακωνσταντίνου. Ως δήθεν εκπρόσωπος της νεο-κείνιας «σχολής», ενώ ο υπουργός Οικονομικών είναι της μονεταριστικής «σχολής». Όταν, όμως, έρχεται η ώρα της πράξης, τα προπαγανδιστικά ιδεολογήματα παραμερίζονται και ο καθένας μπορεί να κρίνει εκ του αποτελέσματος. Η Λ. Κατσελή είναι μέλος της κυβέρνησης Παπανδρέου και έχει προσυπογράψει τα πάντα. Επειδή, όμως, ορισμένοι εξακολουθούν να της φιλοτεχνούν το προφίλ της «διαφορετικότητας», καλό είναι να εντοπίζουμε τα σημεία εκείνα στα οποία ένας πολιτικός περιγράφει την πολιτική του. Ιδού, λοιπόν, ο πυρήνας των απόψεων Κατσελή, όπως τον παρουσίασε η ίδια σε συνέντευξη που έδωσε σε Έλληνες και ξένους συντάκτες την περασμένη Τρίτη, στην αίθουσα της Ένωσης Ανταποκριτών Ξένου Τύπου:

«Στα αγγλικά υπάρχουν δυο όροι. Ο ένας είναι ο όρος μεγέθυνση που είναι απλώς η αύξηση εισοδήματος και ο άλλος είναι ο όρος ανάπτυξη, που σημαίνει παραγωγικός μετασχηματισμός. Στην Ελλάδα για πάρα πολλά χρόνια είχαμε αύξηση του εισοδήματος όπως είπαμε αύξηση της κατανάλωσης, η οποία χρηματοδοτείται με δανεικά, ή δημόσιας κατανάλωσης ή ιδιωτικής κατανάλωσης ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια και δεν φροντίσαμε να βάλουμε τις βάσεις, για μια αναδιάρθρωση των δαπανών προς επενδύσεις, προς ποιοτική και ανταγωνιστική παραγωγή, έτσι ώστε να κατακτούμε και μερίδα στις διεθνείς αγορές, γι' αυτό φτάσαμε εδώ πέρα».

Η «ευαίσθητη» κυρία καθηγήτρια αναπαράγει –με πιο κομψό τρόπο– όλη τη βρόμικη προπαγάνδα των τελευταίων μηνών, σύμφωνα με την οποία τα τελευταία χρόνια «υπερκατανάλωσα» και «ζούσαμε με δανεικά». Ποιοι; Ολοι! Κυρίως οι εργαζόμενοι, βέβαια, διότι αυτοί αποτελούν και τη μεγάλη καταναλωτική μάζα.

Ποιο είναι το χαρακτηριστικό των τελευταίων δεκαετιών στην Ελλάδα; Η παραγωγή υψηλότατων κερδών. Αυτό κατέστη δυνατόν μέσω των παραγωγικών αναδιρθρώσεων (το κράτος ανέλαβε τις «προβληματικές» επιχειρήσεις, δηλαδή τα χρέη που είχαν δημιουργήσει οι καπιταλιστές, αρπάζοντας δάνεια και κέρδη), μέσω της προκλητικά χαμηλής φορολόγησης των κερδών, μέσω της υπερεκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, μέσω των κρατικών προμηθειών και εργολαβιών (μιλάμε για λεηλασία). Κι όμως, έχουν το θράσος να μιλούν για υπερκατανάλωση!

Μιλούν οι άρχοντες του ρουσφετιού!

Με τους διορισμούς γαλάζιων παιδιών στην κρατική εταιρία ΑΓΡΟ-ΓΗ –και μάλιστα διορισμούς συγγενών, κουμπάρων και φίλων βουλευτών της ΝΔ– ανά χείρας, ο Θ. Πάγκαλος κήρυξε την εκστρατεία κατά του ρουσφετιού. Με το γνωστό του στυλ και ύφος, κάθισε τη ΝΔ στο σκαμνί της ατίμωσης.

Χωρίς να κωλώσουν άρχισαν να βγαίνουν στο γυαλί οι πρώην υπουργοί της ΝΔ για να απαντήσουν ότι όλοι οι διορισμοί έγιναν απολύτως νόμιμα. Οποιοσ θεωρεί ότι υπήρξαν παρανομίες να πάει στον εισαγγελέα, έλεγε ο Σ. Χατζηγάκης, που σήκωσε και το βάρος της αντιπαράθεσης με τον Πάγκαλο, καθότι αυτός ήταν υπουργός Γεωργίας. Είναι, όμως, και ηθικό; ρωτούσαν οι δημοσιογράφοι (άλλοι αδάμαντες ηθικής αυτοί). Δηλαδή όποιος είναι συγγενής ή κουμπάρος χάνει το δικαίωμα διορισμού; ανταπαντούσε χωρίς να κωλώσει ο Χατζηγάκης.

Δεν χρειάστηκαν παρά ελάχιστες ώρες στα στελέχη της ΝΔ για να πλη-

ρώσουν τον Πάγκαλο με το ίδιο νόμισμα. Αποκάλυψαν, ότι ο ίδιος διόρισε την κόρη του στο δημόσιο, εκμεταλλεόμενος νόμο που σε αghαστή συνεργασία είχαν ψηφίσει ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και πρόβλεπε τη δυνατότητα διορισμού στο δημόσιο των συνεργατών των βουλευτών. Χωρίς να κωλώσει ο Πάγκαλος, απάντησε ότι η κόρη του διορίστηκε νομίμως, βάσει του σχετικού νόμου, και μάλιστα δεν διορίστηκε μόνο η κόρη του αλλά και τρεις ακόμη συνεργατίδες του. Συμπλήρωσε μάλιστα, ότι η κόρη του είναι λυρική τραγουδίστρια και γι' αυτό μετά από μερικούς μήνες παραιτήθηκε από τη θέση της στο δημόσιο, για να διοριστεί στα μουσικά σύνολα του Δήμου Αθηναίων.

Δεν γνωρίζουμε πόσο καλή τραγουδίστρια είναι η κόρη του Πάγκαλου, γνωρίζουμε όμως πως δεκάδες καλλιτέχνες (του θεάτρου, του χορού, της μουσικής) λιμοκτονούν, χωρίς να έχουν τη δυνατότητα ενός μόνιμου μισθού σε ένα κρατικό (ή δημοτικό) καλλιτεχνικό οργανι-

σμό. Ούτε έχουν την τύχη να έχουν μπαμπά τον Πάγκαλο, για να μη μείνουν ποτέ χωρίς δουλειά (μισθό ως συνεργάτες, μετά διορισμό στο δημόσιο και μετά μόνιμη θέση σε κρατικό καλλιτεχνικό σύνολο). Εννοείται πως το θράσος του Πάγκαλου γύρισε σαν μπουύμεραγκ και χτύπησε το ΠΑΣΟΚ. Γιατί όλος ο κόσμος κατάλαβε πως είτε ΠΑΣΟΚ είτε ΝΔ, πρέπει να έχεις μπάρμπα στην Κορώνη για να βρεις μια θέση εργασίας.

Οι άρχοντες του ρουσφετιού, με το σκυλοκαυγά τους, φρόντισαν να μας θυμίσουν την απόλυτη εξαχρείωσή τους. Ολόκληρες οικογένειες, ολόκληρα σόγια θέτουν σε ομηρία, τάζοντας διορισμούς. Έχουν προχωρήσει τόσο πολύ, δε, που πλέον κάθε βουλευτής που σεβεται το ρόλο του διαθέτει και μερικούς «φίλους» καπιταλιστές, στις επιχειρήσεις των οποίων μπορεί και βάζει κάποιο κόσμο για δουλειά (έστω και εποχική, έστω και μερικής απασχόλησης). Με το ρουσφέτι εξαχρειώνουν και καθιστούν αναξιοπρεπή και τον εργαζόμενο.

Τα βρήκαν Τζίγγερ και «Κοντοί», σκούζουν οι πολυμετοχικοί...

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε αναφερθεί στην κυριαρχία των λατινοαμερικανικών ομάδων στο Μουντιάλ της Νότιας Αφρικής. Μια βδομάδα αργότερα τα δεδομένα έχουν αλλάξει άρδην και ο τελικός του Μουντιάλ είναι ευρωπαϊκός. Από τις τέσσερις ομάδες της Λατινικής Αμερικής που έφτασαν στη φάση των «8» μόνο η Ουρουγουάη κατάφερε να περάσει στα ημιτελικά (απέκλεισε τη Γκάνα). Οι άλλες τρεις που αντιμετώπισαν ευρωπαϊκές ομάδες έχασαν και επέστρεψαν στη βάση τους.

Από τα «παραπολιτικά» του Μουντιάλ αυτό που θα πρέπει να σχολιάσουμε είναι οι αντιδράσεις για τον αποκλεισμό της Βραζιλίας και της Αργεντινής. Οι δυο αιώνιοι εχθροί έχουν ως κοινό σημείο ότι επέστρεψαν χωρίς στη βάση τους, χωρίς να πετύχουν το στόχο τους που ήταν η κατάκτηση του τίτλου. Η αγωνιστική αποτυχία ανάγκασε τους προπονητές (που ήταν στο παρελθόν πρωτοκλασάτοι παίκτες των εθνικών τους ομάδων) να παραιτηθούν, αναλαμβάνοντας την ευθύνη της αποτυχίας. Υπάρχει όμως μια μεγάλη διαφορά στον τρόπο που αντιμετώπισαν το «μοιραίο»: οι οπαδοί των δυο ομάδων. Οι οπαδοί της Βραζιλίας, οι παλαίμαχοι και ο Τύπος πέρασαν γενεές δεκατέσσερις τον Κάρλος Ντούγκα με αφορμή την αλλαγή του αγωνιστικού προφίλ της ομάδας. Η «φρεσκάδα» και η «ζωντανία» στο αγωνιστικό πρόσωπο της Βραζιλίας αντικαταστάθηκαν από το απωθητικό «ρεαλιστικό» ποδόσφαιρο. Η εθνική Βραζιλίας με το «ζόγκο μπονίτο» θεωρούνταν ως η πιο θεαματική ομάδα του πλανήτη, με παίκτες, που πρόσφεραν θέαμα και συγκινήσεις και χαίρονταν το παιχνίδι, χωρίς το αποτέλεσμα να αποτελεί αυτοσκοπό. Τα τελευταία χρόνια, τα αγωνιστικά αποτελέσματα δεν ήταν τα αναμενόμενα και ξεκίνησε η «μετάλλαξη» της ομάδας, με στόχο την προσαρμογή της στα ευρωπαϊκά στάνταρ, προκειμένου να συνδυαστεί το θέαμα με το αποτέλεσμα. Ο Ντούγκα δημιούργησε μια «ευρωπαϊκή» ομάδα και οι φραντζέ παίκτες (π.χ. Ροναλντίνιο) έδωσαν τη θέση τους σε παίκτες-«εργαλεία», χωρίς ταλέντο αλλά με την ικανότητα να κάνουν συγκεκριμένες δουλειές μέσα

στο γήπεδο. Το πατροπαράδοτο βραζιλιάνικο ταλέντο εντάχθηκε στο σχεδιασμό μιας ομάδας που παίζει για το αποτέλεσμα και η ουσία υπερίσχυσε του θεάματος. Πλέον, πρώτος στόχος ήταν το μηδέν στην άμυνα και στη συνέχεια η προσπάθεια για το γκολ. Στην φάση των ομίλων η Βραζιλία κατέκτησε την πρώτη θέση χωρίς να χρειαστεί να φορτσάει και για τη πλειοψηφία των φιλάθλων θεωρούνταν το πρώτο φαβορί για την κατάκτηση του τίτλου. Η ρήση «αφού έμαθαν να παίζουν και άμυνα οι Βραζιλιάνοι δεν το χάνουν με τίποτα» ακουγόταν ολοένα και πιο συχνά στα αθλητικά στέκια. Δυστυχώς για τους φίλους της, η ομάδα του Ντούγκα έμαθε να παίζει άμυνα, ξέχασε όμως να παίζει επίθεση και όταν τα πράγματα στράβωσαν στον προημιτελικό με την Ολλανδία οι παίκτες της «χάθηκαν στη μετάφραση» και πήραν το αεροπλάνο της επιστροφής. Οι υμνητές της «ρεαλιστικής» Βραζιλίας μετά τον αποκλεισμό έχουν καταπιεί τη γλώσσα τους και κάνουν γαργάρες με ταβανόπροκες, όμως όσοι αγαπούν πραγματικά το ποδόσφαιρο πρέπει να αισθάνονται ανακουφισμένοι από τον αποκλεισμό της «σελεσάο». Όσοι δεν έχουν να κερδίσουν δόξα και χρήμα (σε αυτούς συγκαταλέγονται και οι απλοί οπαδοί), δεν πρέπει να έχουν καμιά πρεμούρα για το αν μια ομάδα κατακτήσει ή όχι τον τίτλο. Πρώτα και πάνω απ' όλα πρέπει να απαιτούν να βλέπουν γκολ και θέαμα. Η γνώμη της στήλης είναι ότι είναι προτιμότερο για τον οπαδό να βλέπει την ομάδα του να παίζει μπάλα και να προσφέρει όμορφες συγκινήσεις, ρισκάροντας την προοπτική του μη επιθυμητού αποτελέσματος, αντί να τη βλέπει να θυσιάζει τη χαρά του παιχνιδιού για το «ρεαλιστικό» ποδόσφαιρο και τη νίκη με κάθε τρόπο. Αν και η στήλη δεν τρέφει τα καλύτερα αισθήματα για το βραζιλιάνικο ποδόσφαιρο, είναι υποχρεωμένη να παραδεχτεί ότι όταν η συγκεκριμένη ομάδα έπαιζε το ελεύθερο και επιθετικό ποδόσφαιρο χαίρουν να τη βλέπεις, σε αντίθεση με την ομάδα του Ντούγκα στο νοτιοαφρικανικό Μουντιάλ.

Εντελώς αντίθετα ήταν τα πράγματα για την εθνική Αρ-

γεντινής. Παρά τη βαριά ήττα από τη Γερμανία με 4-0, 15.000 οπαδοί επεφύλαξαν υποδοχή ηρώων κατά την άφιξη της ομάδας στο Μπουένος Αιρες. Οι ποδοσφαιριστές έμειναν έκπληκτοι από την υποδοχή, καθώς ανέμεναν ένα «σκληρό καλωσόρισμα». «Μαραντόνα σε παρακαλούμε μην φύγεις» και «το χέρι του θεού μπορεί να τα φέρει όλα πίσω», ήταν τα συνθήματα που κυριάρχησαν, αναγκάζοντας τον Τύπο και τους επικριτές του Μαραντόνα να σιωπήσουν. Σε αντίθεση με τη Βραζιλία, ο Μαραντόνα επέλεξε να αφήσει τους παίκτες του ελεύθερους στον αγωνιστικό χώρο και τους έδωσε το δικαίωμα να ξεδιπλώσουν τις αρετές τους και να παίξουν όπως αυτοί θεωρούσαν καλύτερο. Από τη μέση και μπροστά η Αργεντινή ήταν χάρμα οφθαλμών και χαϊρόσουν να τη βλέπεις. Το γεγονός ότι οι Γερμανοί κατάφεραν και την μπλόκαραν, εκμεταλλευόμενοι τα αμυντικά κενά της ομάδας και την απειρία του Μαραντόνα στον πάγκο, δεν μπορεί να μειώσει τη γοητευτική εικόνα της συγκεκριμένης ομάδας. Ο Μαραντόνα έμεινε πιστός στο πατροπαράδοτο αργεντινικό στιλ και πίστεψε ότι, αξιοποιώντας το επιθετικό ταλέντο των παιχτών του, η ομάδα θα πετύχαινε ένα γκολ παραπάνω από αυτά που θα δεχόταν και με τον τρόπο αυτό θα έφτανε στη νίκη. Το αποτέλεσμα δεν ήταν το επιθυμητό, όμως η ομάδα του κέρδισε φίλους από την παρουσία της στο Μουντιάλ της Νότιας Αφρικής. Όσο γι' αυτούς που θεωρούν ότι ο Μαραντόνα δεν είναι προπονητής, η στήλη τον προτιμά από προπονητάρδες τύπου Καπέλο, που κατόρθωσε να κάνει παιχταράδες σαν τον Τζέραντ και τον Λάμπαρντ να κουτουλάνε μέσα στο γήπεδο.

Κος Πάπιας
papias@eksegarsi.gr

ΥΓ1: Η προσφορά των Πατέρα και Βγενόπουλου στον Παναθηναϊκό είναι ανεκτίμητη. Αρχικά με την «πολυμετοχικότητα» κατάφεραν να συσπειρώσουν την «Παναθηναϊκή οικογένεια» και να την οδηγήσουν (υπό την ιδιοκτησία της οικογένειας Βαρδινογιάννη) στην κορυφή του ελληνικού ποδοσφαίρου και

στη συνέχεια αφενός ένωσαν τον Τζίγγερ και τους Γιαννακοπουλαίους και «τελείωσαν» τη μεταξύ τους κόντρα και αφετέρου ώθησαν τον Τζίγγερ να κάνει μεταγραφές τύπου Γκοβού, προκειμένου να κερδίσει τους πράσινους οπαδούς. Πίστεψαν ότι με τις δάφνες του νταμπλ θα καταφέρουν να πάρουν την ιδιοκτησία της ομάδας, όμως δεν υπολόγισαν ότι η αλλαγή ιδιοκτησίας στον Ολυμπιακό επί της ουσίας βοήθησε τον Τζίγγερ, αφού έβγαλε από το παιχνίδι τον μεγαλύτερο αντίπαλό του. Με δεδομένη την οικονομική κρίση, που δεν θα επιτρέψει γρήγορη ανάκαμψη του Ολυμπιακού (η αγωνιστική ανάκαμψη προϋποθέτει πρωτοκλασάτους παίκτες, συνεπώς πολλά φράγκα, που ο Μαρινάκης δεν είναι διατεθειμένος να ρίξει στην πιάτσα), ο Τζίγγερ και οι «κοντοί» έχουν κερδίσει τον αναγκαίο χρόνο για να αντιμετωπίσουν την επίθεση των «πολυμετοχικών». Εδώ θα πρέπει να τονιστεί ότι Πατέρας και Βγενόπουλος δεν είναι εντελώς χαμένοι. Μπορεί να μην κατάφεραν να πάρουν την πράσινη ΠΑΕ, κατάφεραν όμως να δημιουργήσουν ντόρο γύρω από το όνομά τους (ιδιαίτερα ο παντελώς άγνωστος στην ποδοσφαιρική πιάτσα Πατέρας) και ελπίζουν ότι κάποια στιγμή ο Τζίγγερ θα βαρεθεί και θα τους δώσει την ΠΑΕ.

ΥΓ2: Πόσες πιθανότητες έχει μια ομάδα να πετύχει τους στόχους της με τον Νίκο Καραχάλιο στη θέση του υπεύθυνου επικοινωνίας και τον Τάσο Μητρόπουλο ως γενικό αρχηγό του ποδοσφαιρικού τμήματος; Εκτός αν η παρουσία του Γιώργου Λούβαρη θεωρείται ικανή να υπερκεράσει κάθε κακό!

ΥΓ3: Ισπανία-Ολλανδία στον αυριανό τελικό. Ο,τι καλύτερο θα μπορούσε να τύχει, μετά τον αποκλεισμό των λατινοαμερικανών. Η Ισπανία (δηλαδή η Μπάρτσα με μερικές φιλικές συμμετοχές) ισοπέδωσε τη Γερμανία και το τελικό σκορ την αδικεί. Έτσι, ο τελικός αποκτά (έστω και έμμεσα) και λατινοαμερικανικό χρώμα.

Τρεις νέες ταινίες βγαίνουν αυτή τη βδομάδα. Από αυτές οι δύο μόνον αξίζουν κάποιες αναφορές.

Η πρώτη είναι το «I love you Phillip Morris» των Γκλεν Φικάρα και Τζον Ρέκουα, μια μελαγχολική περιπετειώδης κομεντί με gay θεματολογία, όπου ένας οικογενειάρχης αστυνομικός ανακαλύπτει τη σεξουαλική του ταυτότητα και αποφασίζει να ζήσει στο μάζιμουμ τη ζωή του επιδιόμενος σε πλείστες όσες απάτες και κομπίνες, προκειμένου να βοηθήσει τον φίλο του που γνώρισε στις φυλακές σαν συγ-

κρατούμενό του. Η ταινία, παρά το ασυνήθιστο αλλά καλό δίδυμο που υπηρετεί τους κεντρικούς της ρόλους (Γιούαν Μακ Γκρέγκορ και Τζιμ Κάρει), εγκλωβίζεται αφ' ενός στο είδος στο οποίο επέλεξε να ανήκει και αφ' ετέρου στη χαρακτηριστική περσόνα και ηθοποιία του Τζιμ Κάρει, με αποτέλεσμα μια αναμενόμενη ελαφρότητα και ρηχότητα, που διανθίζονται με μια επιφανειακή, εντελώς «λάιτ» κριτική του αμερικανικού ονείρου κι αυτό είναι όλο. Μια ταινία, δηλαδή, προβλέψιμη και εύπεπτη, άνευ ιδιαίτερης αξίας.

Η δεύτερη ταινία ονομάζεται «Σαμπρίνα», είναι σκηνοθετημένη από τον Μπίλι Γουάιλντερ, επανέκδοση του 1954, από εκείνα τα ευχάριστα, ασπρόμαυρα, χολιγουντιανά παραμύθια της εποχής, που συχνά-πυκνά κοσμούν τις θερινές αίθουσες. Φυσικά, σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν μετράει

η απλοϊκή ιστορία της φτωχής νεαρής που εμπλέκεται στον έρωτα των δυο πλούσιων εργοδοτών του πατέρα της, αλλά η παρουσία ηθοποιών όπως ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, η Οντρεϊ Χέμπορν κ.ά.

Ελένη Σταματίου

DIXI E'T SALVANI ANIMAM MEAM

Κίνημα μαζών ή κίνημα υπογραφών;

Παπανδρε,ου(στ!)

Θάνατος στους τροϊκάνους!

Αυτή τη βδομάδα δεν έχει δέμα...

«Ολάκερος ο κόσμος μια σκηνή, που παίζουν γυναίκες και άντρες ηθοποιοί» Σέικσπιαρ, «Όπως σας αρέσει» (θα μείνουμε, λοιπόν, αδρανείς;)

Το χέρι τους είναι κολλημένο στο ντουφέκι/ το ντουφέκι είναι συνέχεια του χεριού τους/ το χέρι τους είναι συνέχεια της ψυχής τους/ έχουν στα χείλια τους απάνω το θυμό/ κι έχουνε τον καημό βαθιά, βαθιά στα μάτια τους/ σαν ένα αστέρι σε μια γούβα αλάτι (Γ. Ρίτσος)

◆ «Λαϊκοί άνθρωποι»: άλλη μια «καινοτομία» του Περισοπού.

◆ Κόντρα: εφημερίδα της ανεξάντλητης αριστεράς.

◆ «Καλοκαιρινή φλόγα για φθινοπωρινή ανάφλεξη» (ΠΡΙΝ, 4-7-10). (Ναι, αλλά και εκλογές και... κίνημα; Μπράβο... αντοχή;).

◆ «Ν' ακούσει η Βουλή τη φωνή του λαού» (Η ΑΥΓΗ, 7-7-10). Ποιος δίνει τη γραμμή, η ΚΟΕ ή ο ΣΥΝ;

◆ Ριζοσπάστης 29-6-10, πρώτη σελίδα: «Απεργούμε με το ΠΑΜΕ». Ριζοσπάστης 1-7-10: ούτε δεξίμα ποσοστού συμμετοχής στην «απεργία»...

◆ Μαράζι κι αυτό το «εκλέγεσθαι των λαϊκών ανθρώπων»...

◆ Μπράβο, κ. Κάτσικα (ΤΑ ΝΕΑ, 8-7-10)...

◆ Η «Αλληλεγγύη» (του Χριστόδουλου) έγινε «Αγάπη» και έτσι ιδρύθηκε η «Αποστολή» (άλλαξε ο Μανωλίδης...).

◆ 5-7-10, συνομιλία με Δρούτσα, 6-7-10 «άνευρη» ανακοίνωση. (Τι αιδώς... πράσινα αλόγα, σκέτα...).

◆ «Τρεις νάρκες βλέπει η ΕΕ». (Καθημερινή, 8-7-10) Ποιος γίνεται κομμάτι είναι το θέμα...

◆ «Μίνι εκπτώσεις για εξαγορά ανοχής» (Ελευθεροτυπία, 8-7-10). Εκπτώσεις σε... οίκους ανοχής.

◆ «Εκπτώσεις για εξαγορά της θητείας» (Εθνος, 8-7-10). Πάρε, κόσμε!

◆ «Διπλό λίφτινγκ στο Ασφαλιστικό» (Τα Νέα, 8-7-10). Οση πούδρα και να βάλουν ασφαλιστικό παραμένει...

◆ «Χρυσώνουν το χάπι» (Το Βήμα, 8-7-10). Είναι αργά για

Ζύγισμα των νέων μέτρων...

δάκρυα... Στέλλα.

◆ Λιτότητα στην Κύπρο (ΑΚΕΛ, γαρ), λιτότητα στο Ριζοσπάστη, γραμμή Κων. Καραμανλή... (να φχαριστηθεί κι η Λιάνα...).

◆ «...ενώ ως συνειδητή προσπάθεια να μειωθεί η ρευστότητα στην αγορά, και άρα οι πληθωριστικές πιέσεις στη δραχμή, ήρθε και το μέτρο της προσωρινής στάσης πληρωμών στους προμηθευτές των γερμανικών αρχών Κατοχής». (Β. Μανουσάκη: «Η ελληνική αστική οικονομία και οι δυνάμεις κατοχής 1941-1944», Ιστορικά Ελευθεροτυπίας, Ιούνης 2010). Στάση πληρωμών: μέχρι και μια δοσιλογική κυβέρνηση το 'κανε (όμως η πείνα δεν αναχαϊστήθηκε...).

◆ «Συγκρινόμενη με τα χρόνια του ριζοσπαστισμού που προηγήθηκαν και τον καιρό των Χαρτιστών που ακολούθησε η δεκαετία του 1820 φαίνεται περιέργως ήσυχη-μια περίοδος κοινωνικής ειρήνης. Όμως μετά από πολλά χρόνια ένας πλανόδιος μανάβης προειδοποιούσε τον Mayhew: Οι άνθρωποι νομίζουν όταν επικρατεί ησυχία, σημαίνει

πως επικρατεί στασιμότητα. Η προπαγάνδα δεν έχει σταματήσει. Όταν φαίνονται όλα ήσυχια, τότε ακριβώς φυτρώνει ο σπόρος. Οι δημοκρατικοί και οι σοσιαλιστές προωθούν την θεωρία τους». (Ε.Π.Τόμπσον, «Η δημιουργία της εργατικής τάξης της Αγγλίας», κεφάλαιο «Η ταξική συνειδηση»).

◆ «Η προγραμματισμένη αύξηση του ποσοστού ανεργίας στην Ελλάδα, η εντατική αξιοποίηση των λεγόμενων ελαστικών μορφών εργασίας και η μαζική ανασφάλιστη εργασία θα απειλήσουν, σε βάθος χρόνου, την αποτελεσματικότητα και τη βιωσιμότητα του νέου συστήματος». (Γ. Κύρτσος, City Press, 7-7-10).

◆ «Διπλή ασπίδα προστασίας για τις ελληνικές τράπεζες αποτελούν η σύσταση του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας από την κυβέρνηση και η απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να παρατείνει μέχρι τέλος του έτους το πρόγραμμα κρατικών ενισχύσεων» (Η Ναυτεμπορική, 1-7-10). Λαός και Κολωνάκι, όλοι το ίδιο ΔΕΝ είμαστε.

◆ Θετικά τα αποτελέσματα α' τριμήνου των εισηγμένων εταιριών (γεν. συνέλευση Ένωσης Εισηγμένων Εταιρειών). The fat cats are getting fatter.

◆ Ένας ακούσιος εγκλεισμός στο ΨΝΑ, ο βρώμικος ρόλος κάποιων (;) στο ΨΝΑ, και ο ανάλογος ρόλος του χαμόγελου του παιδιού...

◆ Μείωση στα εμπορικά τιμολόγια της ΔΕΗ μέχρι το τέλος του έτους. (Πλήρωνε εσύ, «φάει σκατά, εργαζόμενε!»).

◆ Καθόλου βωβός ο Βωβός για το Βοτανικό.

◆ Μείωση αυξημένων ελλειμμάτων στη Γερμανία και έλλειψη αυξημένων ανέργων...

◆ Μια ζωή ρεπόρτερ, ο Σόμπολος. Μια ζωή ξ...λα!

◆ Στρες τεστ για τις τράπεζες HSBC, Βασιλική Τράπεζα Σκωτίας, Barclays και Lloyds. (Και να προσέχουν τις... κουκουβάγιες).

◆ «Η στρατιωτική ισχύς είναι άλλος ένας σημαντικός παράγοντας της λαϊκής Επανάστασης. Καμμία λαϊκή επανάσταση δεν μπορεί να πετύχει χωρίς λαϊκό στρατό. Ο Νεπαλέζικος λαός έχει τους 19.000 μαχητές του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού και εκατοντάδες χιλιάδες εκπαιδευμένα μέλη της Ένωσης Κομμουνιστικής Νεολαίας». [Από άρθρο του Νέτρα Μπίκκραμ Τσάντα (ή «Μπίππια») στην «Κόκκινη Σημαία» του Ε.Κ.Κ.Ν. (μαοϊκού), 16-30/6/10]. Αφιερωμένο στους εραστές της «μη βίας» παντός είδους...

Βασίλης

◆ Τα δάκρυα για τους Παλαιστίνιους έρχονται και παρέρχονται, η σύμ-μαχία με το Ισραήλ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ – autonome antifa (αφίσα)

Προσυπογράφουμε μέχρι την τελευταία λέξη το σύνθημα της αφίσας. Δυστυχώς, δεν μπορούμε να προσυπογράφουμε το εκτενές κείμενο-ανάλυση που συνοδεύει το σύνθημα και καταλαμβάνει το μισό χώρο της αφίσας. Σύμφωνα μ' αυτή την ανάλυση, «το ελληνικό κράτος είχε συμφέρον να χτυπηθεί αυτή η αποστολή (σ.σ. των πλοίων στη Γάζα) απ' τον ισραηλινό στρατό! Ωσπου να συμβεί αυτό σιγόνταρε διακριτικά τους ακτιβιστές. Σκοπός του ήταν να χρησιμοποιήσει τη σφαγή προς όφελος του εθνικού συμφέροντος. Κι όταν πράγματι το μακελιό συνέβη, το ελληνικό κράτος προσποιήθηκε το σοκαρισμένο, που 'δεν είχε άλλη επιλογή απ' το να διακόψει την αεροπορική άσκηση'. Φυσικά το σοκ του ελληνικού κράτους ήταν σπληνικό! Στόχο είχε να εκμεταλλευτεί τη διεθνή κατακραυγή για το μακελιό στη Γάζα και να χρησιμοποιήσει τις αντιισραηλινές εκδηλώσεις στο εσωτερικό του, ΟΧΙ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΚΟΨΕΙ ΤΙΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ, ΑΛΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΠΑΖΑΡΕΨΕΙ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ!!!». Τα συνωμοσιολογικά σενάρια έχουν κάποιες πιθανότητες να γίνουν πιστευτά όταν έχουν κάποια σχέση με την πραγματικότητα. Το συγκεκριμένο, όμως, έχει πάρει διαζύγιο από την πραγματικότητα. Από που τεκμαίρεται ότι το ελληνικό κράτος «σιγόνταρε διακριτικά τους ακτιβιστές»; Η πραγματικότητα δείχνει το αντίθετο. Αρκεί να αναφέρουμε τα συνεχή κρατικά σαμποτάζ στην προετοιμασία της «Ελεύθερης Μεσογείου». Και πώς χρησιμοποίησε τις αντιισραηλινές εκδηλώσεις το ελληνικό κράτος, όταν την πιο μαζική απ' αυτές τις εκδηλώσεις (τη διαδήλωση έξω από τη σιωνιστική πρεσβεία το απόγευμα της 31ης Μάη) τη χτύπησε με μοναδική αγριότητα; Πώς ξαναπαζάρεψε ή προσπαθεί να ξαναπαζαρέψει τους όρους της συμμαχίας του με το Ισραήλ το ελληνικό κράτος, όταν δεν πήρε καν μέτρα σαν αυτά που πήραν άλλα κράτη (π.χ. Τουρκία και Σουηδία ανακάλεσαν τους πρεσβευτές τους από το Τελ Αβίβ), όταν στον ΟΗΕ ουσιαστικά απέσχε από την προσπάθεια να εκδοθεί ένα σχετικά καταγγελλτικό ψήφισμα, όταν ακόμη και τη λέξη πειρατεία αρνήθηκε να φελλίσει; Το ελληνικό κράτος απέδειξε ότι αυτή την αποστολή δεν την ήθελε, γιατί του χαλούσε επιλογές εξωτερικής πολιτικής. Αν υιοθετήσουμε το αστήρικτο συνωμοσιολογικό σενάριο, τότε θα πρέπει να αναγνωρίσουμε πως κάθε προσπάθεια αλληλεγγύης είναι καταδικασμένη να μετατραπεί σε λιπαντικό στα γρανάζια της κρατικής πολιτικής. Προβλήματα –κυρίως πολιτικά– είχε αυτή η αποστολή και εμείς τουλάχιστον τα επισημάναμε. Οχι όμως και να φτιάχνουμε εκ των υστέρων σενάρια συνωμοσίας, για να δικαιολογήσουμε την απουσία μας από ένα τόσο σημαντικό κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστινιακή Αντίσταση.

◆ Αυτός θα ξαναβγει βουλευτής; (αφίσα χωρίς υπογραφή)

Γέμισε με έγχρωμες αφίσες ο χώρος των δικαστηρίων. Σε γαλάζιο φόντο το ερώτημα (Αυτός θα ξαναβγει βουλευτής;) και από κάτω δυο φωτογραφίες. Δεξιά ο Ζαγορίτης με μαύρο γυαλί και δυναμικό στίλ και αριστερά η γνωστή φωτογραφία με το γιο του να πιάνει τον ποπό της Τζούλιας. Ποιοι είχαν λόγο να κράξουν έτσι τον άλλοτε ισχυρό νεοδημοκράτη παράγοντα; Οι Πασόκοι σίγουρα όχι (και οι ίδιοι είχαν κάθε λόγο να θέλουν να ξεχαστεί το θέμα, γιατί συνέβη σε στρατιωτική μονάδα επί των ημερών τους). Το πολιτικό προσωπικό του Σαμαρά επίσης όχι (διότι ο Ζαγορίτης δεν διεκδίκησε τίποτα στην μετα-καρμανλική εποχή, ούτε οι σαμαρικοί βρίσκονται σε κόντρα με τους καρμανλικούς). Ποιοι μένουν; Οι δεξιοί στο Δικηγορικό Σύλλογο Αθήνας, στον οποίο υπήρξε συνδικαλιστής ο Ζαγορίτης πριν γίνει κορυφαίο πολιτικό στέλεχος της καρμανλικής διοίκησης. Ξεκαθαρίζουν, λοιπόν, εγκαίρως τους λογαριασμούς τους με τον Ζαγορίτη και τους ανθρώπους του, για να μη μπορέσουν αυτοί να παίξουν κανένα ρόλο στις προσεχείς εκλογές στο μεγαλύτερο (και με σημαντική πολιτική ισχύ) δικηγορικό σύλλογο της χώρας. Και χτυπούν με κλοτσιά κάτω από τη μέση. Ομορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος...

Αθώωση για την πράξη μαχητικής αλληλεγγύης

Πλήγμα στα παπαγαλάκια του Σιωνισμού στο εξωτερικό, αλλά και παράδειγμα προς μίμηση για τις υπολόπιτες χώρες, στις οποίες δρουν ανενόχλητες οι εταιρίες που κάνουν πολεμικές μπίζνες με το σιωνιστικό στρατό, ήταν η απόφαση βρετανικού δικαστηρίου που αθώωσε εφτά βρετανούς αγωνιστές της οργάνωσης «Smash EDO» (σπάστε την EDO), οι οποίοι το Γενάρη του 2009 (όταν η επίθεση στη Γάζα βρισκόταν σε εξέλιξη) τα έκαναν γυαλιά-καρφιά στην εταιρία EDO MBM Technology, κοντά στο Μπρίγκτον της βόρειας Αγγλίας, με το αιτιολογικό ότι η εταιρία έσπαγε το εμπάργκο όπλων στο Ισραήλ.

Οι διαδηλωτές έσπασαν μηχανήματα με σφυριά, πέταξαν υπολογιστές από τα παράθυρα και γενικώς έκαναν το εργοστάσιο... καλοκαιρινό μέσα στο χειμώνα, προκαλώντας καταστροφές αξίας 275.000 δολαρίων, σύμφωνα με δημοσί-

εσμα της ισραηλινής εφημερίδας Jerusalem Post (3/7/10). Προς τιμήν τους, οι δικαστές δεν τα γύρισαν στο δικαστήριο, αλλά υποστήριξαν την πράξη τους, ισχυριζόμενοι ότι έκαναν ό,τι έκαναν για να επιβραδύνουν την κατασκευή πολεμικού υλικού που προοριζόταν για το κράτος του Ισραήλ και κατηγορήσαν την εταιρία EDO ως συνένοχη στα ισραηλινά εγκλήματα πολέμου στη Γάζα.

Το δικαστήριο τελικά τους αθώωσε, προς μεγάλη λύπη του ισραηλινού πρεσβευτή στη Βρετανία, Ρον Πρόσορ, ο

ο οποίος μίλησε για «υστερία» ενάντια στο κράτος του Ισραήλ και επικαλέστηκε τα... παιδάκια του Σντερότ που «βοβαρδίζονται» από τους «τρομοκράτες!». Η εκπρόσωπος της καμπάνιας «Smash EDO», Κλόι Μαρς ζήτησε να δικαστούν οι διευθυντές της EDO για εγκλήματα πολέμου, λέγοντας: «Οι πολίτες της Βρετανίας δεν είναι πλέον διατεθειμένοι να στέκονται απαθείς όταν το Ισραήλ διαπράττει γενοκτονίες με τη στήριξη της κυβέρνησής τους. Το Μπρίγκτον είναι μια πόλη που διακηρύσσει την ειρήνη. Η EDO είναι ένα αίσχος που πρέπει να φύγει από το Μπρίγκτον και οι διευθυντές αυτής της βρομερής εταιρίας θα έπρεπε να δικαστούν για εγκλήματα πολέμου από το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο».

Ο σιωνιστικός φασισμός αρχίζει να γίνεται ολοένα και πιο μισητός σε παγκόσμιο επίπεδο κι αυτό έδειξε η απόφαση των ενόρκων. Τέτοιες ενεργητικές αντιστάσεις θα στριμώξουν τους Σιωνιστές και όχι η κρατική διπλωματία...

Αυτοί που μας χρωστούσαν...

«Οι συνταξιούχοι σε σχέση με τους εργαζόμενους αναμένεται να διπλασιαστούν μέχρι το 2060, γεγονός που καθιστά την παρούσα κατάσταση μη βιώσιμη». Με ωμότητα έδωσε το στίγμα της «Πράσινης Βίβλου» της ΕΕ για τα συνταξιοδοτικά συστήματα ο επίτροπος για θέματα Απασχόλησης, Κοινωνικών Υποθέσεων και Κοινωνικής Συνοχής, Λάσλο Αντορ.

Η Κομισιόν παρουσίασε την «Πράσινη Βίβλο» την περασμένη Τετάρτη, κάνοντας σαφές ότι η αναδιάρθρωση των συνταξιοδοτικών συστημάτων αποτελεί μια από τις βασικές συνιστώσες της «Στρατηγικής ΕΕ 2020». «Ή θα έχουμε φτωχότερους συνταξιούχους και ψιλότερες εισφορές ή περισσότερους εργαζόμενους και για περισσότερο χρόνο». Μ' αυτό το ψευδοδίλημμα, ο Αντορ έριξε το σύνθημα για την επέλαση των κυβερνήσεων ενάντια στα συνταξιοδοτικά συστήματα, με στόχο την αύξηση των ορίων ηλικίας και τη μείωση των συντάξεων σε όλη την Ευρώπη.

Μπορούμε έτσι να καταλάβουμε πόση σημασία έχει για ολόκληρο τον ευρωπαϊκό καπιταλισμό το πειραματόζωο «Η Ελλάς». Εδώ δοκιμάζεται για πρώτη φορά η «αμερικανοποίηση» της κοινωνικής ασφάλισης. Από εδώ θα επεκταθεί και στην υπόλοιπη Ευρώπη, όπως επεκτείνονται ήδη τα βάρβαρα δημοσιονομικά μέτρα.

Ας επικεντρωθούμε λίγο στον ιδεολογικό πυρήνα που συνοδεύει αυτή την επίθεση. Αυτό που θα έπρεπε να θεωρείται ως ευλογία, δηλαδή η αύξηση του προσδόκιμου ζωής, παρουσιάζεται ως κατάρρα. Ακούμε και διαβάζουμε συνεχώς για «κόστος των συντάξεων». Από πότε η δυνατότητα του ανθρώπου να ζει αξιοπρεπώς μετά την έξοδό του από τον παραγωγικό κύκλο είναι κόστος; Όταν πρόκειται για τους καπιταλιστές ουδείς μιλά για κόστος. Αυτοί μπορούν να ζουν παραμυθένια μέχρι το θάνατό τους, εισπράττοντας μερίσματα, τόκους και άλλα εισοδήματα. Όλοι οι άλλοι, αυτοί που παρήγαγαν ό,τι εισπράττεται ως μερίσμα, τόκος ή άλλης μορφής εισόδημα, δημιουργούν «κόστος» όταν διεκδικούν το δικαίωμα της αξιοπρεπούς γήρανης. Οπως «κόστος» αποκαλείται και ο μισθός εργασίας.

Η λογική του καπιταλισμού στηρίζεται σ' ένα θεμελιώδες ψεύδος. Το κάθε μορφής κέρδος δεν θεωρείται προϊόν κλοπής, νόμιμης κλοπής, αλλά προϊόν εξυπνάδας και μαγκιάς του καπιταλιστή. Αντίθετα, ο μισθός είναι εργασία και η σύνταξη θεωρούνται κοινωνική παραχώρηση και όταν ξεπερνούν τα όρια που θέτει η δυνατότητα αποκόμισης του μέγιστου κέρδους, θεωρούνται κοινωνική πρόκληση.

Οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, πρέπει να νικήσουν πρώτα ιδεολογικά για να αποφύγουν την ιστορική ήττα. Πρέπει να συντρίψουν το θεμελιώδες ψεύδος. Πρέπει να στήσουν την αντανάκλαση της πραγματικότητας στα μυαλά τους με το κεφάλι πάνω. Γιατί σήμερα στέκεται με το κεφάλι κάτω.

Δεν είναι δυνατόν να εμφανίζονται οι άνθρωποι της δουλειάς απολογούμενοι. Να ζητείται απ' αυτούς η παραπέρα εξαθλίωση του άθλιου μισθού και του άθλιου συνταξιοδοτικού καθεστώτος. Δεν είναι δυνατόν να δεχόμαστε συζήτηση για αύξηση των ορίων ηλικίας και μείωση των συντάξεων, στο όνομα του «κόστους της ασφάλισης», όταν η παραγωγικότητα της κοινωνικής εργασίας έχει κάνει άλματα, όταν η επιστήμη και η τεχνική κάνουν θαύματα, όταν ο πλούτος συσσωρεύεται με ασύλληπτο ρυθμό.

Μόνο αν κόψουν κάθε τέτοια συζήτηση, μόνο αν σταθούν ιδεολογικά στο ταξικό τους ύψος, θα μπορέσουν οι εργάτες να απαιτήσουν «κάτι περισσότερο» από την αθλιότητα: να απαιτήσουν τον κόσμο που οι ίδιοι με τη δουλειά τους έχουν δημιουργήσει και που τον κάνει απάνθρωπο η ύπαρξη της εκμετάλλευσης.

Π.Γ.

Οι τεράστιες αυξήσεις στις τιμές των καυσίμων κατέβασαν χιλιάδες ανθρώπους στους δρόμους στην πρώτη μεγάλη απεργία που έγινε την περασμένη Δευτέρα (5/7) στην Ινδία. Τον τελευταίο μήνα η κηροζίνη (που δεν χρησιμοποιείται μόνο στα αεροπλάνα αλλά και για μαγειρέμα σε πολλά νοικοκυριά) αυξήθηκε κατά 33%, το ντίζελ κατά 5% και το υγραέριο κατά 11.2%, σύμφωνα με το Αλ Τζαζίρα.

Η απεργία είχε επιτυχία μια και ακυρώθηκαν πτήσεις, ακινητοποιήθηκαν φορτηγά (γύρω στους 600.000 οδηγοί συμμετείχαν), έγιναν αποκλεισμοί δρόμων και διάφορες διαμαρτυρίες. Στην Καλκούτα, μάλιστα, το αεροδρόμιο δεν λειτούργησε, ενώ στην πρωτεύουσα (Νέο Δελχί) οι διαμαρτυρίες ήταν περιορισμένες λόγω της μεγάλης αστυνομοκρατίας. Στη Μομπάι (πρώην Βομβάη), το οικονομικό κέντρο της Ινδίας, δεκάδες ήταν οι πτήσεις που ακυρώθηκαν και έκλεισαν πολλές εταιρίες και σχολεία. Η αστυνομία της πόλης έκανε και προληπτικές συλλήψεις την Κυριακή (γύρω στα 1.000 άτομα) προκειμένου να αποφεύγει συγκρούσεις.

Η δραματική αύξηση των τιμών οφείλεται στην από-

■ Απεργίες για τα καύσιμα στην Ινδία

Η Ασία «ξυπνάει»

φηση της κυβέρνησης να σταματήσει τις επιδοτήσεις από τον περασμένο μήνα, με στόχο να μειώσει το δημόσιο έλλειμμα. Από το πόσο θα επεκταθούν οι αντιστάσεις θα καθοριστεί και αν η μέχρι σήμερα ανυποχώρητη κυβέρνηση θα συνεχίσει τη σκληρή γραμμή της. Το θέμα είναι ότι οι λαοί στις χώρες της Ασίας αρχίζουν να αντιστέκονται πιο σθεναρά κι αυτό είναι το πιο ελπιδοφόρο.

Κασμίρ: Διαδηλώσεις με νεκρούς

Οι δολοφονίες από τις ινδικές δυνάμεις ασφαλείας περισσότερων από 15 διαδηλωτών στο Κασμίρ τον τελευταίο μήνα έχουν προκαλέσει μεγάλη αγανάκτηση στον κόσμο. Οι διαδηλώσεις φουντώνουν και χαρακτηρίζονται ως οι μεγαλύτερες των τελευταίων δύο χρόνων.

Στη μεγάλη διαδήλωση της περασμένης Τρίτης, η ινδική αστυνομία άνοιξε πυρ στο φαχνό σκοτώνοντας έναν 16χρονο μαζί με άλλους δύο διαδηλωτές που φώναζαν «θέλουμε ελευθερία». Οι διαδηλώσεις της Τρίτης ξέσπασαν αφού ανασύρθηκε το πτώμα εφήβου από ποτάμι. Ο έφηβος έτρεχε να το σκάσει από καταδίωξη της αστυνομίας κατά τη διάρκεια διαδήλωσης τη

Δευτέρα το βράδυ και πνίγηκε όταν έπεσε στο ποτάμι. Η αστυνομία υποστήριξε ότι ο νεαρός πέταγε πέτρες στην αστυνομία και έβαλε φωτιά σε ένα αστυνομικό τμήμα, δικαιολογώντας τη δολοφονία, πράγμα που έκανε και σε προηγούμενες δολοφονίες για «νόμιμη άμυνα».

Από τα τέλη του περασμένου μήνα οι διαδηλώσεις στο Κασμίρ ολοένα και μεγαλώνουν. Ο λαός ζει μέσα στη φτώχεια σε μια κοιλάδα από τις πιο εύφορες στην περιοχή, με μεγάλο φυσικό πλούτο και πολύ ανεπτυγμένο τον τουρισμό. Επόμενο είναι να φουντώνει και το αυτονομιστικό κίνημα που ξεκίνησε το 1989, προκαλώντας άλλο ένα πονοκέφαλο στο ινδικό καθεστώς.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΡΑΚΙΣΣΕΛΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

